XXVIII. ÉVFOLYAM, 30. SZAM. **Ára: 1,80 Ft** 1972. JÚLIUS 27.

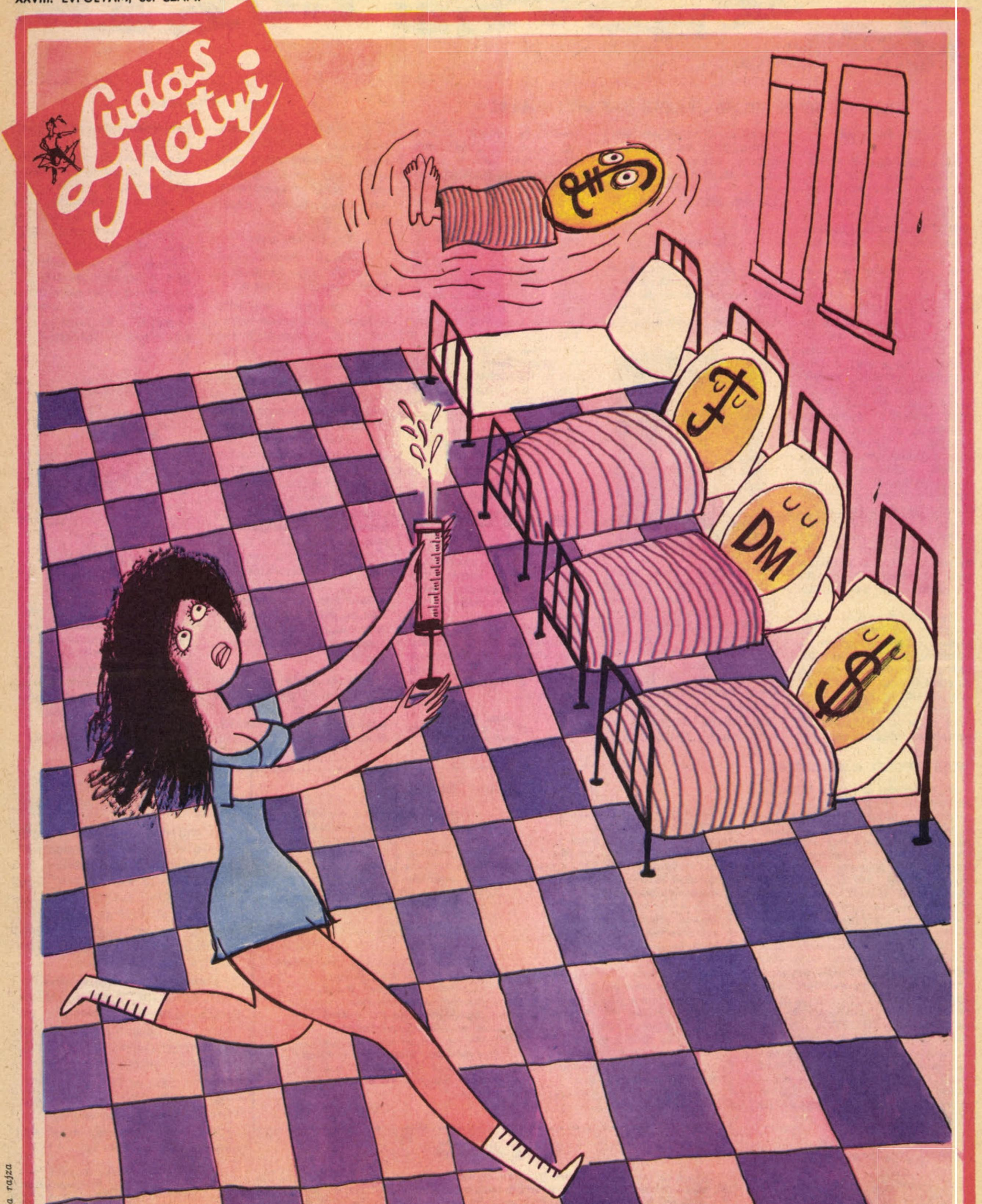
Ludas Matyi
DM
Tótgyula

Tót Gyula rajza

A VALUTA-KÓRHÁZBAN – *Valamelyiket mindig injekciózni kell…*

KEDVES LUDAS!

EGY ERDÉLYI IBUSZ-UTAZÁS TAPASZTALATAI

1. Az elhelyezés

Ha valaki IBUSZ társasutazáson akar részt venni, sürgősen nősüljön meg, vagy menjen férjhez. Ezt a tanácsot adhatom egy erdélyi társasutazás tapasztalatai alapján, mert kényelmet és előzékenységet csak így kaphat a túravezetőtől. A gyönyörű vidéket járva, majd mindennap más szállodában aludtunk. A társaság 48 tagjából 18 házaspár a beérkezés után minden esetben elsőnek kapta meg a szobakulcsát, azután kezdődött a sakkozás, a velünk utazó ifjabb és csinos hölgyek számára kijelölendő szobákkal, és az a néhány idősebb özvegyasszony vagy sajnálatosan pártában maradt idősebb hölgy megelégedhetett a *legmagasabban fekvő,* többnyire fürdőszoba nélküli, folyosó végén levő szobával. Ha szólni mertünk, méltatlankodó választ kaptunk *„természetes, hogy a házaspároké az előny”*. De miért? — kérdem én az IBUSZ-tól.

Ha megérkeztünk valamelyik szállodához, azt széles ívben elkerülte a buszunk, jó távoli parkolóhelyet keresett és onnan cipelhettük a bőröndöket. *„Ja kérem, ez nem üdülés, hanem társasutazás, aki nem bírja a fáradalmakat, minek vállalkozott rá!”* — mondták. Mi meg azt gondoltuk, hogy talán még az Express utazási iroda ifjú utasaival sem bánnak így, pedig ott fele annyi pénzért utaznak, mint mi.

2. Egyebek

A gépkocsivezetőnknek úgy látszik tanúkra volt szüksége a benzin felvételéhez, mert bármilyen hosszú ideig időztünk valahol, benzint csak akkor vett fel, ha már mindenki felszállt a kocsira. Az amúgy is szűkre szabott időből jó egynéhány órát töltöttünk el a fülledt levegőjű kocsiban és közben rengeteg látnivalót mulasztottunk el. Így például Tusnádfürdőről nem mehettünk a hat kilométerre fekvő, világhírű tóhoz, mert állítólag nem futotta az időből. Viszont már az első útszakaszon másfél órát álltunk gumidefekt miatt, mert a rendkívüli kényelmes és szép panoráma-buszunk — egy több mint 7000 km-es túra után — *szerviz nélkül* indult velünk újabb 2200 kilométerre. Segesvár előtt ismét négy óránál hosszabb időt álltunk az országúton, teljes bizonytalanságban, hogy vajon sikerül-e a szelephibát megjavítani, vagy csak éjfél után ér-e oda a mentőbusz. Szerencsére a gyógyszerkészletemből kikerült leukoplaszt segítségével a gépkocsivezető megjavította a hibát. Legközelebb nem csak leukoplasztot, szigetelő szalagot is viszek magammal.

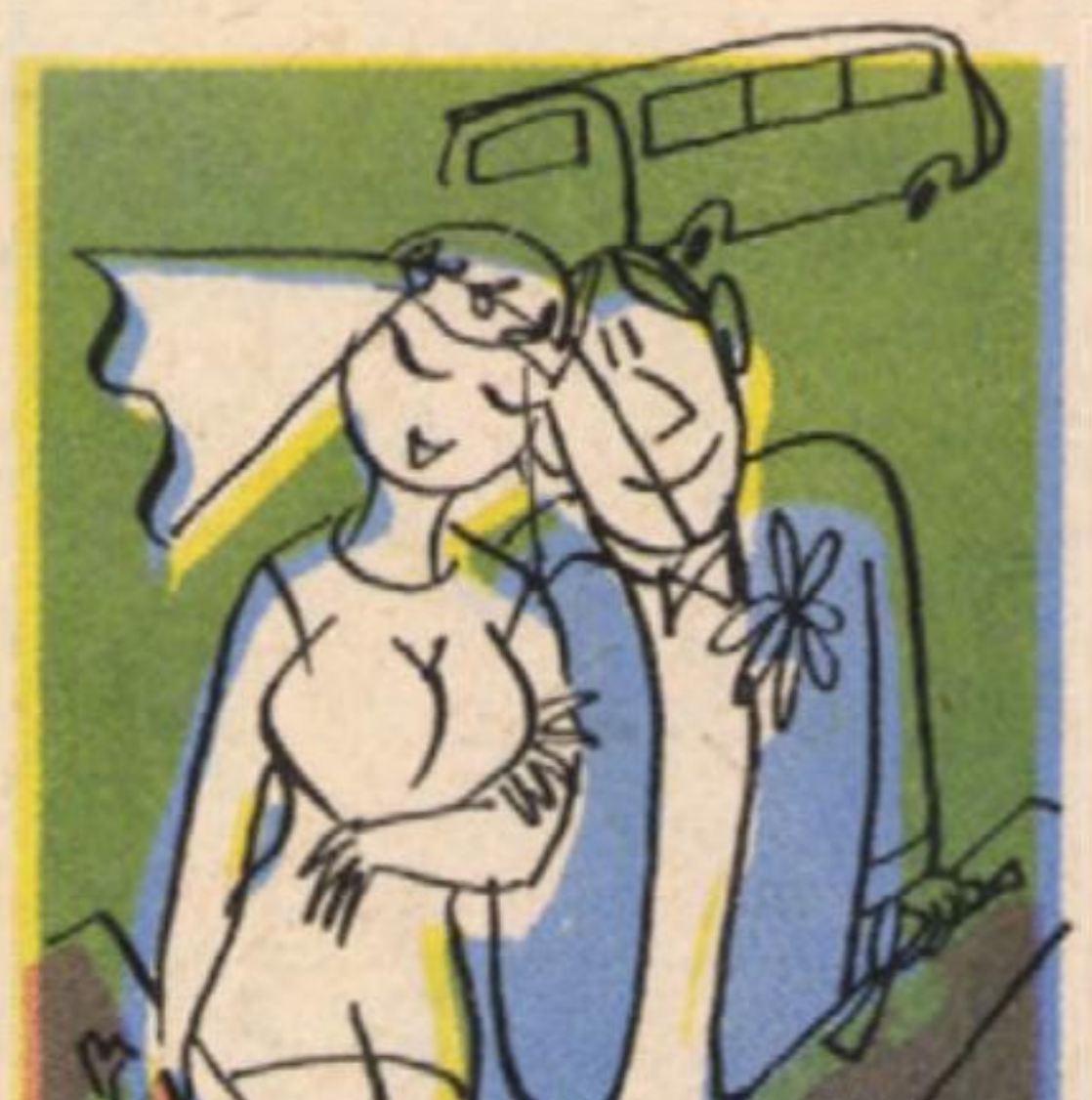

3. Jó tanács — tapasztalatból

Az IBUSZ figyeljen egy kicsit jobban arra, amire vállalkozik! Küldjön lehetőleg olyan túravezetőket, akik ismerik Erdély természeti szépségeit, régi, gyönyörű műemlékeit és a vezetés ne abból álljon, hogy egy rosszul megírt útikönyvből — jó néhány kilométerrel a látnivalók feltűnése előtt — *még rosszul is olvassák föl* az ismertetést.

Blum Gyuláné,
egy ilyen társasutazás
szenvedő alanya

TEGYÜNK ALÁ

A siófoki Balaton cukrászdában csodálatos újítással örvendeztettek meg. Ittam egy kávét, majd a csinos szőke felszolgálónőnek bejelentettem fizetési szándékomat:

— Egy kávém volt!

— Szíves engedelmével, alátettem egy hármast a kávéfőzőnek — felelt ő.

A mondat magyarul hangzott el, egyetlen idegen szó nem szerepelt benne, mégis hosszú ideig tartott, amíg lefordítottam magamnak. De végül is megvilágosodott elmém. Az ötforintos kávé imigyen nyolc forintba került, mert szíves engedelmemmel a felszolgálónő a nevemben három forintot megelőlegezett a kávéfőzőnek. Sehonnai bitang embernek kellene éreznem magam, ha egy vendéglátóipari dolgozó belém fektetett három forintját nem fizetném meg, sőt nem honorálnám igyekezetét egy kettessel, miáltal a kávé már tíz forintba került és ezzel együtt hígabb volt, mint bármelyik Csemege boltban a kettőötvenes dupla.

Másnap aztán azt is tapasztaltam, hogy az újítás máris terjed, mert az ugyancsak siófoki Hableány étterem pincére, miután kávérendelésemet felvette, így szólt:

— Aláteszek egy kettest a kávéfőzőnek — és választ sem várva, a fejek felett átordított a presszógép irányába: — Egy kávé rendel, a kedves vendégnek! Egy kettes alátéve!

Bevallom, nem lelkesedem ezért az újításért, kiváltképpen azért nem, mert tartok tőle, hogy tovább terjed, és a húslevesért alá kell tenni a szakácsnak, a sörért a csaposnak, és persze az általam bepiszkított edényekért a mosogatónak is. Aztán a rendszer átterjed a kereskedelemre és aláteszünk a ruhát készítő szabónak, a gyapjút nyíró juhásznak. És így tovább . . .

Ő. F.

MÁR MEGINT A SZEMÜVEG

A feleségem számára bifokális szemüveget írtak fel, s én a papírokat a helyi OFOTÉRT III. kerületi Herceg utcai fiókjához ez év április 18-án beadtam. Egyidejűleg tok, foncsorozás stb. költségekért (pardon, a keretet kifelejtettem), 191.90 Ft-ot befizettem. A bolttól kapott szelvény száma, melyre majd megkapom a szemüveget, 179 786. Azóta hetenként kétszer is járok az üzletbe, de hiába, mert mindig csak az a válasz, hogy még nem jött meg a rendelt üveg.

Az üzlet a megrendelést 1972. április 19-én a 17-es számú megrendelési íven továbbította Budapestre, az OFOTÉRT optikai raktárának, a Mexikói útra.

Ha ilyen „nagy tempóban” halad továbbra is a rendelt üveg leküldése, félő, hogy mire megkapjuk, már mehetünk újabb, erősebb szemüveget iratni az SZTK-ba.

Tornyos Ferenc
Miskolc III., Szinyei-Merse u. 13.

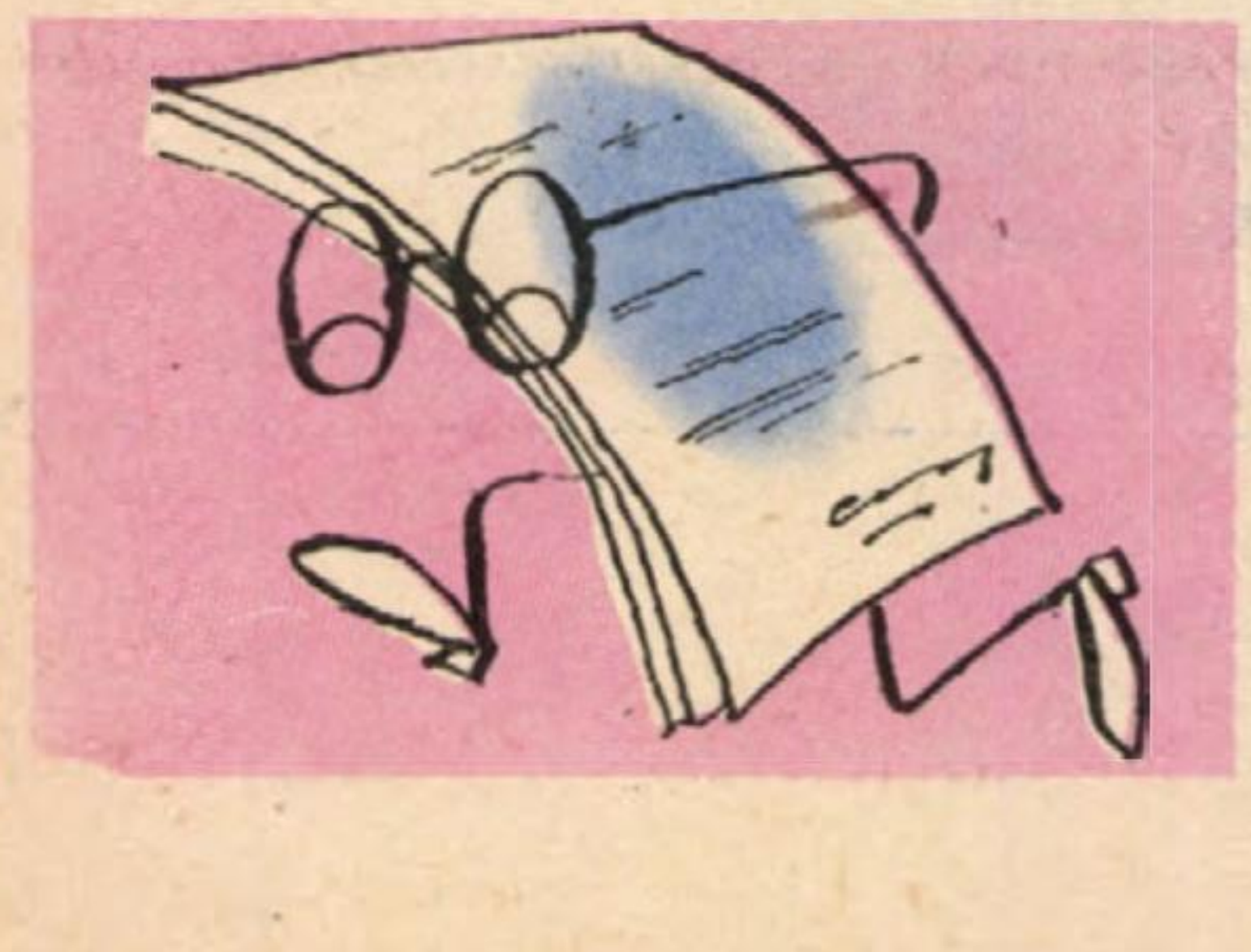

VENDÉGSZERETETÜNK VILÁGHÍRE

Nagyvárosi forgatagban,
előkelő kirakatban
pihent egy jóképű tárgy –
fekvőszék volt vagy nyugágy?
Nevét bizony nem kérdeztem,
de mert tetszett, hát megvettem,
sietve egy taxit fogtam,
arra fel is csomagoltam.
Otthon rögtön elhelyeztem,
széles erkélyemre tettem,
igen megelégedetten.

Csakhogy épp e boldog percben
valaki kint csengetett.
Tán vendégem érkezett?
Ajtót nyitok . . . és kit látok!?
Régi külföldi barátot,
ki mindig küldött és hozott,
csomaggal elhalmozott!
– Uzsonnát kapsz! – mondom rögtön
és máris a kávét öntöm.
– Te addig ülj az erkélyre! –
mutatok a fekvőszékre.
– Remek! – mondja ő kedvtelten,
s beül. A szék nagyot reccsen . . .
Mi ez? Ég, föld indulása?
Végigszakadt a szék vászna
és e szegény jó barátom
evickélve földön látom,
lába, keze áll az égnek
s szurkálják az eltört lécek.

*

Jó, hogy nagyobb baj nem történt,
ámde itt bevallom önként:
szörnyen kellemetlen dolog,
hogyha erre rágondolok –,
jó világhírt szerzett nekünk
a mi vendégszeretetünk,
de ha büszke erre lelkünk,
s már-már dicsekedni kezdünk,
jaj, hová lesz e szép tervünk,
mert megjelent a selejtünk!

Lovászy Márton

PAPÍR, NAGYBAN

Mindenki tudja, hogy az iparnak szüksége van a papírhulladékra. Éppen ezért érthetetlen, hogy a MÉH-vállalat sokszor egyáltalán nem, vagy csak hosszas huza-vona után hajlandó átvenni a papírhulladékot 2—3 mázsás tételekben. Vállalatunk rendszeresen szállítaná a papírhulladékot (bálázva), az átvevőhelyekre, de gyakran kénytelen visszahozni. Így a fuvarköltség sokszor többe kerül, mint a hulladék értéke, mert nem veszik át. Főleg a kőbányai Gránátos utcai telepen akadékoskodnak sokat. Indok: csak kis tételeket vesznek át. A nagyobb tételekkel mi legyen?

Raátz János
művezető,
Lőrinci Vattagyár

MIÉRT NEM ÖNTÖZIK A MÁRVÁNY UTCÁT?

A Márvány utcának az Alkotás és Győri út közötti legforgalmasabb részén, utcai lakásban lakunk. Házunk előtt a 2-es, 4-es, 19-es és 104-es autóbuszok robognak el, valamint az egyéb járművek szakadatlan láncolata, amelyek ebben a száraz nyári időben égig verik a port.

Tavaly nyáron egyszer napközben és egyszer éjszaka öntözőkocsi enyhítette helyzetünket, de idén még egyszer sem öntözték ezt a nagyforgalmú utcát, csak az időnkénti eső mosta le a port.

Eddig csak a Déli pályaudvar kormát és füstjét voltunk kénytelenek nyelni, most már az utca porát is, de nemcsak az utcán, hanem lakásainkban is.

Barna Tiborné
Bp. XII., Márvány u. 26.

FILMKRITIKA

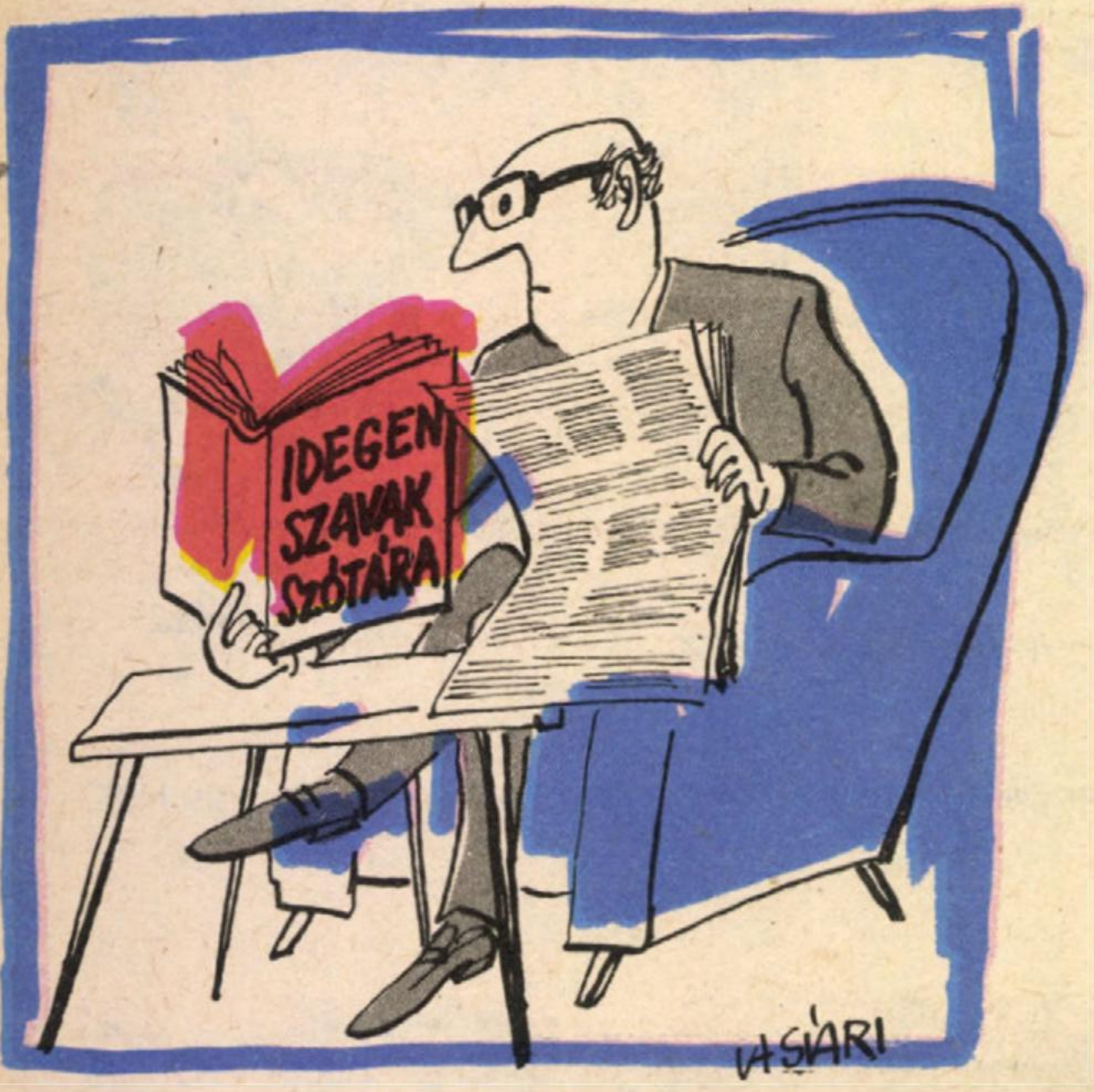

– Így sincs értelme . . .

A LÁTHATATLAN EMBER

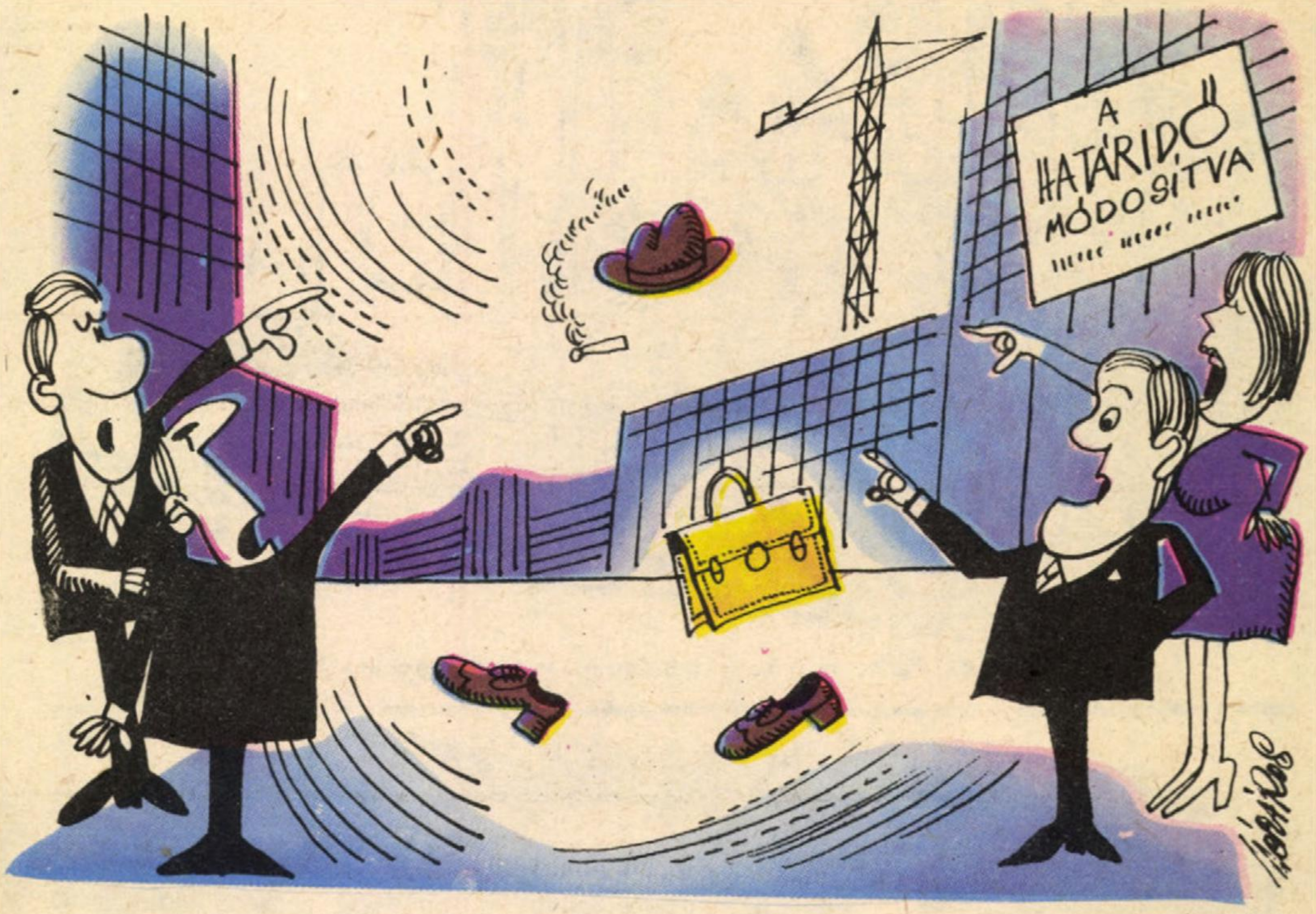

– Ő az, akit felelőssé szoktunk tenni az építkezés hibáiért!

A JÖVŐ TITKA

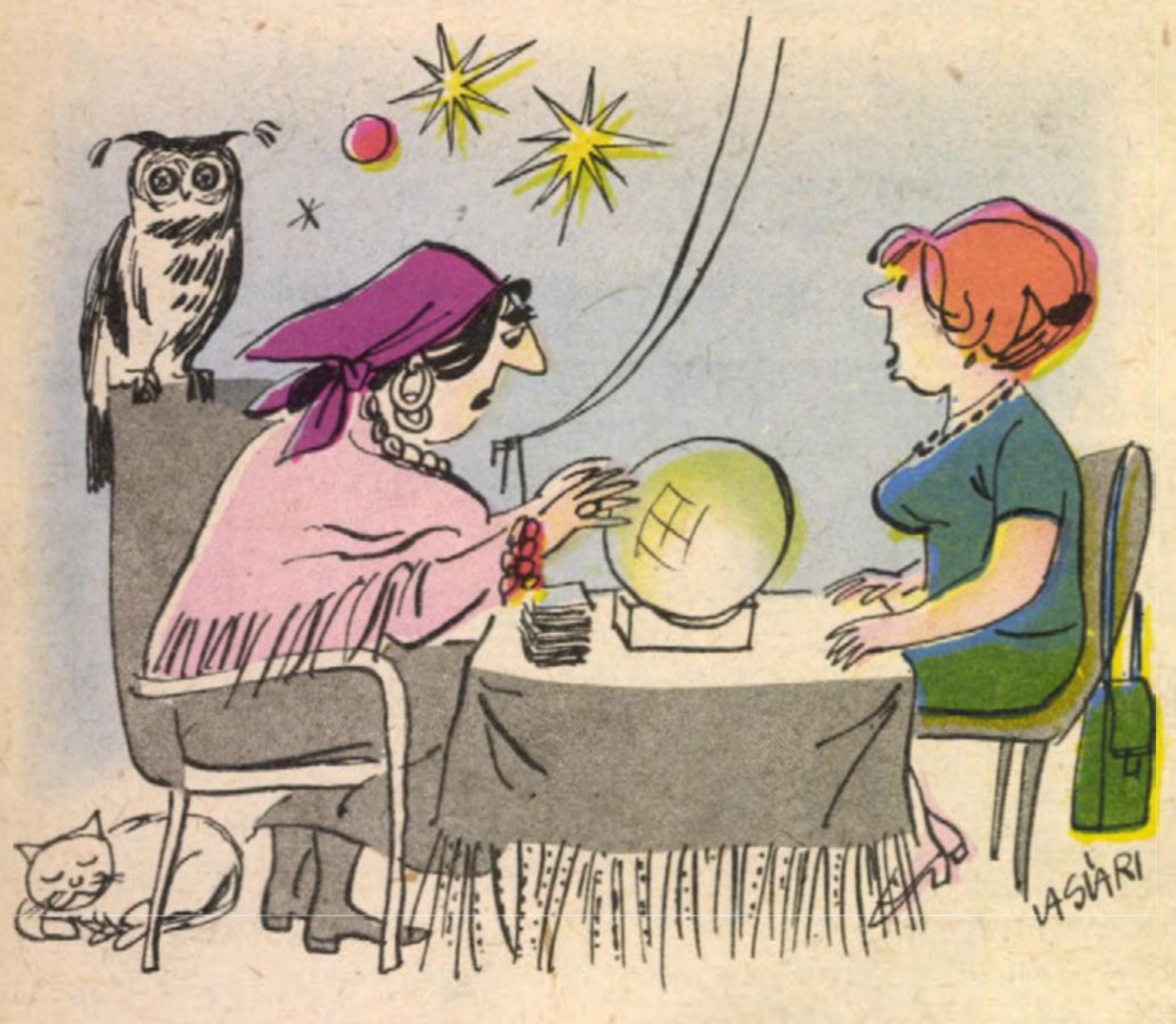

– Tessék megmondani, mikor jön a szemetes? . . .

KIRAKATTERV

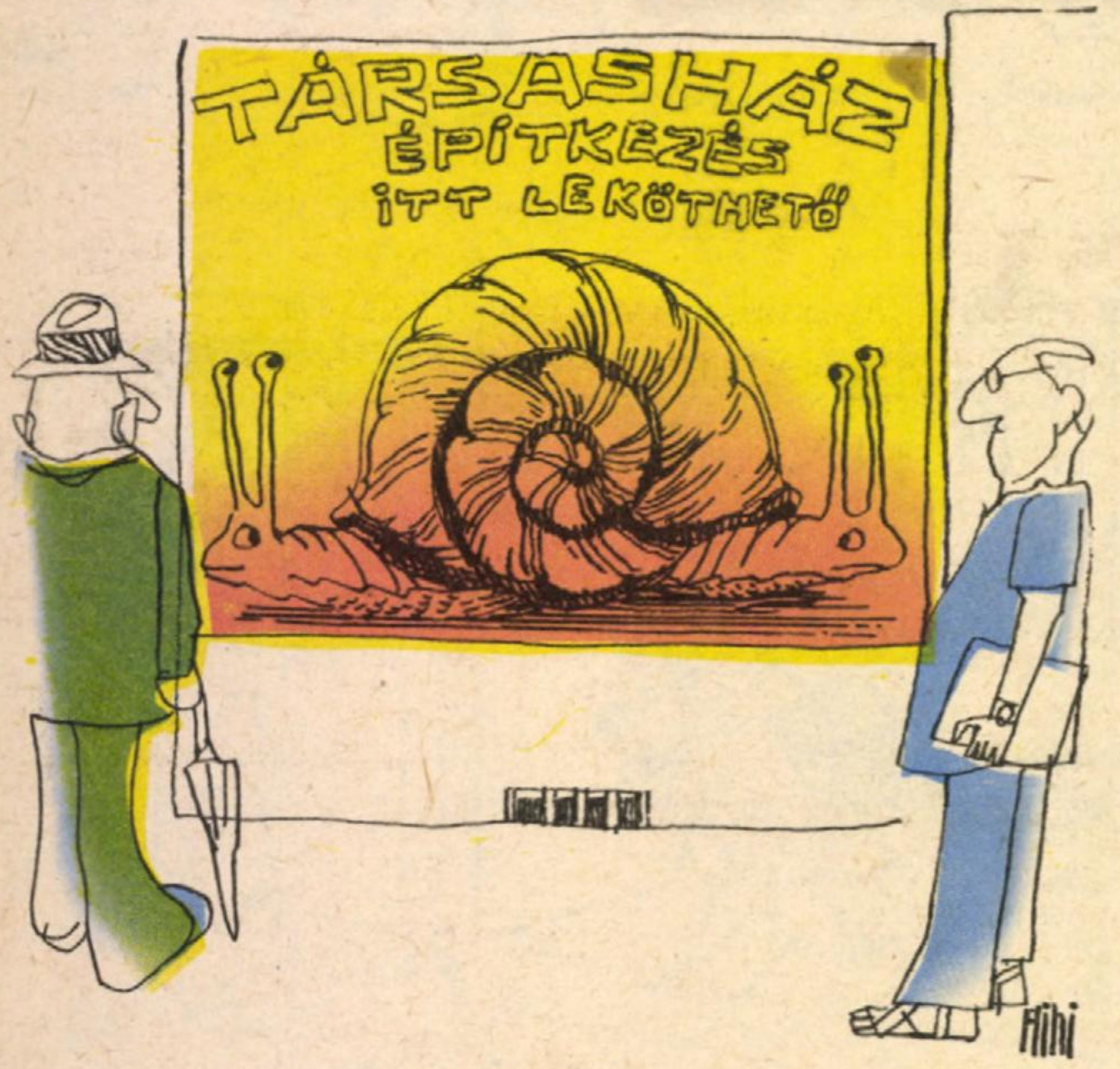

Egy és más

①

KISZABADÍTOTTA FOGSÁGÁBÓL a mexikói rendőrség kedden este a 77 éves Placido Costa Miranda milliomost. A rablók 160 ezer dollárt követeltek az idős milliomos szabadon bocsátásáért, az összeget azonban a család nem fizette ki.

(Hír a Magyar Nemzetből)

Amikor Placido Costa Miranda végre hazaért az emberrablók fogságából, így szólt Alvarezhez, a főkomornyikhoz: „Szóljon családom valamennyi tagjának, úgymint nőmnek, gyermekeimnek és nagykorú unokáimnak, hogy félóra múlva gyülekezzenek a kék szalonban!” E félóra alatt az öreg Placido Costa megfürdött és megborotválkozott, valamelyest magához tért a hosszú fogság gyötrelmeiből. Mire a kék szalonba belépett, családjának mind a tizennégy tagja ott ült.

— Van nektek bőr a képeteken? — kérdezte és nagyot csapott az asztalra. — Százhatvanezer dollárt követeltek értem a rablók és ti nem voltatok hajlandók azonnal kifizetni? Példátlan disznóság! Már az is felháborított, hogy csak százhatvanezer dollárt kértek értem a gazemberek, amikor egy olyan milliomosért, mint én vagyok, ötszázat is elkérnek manapság. Felelősségre is vontam őket ezért a sértő díjszabásért, de arra hivatkoztak, hogy egy 77 éves öregemberért nem kérhetnek többet. De azt, hogy ti még ezt a vacak százhatvanat sem fizetitek ki, álmomban sem mertem volna gondolni. Érdemes is volt nektek milliókat gyűjtenem!

— Nézd, atyám — mondta ekkor Placido Costa Miranda legidősebb leánya, Esmeralda —, mi azért nem fizettük ki a százhatvanat, mert attól féltünk, hogy akkor meg az lesz a baj. Hogy lehordasz minket, mert egy 77 éves emberért százhatvanezer dollárt fizetünk. Ezért határoztunk úgy, hogy a rendőrségre bízzuk a dolgot. Ha kiszabadít, jó, ha nem szabadít ki, megsiratunk. Hát nem ez volt a logikus és olcsó?

— Na, jól van — szólt Placido Costa Miranda — most már mindegy. De egyezzünk meg abban, hogy legközelebb nem bízzátok a rendőrségre a dolgot. Kétszázezerig nyugodtan elmehettek.

②

Olvasom az Esti Hírlapban:

„Az előirányzott lakásépítkezésekhez elegendő anyag áll rendelkezésre, a kereslet azonban változatlanul meghaladja a kínálatot.”

Hm. Akkor miért elég?

③

Olvasom a Népszabadságban:

„Keddre virradó 3 órára volt megszabva az indulás. Persze aggódtam, nem alszom-e el a forró trópusi éjszakában. De nem lett baj. Hanoit ezen az éjszakán is meglátogatták a légi kalózok: a légiriadó szirénáinak üvöltésére idejekorán felébredtem.”

Hm.

④

Olvasom a Magyar Hírlapban:

„Azon lehet vitatkozni, hogy sport-e a sakk? (Még akkor is, ha majd jönnek a sértődött levelek, amelyek azt bizonyítják, hogy igen.)”

Ilyen tárgyú sértődött levelektől ne tartson a szerkesztőség. Még nem ismertem sakkozót, aki neheztelt volna azért, mert a sakkozást nem tartja sportnak valaki. Jómagam sem tartom annak. Nem is az. Köztudott dolog, hogy a sakk — magasabb színvonalon — egy kissé játék, egy kissé művészet, egy kissé tudomány; a lényegét pontosan és cáfolhatatlanul meghatározni még senkinek sem sikerült. Ha a sakk sport, akkor sport minden, amit versenyszerűen lehet űzni. Például mindenekelőtt a bridzs. Vagy akár a rejtvényfejtés is. Esetleg a vöröspecsenye. Hogy miért tartozik mégis a Sporthatóság ügykörébe? Mert valahova tartoznia kell a sakknak, ennek a pompás, szórakoztató, gyönyörködtető nemtudommicsodának is.

(t.)

MENŐ FEJ

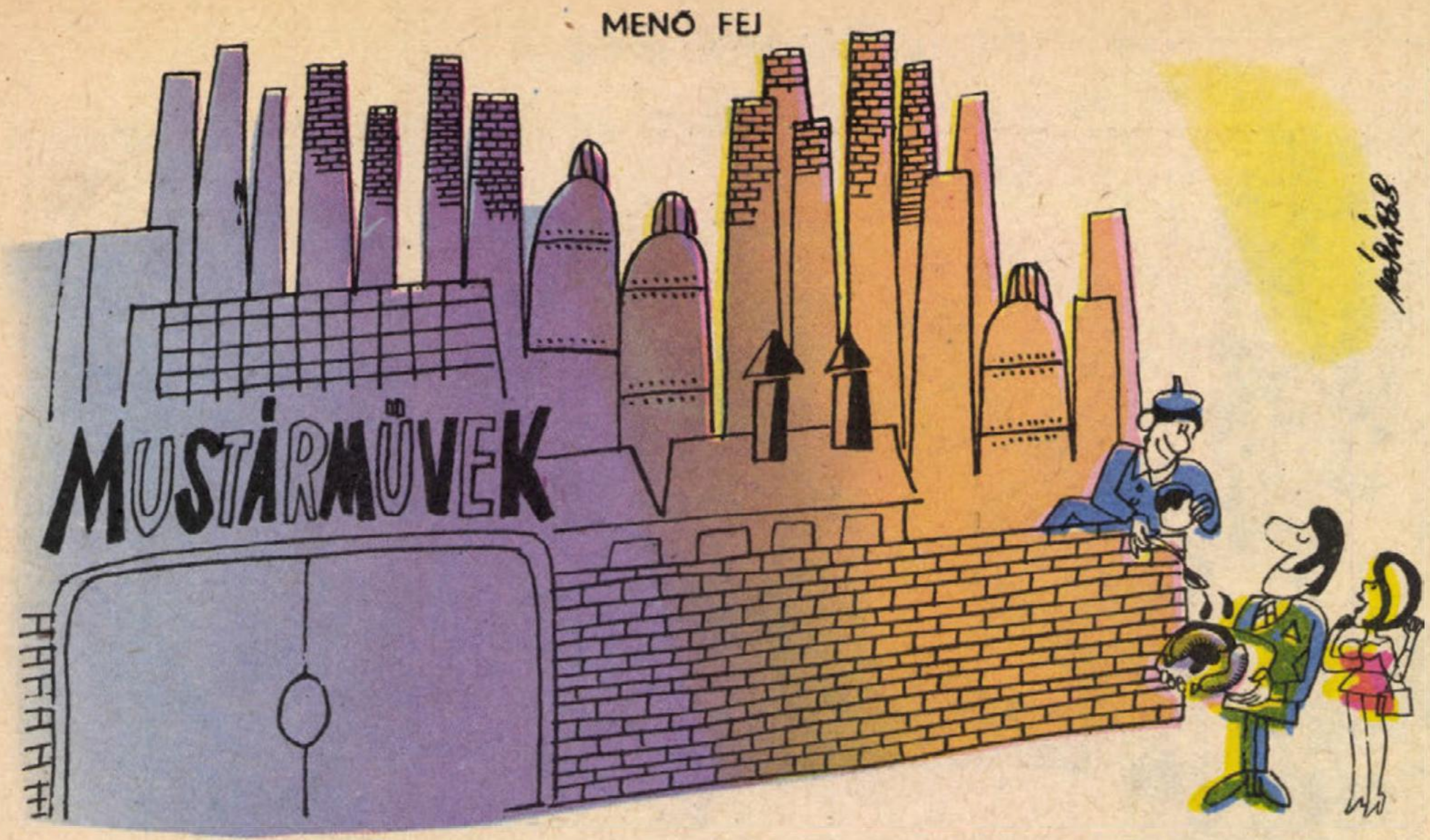

– Nahát, Pista, magának mindenütt vannak kapcsolatai

ELÉGEDETLEN FŐPINCÉR

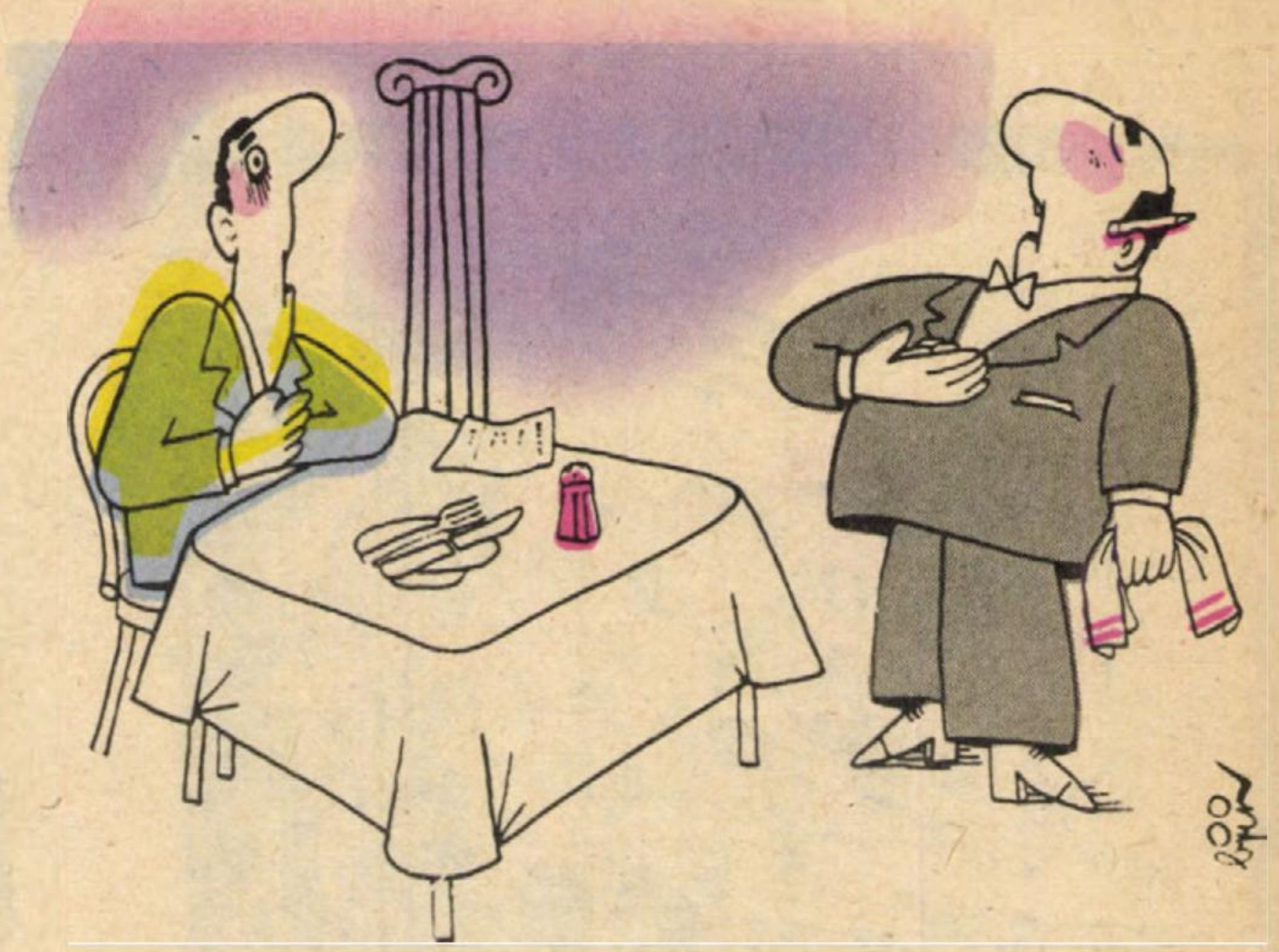

– Ilyen piti borravalót a Balatonnál el sem fogadnék...

a vevő örülni tudna...

Olvastam a Népszabadság vasárnapi (július 16-i) számában megjelent „Vevőcsalogató” című, háromhasábos cikket.

Meg szeretném nyugtatni minden vásárlót, aki az üzleteket járván, vásárlás nélkül távozik: a hiba nem az ő készülékében van. És nem is az ő rossz idegeiben, ha vásárlási kísérleteinek eredménytelenségén bosszankodik.

A hiba a kereskedelem készülékében van.

És nem is a vevő igényes, hanem a kereskedelem igénytelen.

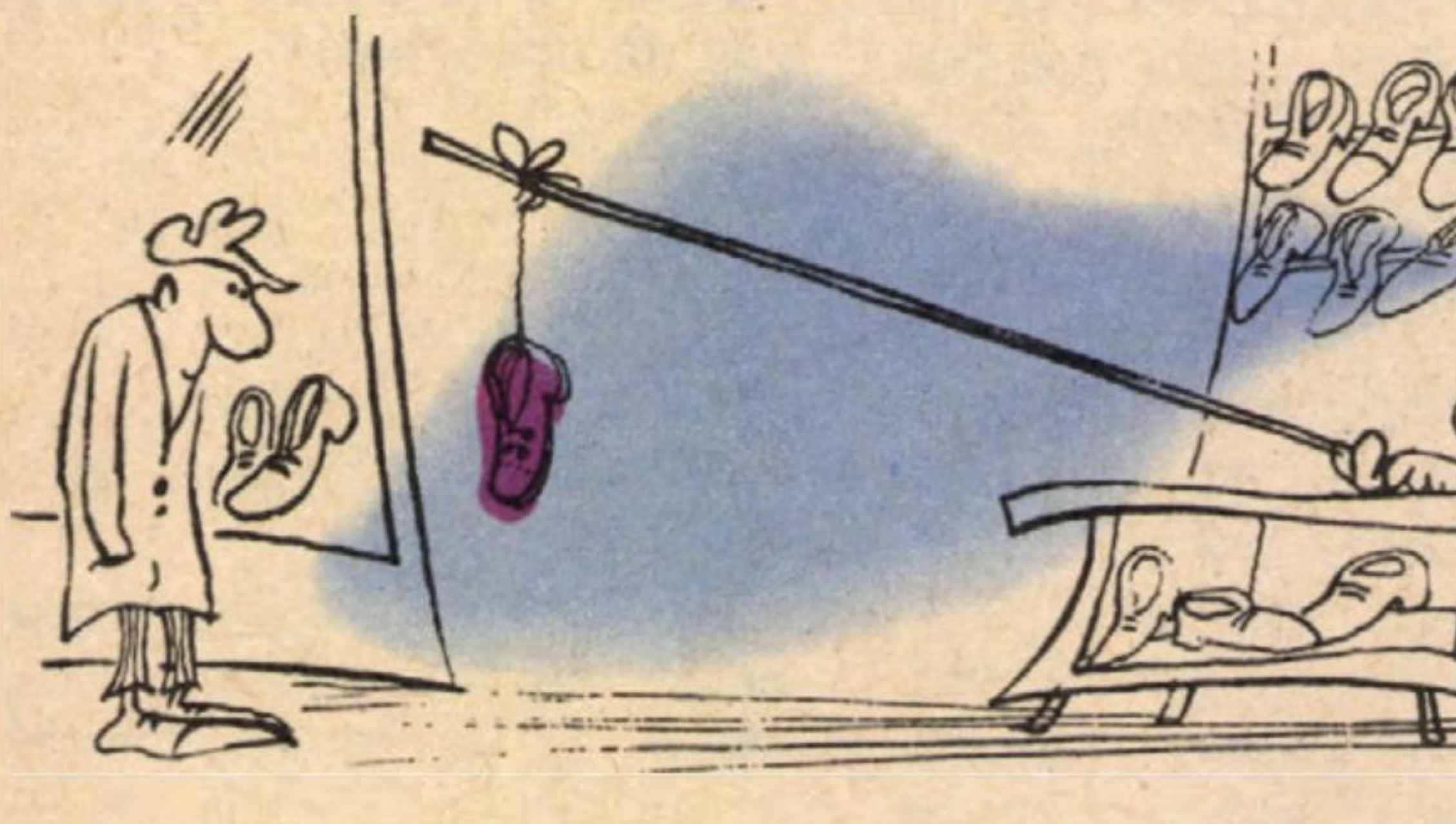

Nem a vevő tehet tehát arról, hogy a kereskedelem az év első öt hónapjában nem teljesítette a tervét: hiába van ugyanis árubőség, ha éppen az nincs, amit a vevő keres.

Egyetlen vevő se tegyen tehát magának szemrehányást a kereskedelmi forgalom lemaradásáért, még ha szívén viseli is a köz érdekeit. Szemrehányást legfeljebb csak a kereskedelem tehet saját magának.

A cikket nyilván elolvasta az ország népe, és elolvasták a kereskedelem vezetői is. Talán még a minisztériumban is elolvasták. Én a Belker helyében az Arany Mercurius díj első fokozatával jutalmaznám Buzási János kollégámat, a cikk íróját, hogy annyira jellemzően, és elemzően feltárta a feltárandókat, — a Belker helyett. A cikkből — hevenyészett felsorolásban — az is kitűnik, hogy a hivatalos megállapítás szerint mennyi minden ruházati cikk nem kapható. De az nem tűnik ki, hogy ezenkívül mennyi minden nem kapható még.

Egyelőre mégse azon bosszankodjék a vevő, amit nem kap, hanem azon, amit kap. Mert azon is lehet ám! Jó ideje őrzök — a többi hasonló között — egy panaszos levelet. Gondoltam, nem foglalkozom vele nyilvánosan, elég gondja van nélkülem is a kereskedelemnek. De most, adalékként a Népszabadság cikkéhez, érdemesnek látom a panaszt közölni:

„Tisztelt Szerkesztő elvtárs!” — hangzik a levél —, „sok utánjárással — boltba be, boltból ki — vásároltam egy konfekció öltönyt. Nagyon tudnék örülni neki, mert viszonylag elég könnyű a ruha. Amiért mégsem teljes az örömöm, azt a következőkben foglalhatom össze: a nadrágnak csak egy farzsebe van és nem kettő; ugyanezen a ruhadarabon elöl hiányzik az átmenő övrész; a zakó belső zsebeinek nincs füle, amivel a zsebek legombolhatók lennének. Hát emiatt nem tudok örülni: a pénztárcámat, a személyi és egyéb igazolványaimat, a farzseb és a legombolás lehetősége híján, nem tudom elhelyezni és nem is érzem biztonságban. (A rossz minőségű, csúszós oldalcsatokat már nem is említem.) A ruha minden hibája ellenére is, most már ezernégyszáz forintért az enyém. Elvittem egy maszek szabóhoz: száz forintot fizettem a felsorolt hibák korrekciójáért. Ezt a gyárban legfeljebb tízforintos költséggel megcsinálták volna, ha erre a kereskedelem igényt tart. A vevőt nem bosszantani kell, hanem jól kiszolgálni. Ezentúl inkább csináltatom a ruhát, mint készen vegyem és mérgelődjem. Tisztelettel.” (Név, aláírás.)

Ebből a levélből is kitűnik, hogy a vevőt elsősorban a jó áruval lehet becsalogatni az üzletbe. Csak ne úgy csalogassák be, ahogy ez napjainkban egyes helyeken tapasztalható. A kirakatban elhelyeznek például egy Goulaschki cipőt, a vevő bemegy az üzletbe, kér egy negyvenhármast vagy esetleg negyvenötös számút. „Az kérem nincs” — mondja az eladó —, „csak negyvenes van, abból is az az egy pár a kirakatban, azt meg nem vesszük be.”

Ismerem a vevőcsalogatásnak több módját is. Az egyiket Bécsből importáltam. Az üzlet előtt, a kirakatokat szemlélő vevőjelöltet megszólítja a boltos alkalmazottja: „Szíveskedjék befáradni, óriási a választékunk”, és máris befelé tessékeli a nézelődőt. Ezt a módszert mégsem javasolnám, a jóízlésem tiltja.

De azt bátran merem javasolni: a magyar kereskedelem olyan választékú és minőségű készletet tartson, hogy még a bécsi turisták is Pestre járjanak bevásárolni. Ne csak a pestiek Bécsbe...

Földes György

DICSŐSÉG

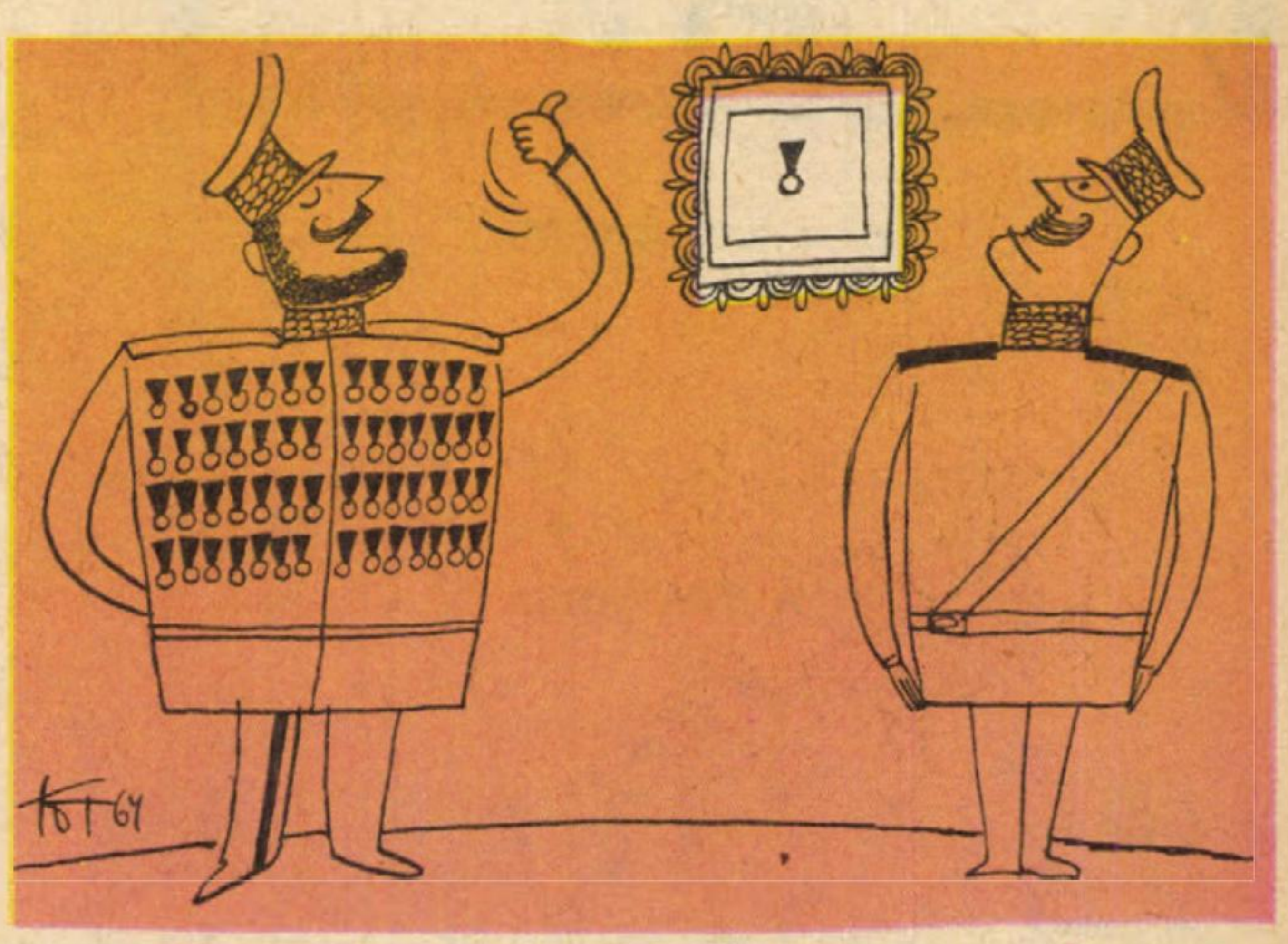

– Ennél a kitüntetésnél már pénz is volt a borítékban!

OPTIMISTA ŐSTERMELŐ

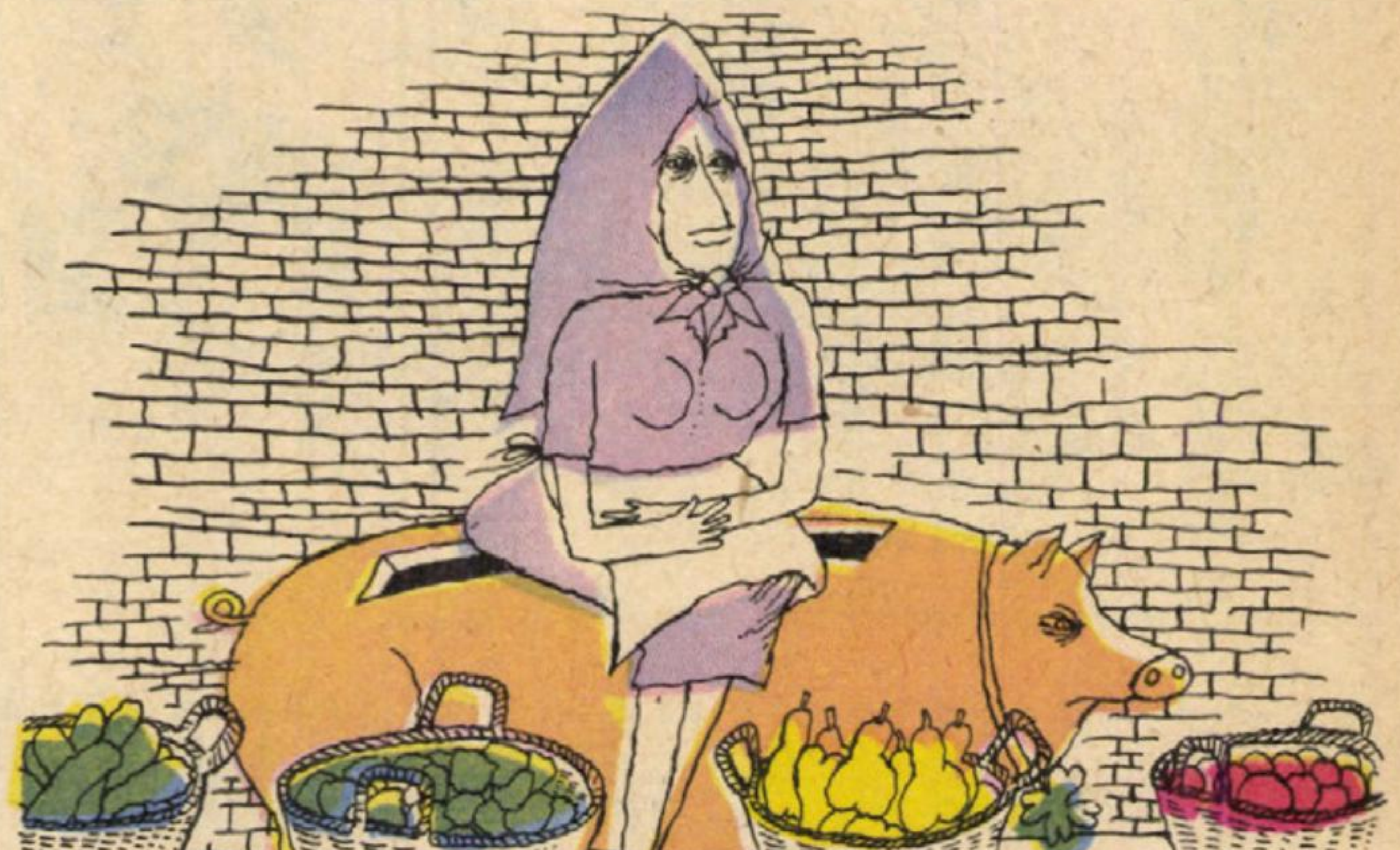

VÍZIÓ

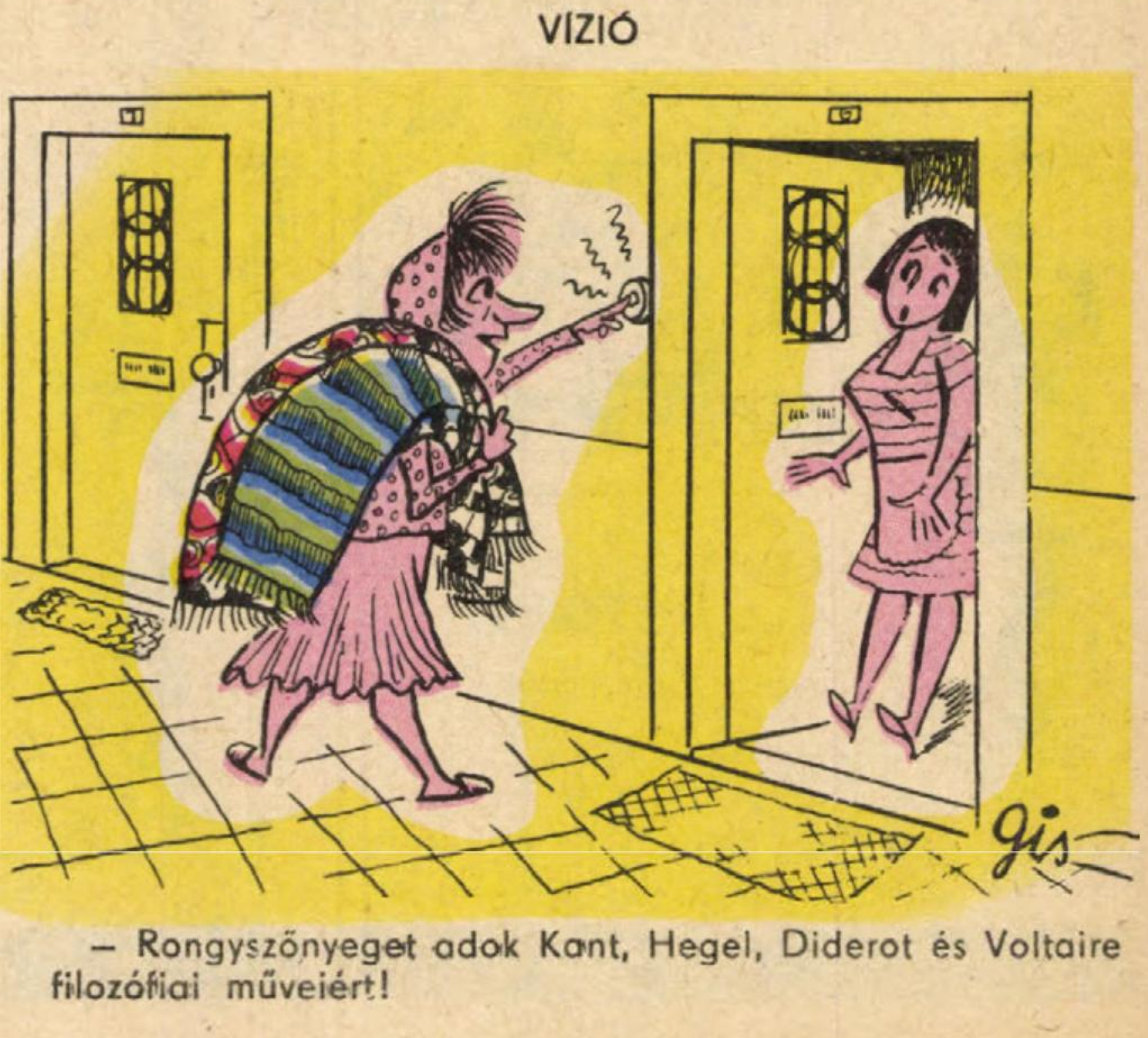

– Rongyszőnyeget adok Kant, Hegel, Diderot és Voltaire filozófiai műveiért!

A VÁLÁS SZENTSÉGE

Az ausztráliai Sydney-ből jelenti az „International Herald Tribune" tudósítója, hogy egy ausztrál bíró, David Selby szigorú figyelmeztetésben részesített egy asszonyt, aki négyszer ment ugyanahhoz a férfihoz feleségül. Vagyis: összeházasodtak, elváltak, összeházasodtak, elváltak, és így tovább. A bíró így nyilatkozott:

– Súlyos jelenség ez. Sajnos, számos példa van arra, különösen a fiatalok között, hogy az emberek könnyelműen, meggondolatlanul kötnek házasságot. De hogy már a válást sem veszik komolyan, ez ellen tenni kell valamit!

SZEMÉLYZETI OSZTÁLYON

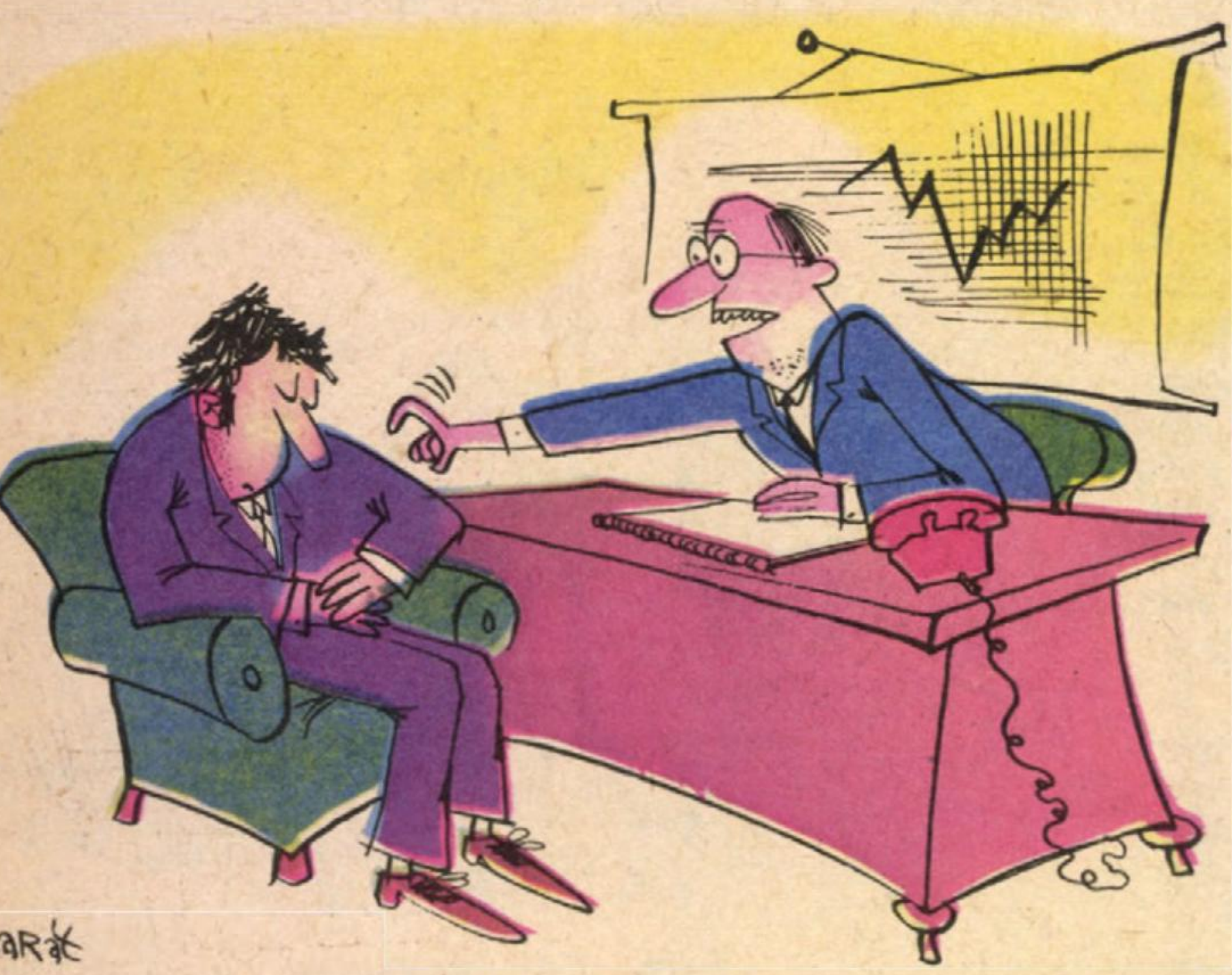

– Halló, most még ne aludjon, csak holnap reggeltől dolgozik nálunk!

HEATH A VÍZBEN

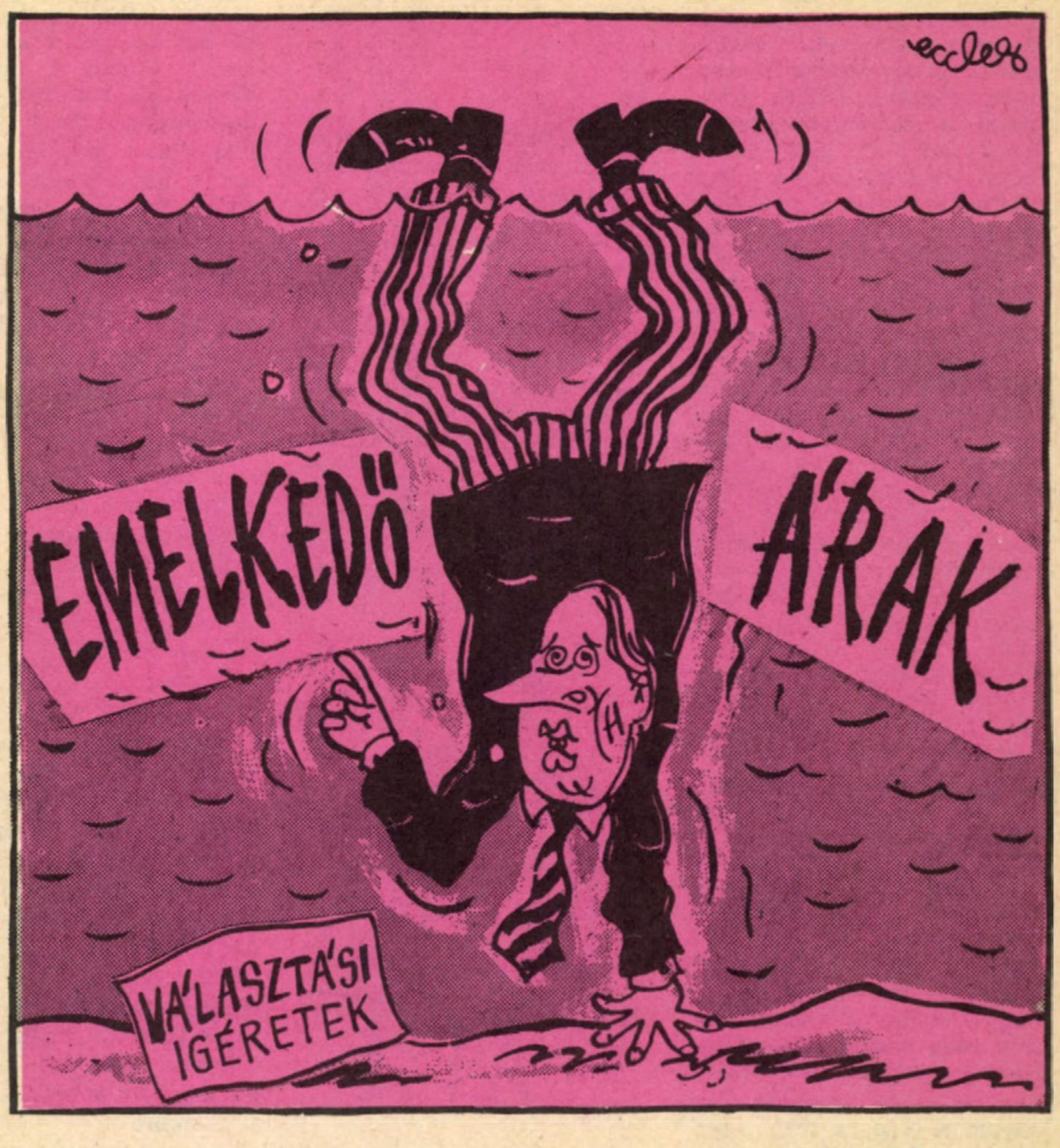

– Nem kell megijedni, hiszen csak a bokámig ér...

(A Morning Star-ból)

KÖLTŐ A TOTÓZÓBAN

A Nagykörúton sétálok hazafelé, kora délután, s egy ismerőst pillantok meg: Sz., a költő álldogál a zöldre festett Totó-lottó iroda portálja előtt, figyelmesen szemléli az ablakba kitett, múlt vasárnapi győztes tipp-szelvényt.

— Szervusz — állok meg mellette. — Csak nem totózol?

— Soha! — feleli Sz. és a kezét nyújtja. — Hát te?

— Én sem, soha — bólintok egyetértéssel. — Ha senki más, de mi ketten aztán tudjuk, hogy pénzhez így nem lehet jutni. Akinek igazán kell a pénz — mint nekünk, kettőnknek, szüntelenül — az nem bízik a szerencséjében.

— Tökéletesen így van — hagyja helyben Sz. — Nem is azért álltam meg a kirakat előtt, hogy megnézzem, nyertem-e. Hanem már hetek óta figyelem, hogy a győztes szelvényeknek van valami ritmusa, szinte skandálni lehet, mint egy verset: egy, egy, iksz, pamm, para-ramm, és így tovább. Nem tűnt ez még fel neked?

— De még mennyire, hogy feltűnt! — kiáltom lelkesülten. — Akár egy feszes versforma, vagy rímképlet! Zenéje van minden tizenhárom plusz egy találatnak!

— Mi lenne — ajánlja Sz. izgatottan —, ha kitöltenénk egy-két szelvényt, el sem olvasva, hogy kikivel játszik, egyedül a ritmusra figyelve?

1 1 1 X
2 2 X
TOTÓ

— Nagyszerű! — mondom lelkesen —, gyere, menjünk be!

Veszünk fejenként egy tízesért három-három szelvényt. Ez hat szelvény, tizenkét tipp-hasáb. Vagyis tizenkét verset fogunk írni. Elindítunk egy ritmust — mondjuk, az első három tippet — és ahhoz megírjuk tovább a verset.

Az első tipp-hasáb így indult: kettő, kettő, egy...

— Hol tartasz? — kérdeztem Sz.-től kis idő múlva.

— Hallgasd meg — emelte fel a szelvényt és skandálni kezdte:

Kettő, kettő, de egy, egy
kettő, de kettő,
Egy, kettő, egy, egy,
iksz...

— Megakadtál? — kérdem. — Mit szólnál ehhez a befejezéshez: Iksz, egy, iksz!

— Rémes! — kiáltotta Sz. — Teljesen összetörnéd az első kilenc tipp szép hexamétereit! Pamm, papamm, vagy pi-pi pamm!

— Te egy csonkalábra vennéd a pótmérkőzést? — nézek rá nyugtalanul.

— Hát mire vegyem? — mondja Sz. dühösen és hadonászik a szelvényével. — Stílusosan lezár, még kicsengése is van.

— Én inkább patetikusnak mondanám — fintorgok. — Mintha Berzsenyi Dániel töltötte volna ki.

— Kérlek — mondja Sz. érzékenyen. — A másodikat töltsed ki te, Pósa Lajos stílusában.

— Na, ide hallgass! — fordulok hozzá három perc múlva. — Megcsináltam a másodikat:

Egy, egy, iksz, egy, egy,
iksz,
Kettő, kettő, egy, egy,
Iksz, iksz, iksz, egy!

— Cinikus! — kiáltja Sz. — A befejezés egy fintor! Legalább fordítsd meg az egészet! Előre az utolsó nyolc tippet, utána az első hatot. Akkor valami szonett kerekedik legalább belőle! És ereszkedő ritmusa legyen, pamm-pa, pamm-pa...

A mellettünk levő asztaltól most felénk fordult egy férfi:

— Mire veszik a MEZŐKER—RAGYASÁP-ot? — kérdezte barátságosan.

— Ötödfeles jambusokra — mondta Sz. idegesen. Felugrott és kisietett a levegőre. Amikor visszajött, egészen vidám volt.

— Írtam egy egészen könnyed, játékos szelvényt, pimmpi - pammpi - pipammpa - pimmpi... Ilyen tippet írjon a Zelk!...

***

A totózásunkat követő kedden találkoztam ismét Sz.-szel.

— Hát igen — mondtam, hogy megtörjem a csendet. — Rosszul tippeltünk.

— Ne mentegesd magad! — felelte Sz. — Inkább nézzél szembe az igazsággal: nem a tippek voltak rosszak, hanem a versek!

Somogyi Pál

KIRÁNDULÁS

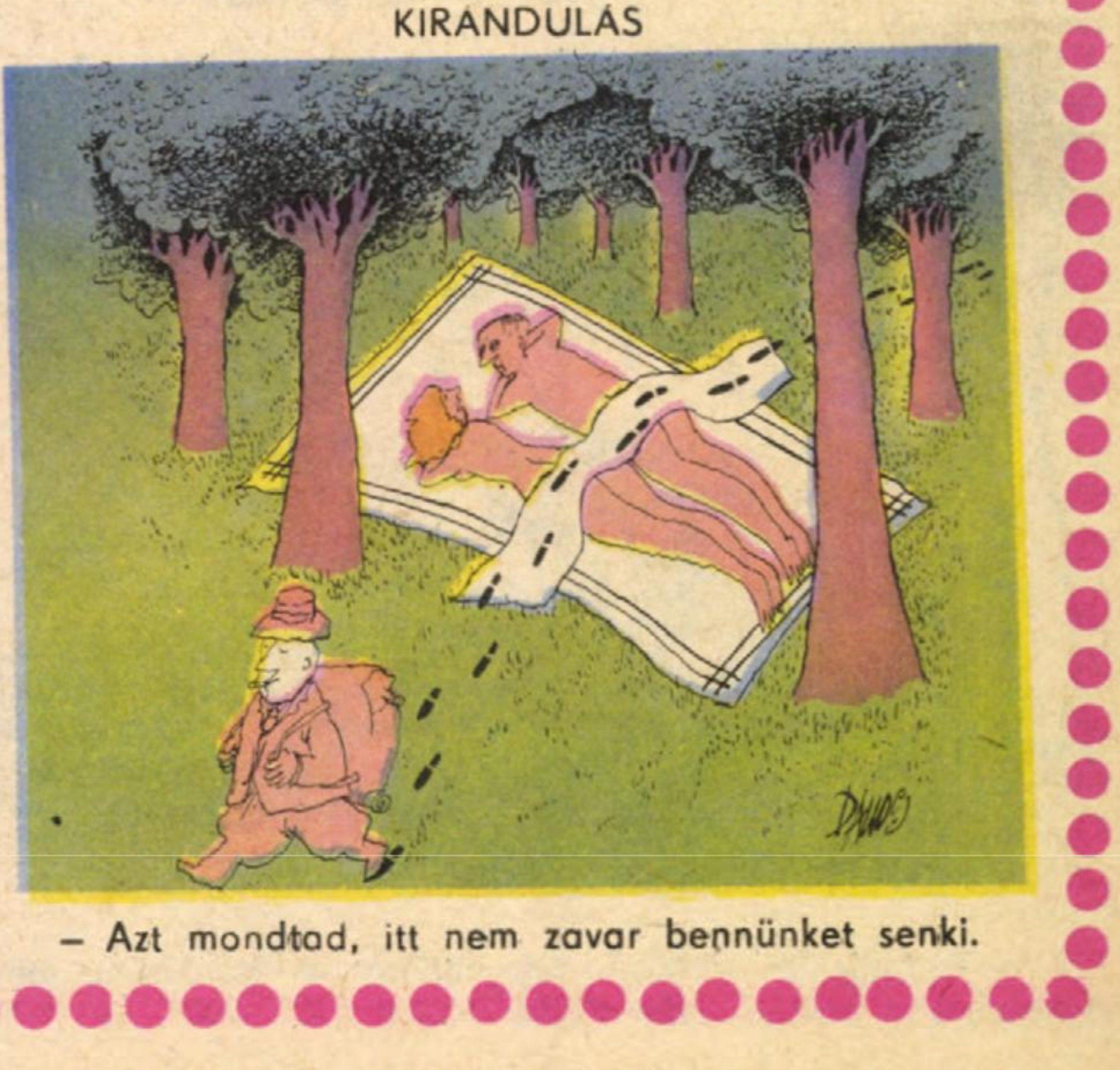

– Azt mondtad, itt nem zavar bennünket senki.

ÁTHÁRÍTÁS

Poncius Dezső a falat támasztotta, a nyakában olyasféle tálca lógott, amilyet a cukorkaárusok viselnek a meccsen. Ahogy megpillantottam, elégtétel kezdte simogatni a szívemet. Tessék, még harminc éve sincs, hogy Poncius Dezsőt egyik tantestületi dicséret a másik után érte, hogy Poncius Dezsőt lánglelkű példaként dörzsölték naponta az orrunk alá. És Poncius Dezső most mégsem rektor a világegyetemen, mégsem örökégő zseni, hanem savanyú-erőset árul egy fatálcáról. Derűs kedéllyel léptem közelebb, az ilyenfajta tanulságok valahogy mindig felvidítják az embert. Aztán észrevettem, hogy Poncius Dezső szemében még mindig ott izzik az a bizonyos, visszataszítóan prófétás varázs. Meg hogy a fatálcán sem aszaltszilva porosodik, hanem egy csomó csiricsáré jelvényféle.

Egy házzal nyugatabbra láttam már ilyesmit. Szakállas gyerekek adták hírül a mellükön fityegő bádogpalacsintákkal, hogy „Világvége — fuss el véle", „Egy orrod van, ne lógasd!", vagy egyszerűen, hogy imádják Ringót. Csakhogy Poncius Dezső kacatjain még ennél is kacifántosabb szövegek vakítottak.

— Szia — mondta és rögtön a tárgyra tért, mert már az önképzőkörben is megőrült, ha magyarázhatott. — Most felelősségáthárítással foglalkozom és ebből bombaüzlet lesz. Ugyanis rájöttem, hogy az emberek önzésénél csak az emberek önzetlensége nagyobb, valamint, hogy az emberek felelőtlenségét csak az emberek felelősségtudata múlja felül.

— Ilyet én is tudok — próbálkoztam bátortalanul. — Jobb ma egy nyúl a szatyorban, mint holnap egy potyka a háztetőn.

Szánakozva nézett rám:

— Mindig ütődött voltál — mondta —, de azt hiszem, senkit sem lehet felelőssé tenni a született tulajdonságaiért. Nos, az ötletet az adta, hogy az autók szélvédőjén megjelentek ezek a kis matricák. „Emberséget az úton is. Köszönöm." Ennél ravaszabb trükköt én az életben nem láttam.

— Miért?! — fortyantam fel. — Nagyon szép dolog!

— Szépnek szép, mert nagy igazságra épül. Hogy az emberek csak látszólag közönyösek, de ha valaki bajba kerül, kezüket-lábukat törik, csak hogy segíthessenek rajta. Ha pedig még meg is kérik őket, esküszöm, egy százast is mellé tesznek. És ezt használják ki a matricások a felelősség áthárítására. Mert, ha azzal az erővel, amellyel matricákat ragasztanak, maguk is emberségesen viselkednének az úton, már nem is kellene matricákat ragasztgatniok. De hát világos, könnyebb dudálni, mint fékezni. És erre a sémára alapítottam én is a tervemet. Ezeket az emblémákat a gyalogosoknak szántam, a kabát hátára kell varrni.

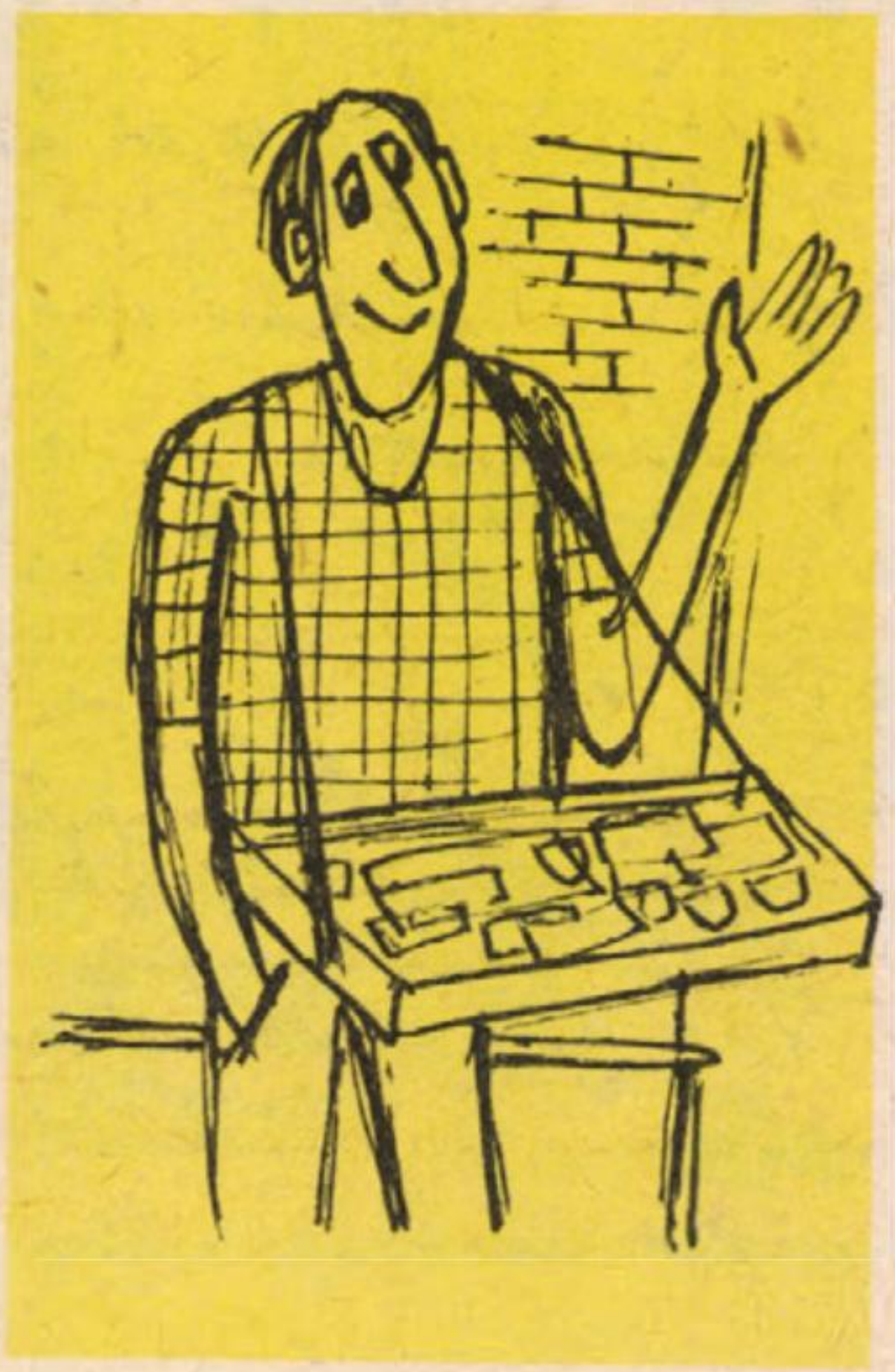

— Érdekes — mondtam, inkább csak a társalgás élénkítése céljából.

— Nézd, ez itt még a legszerényebb. „Gondolod, Hogy Nekem Nincs Meg A Magam Baja? Csacsikám!" A járókelők elolvassák, felülkerekedik bennük a lappangó humánum s az illetőt előre engedik a buszon, meg a mozipénztárnál, miközben az galád arckifejezéssel vihog a markába. Tessék, itt a másik, ez még hatásosabb, mert konkrét felszólítást tartalmaz. „Vigyázz Rám! Nem Csak Az Állat Vágyik Emberségre. Danke Schön!" Az ilyet az idős hölgyek is ölbeveszik a villamoson, becéző szavakat súgnak a fülébe, sőt, még kockacukorral is megkínálják, miközben az illető harsányan kuncog a szívjóságukon.

— Én speciel nem dobálnám magam, ha idős hölgyek kockacukorral etetnének a villamoson — vetettem közbe, de Poncius Dezső még csak egy legyintésre sem méltatott.

— Ez itt az ász! — emelt ki egy újabb fecnit a többi közül. — Ez a leghatásosabb és a legpimaszabb, mert mélységes emberi érzésre apellál alantas célzattal. „Bubujgassatok! Engem Is Anya Szült!" Az ilyen aztán a legnagyobb disznóságokat művelheti, többé semmi gondja az életben, masszív öreg vagányok is síkra szállnak érte s utána könnyes szemmel lappogatják a hátát egy féldeci mellett.

Észrevettem valamit. Poncius Dezső zakójának hátuljára alul egy cetlit tűztek. Girbe-gurba nagybetűkkel ez állt rajta: „Billents Jól Tunikán. Köszi!"

— A kisfiam műve — nézegette Poncius Dezső lágy mosollyal a cetlit. — Tanulékony lélek, bár a humánum terén még javulnia kell. De ezen könnyen segíthetünk.

Elővett egy tintaceruzát, megnyálazta és a szöveg fölé odaírta: „Ne..."

A cetlit aztán visszatűzte a zakó hátára, sarkon fordult és tűnődő léptekkel indult tovább az élet különös útjain.

Peterdi Pál

IGÉNYES CSŐLAKÓ

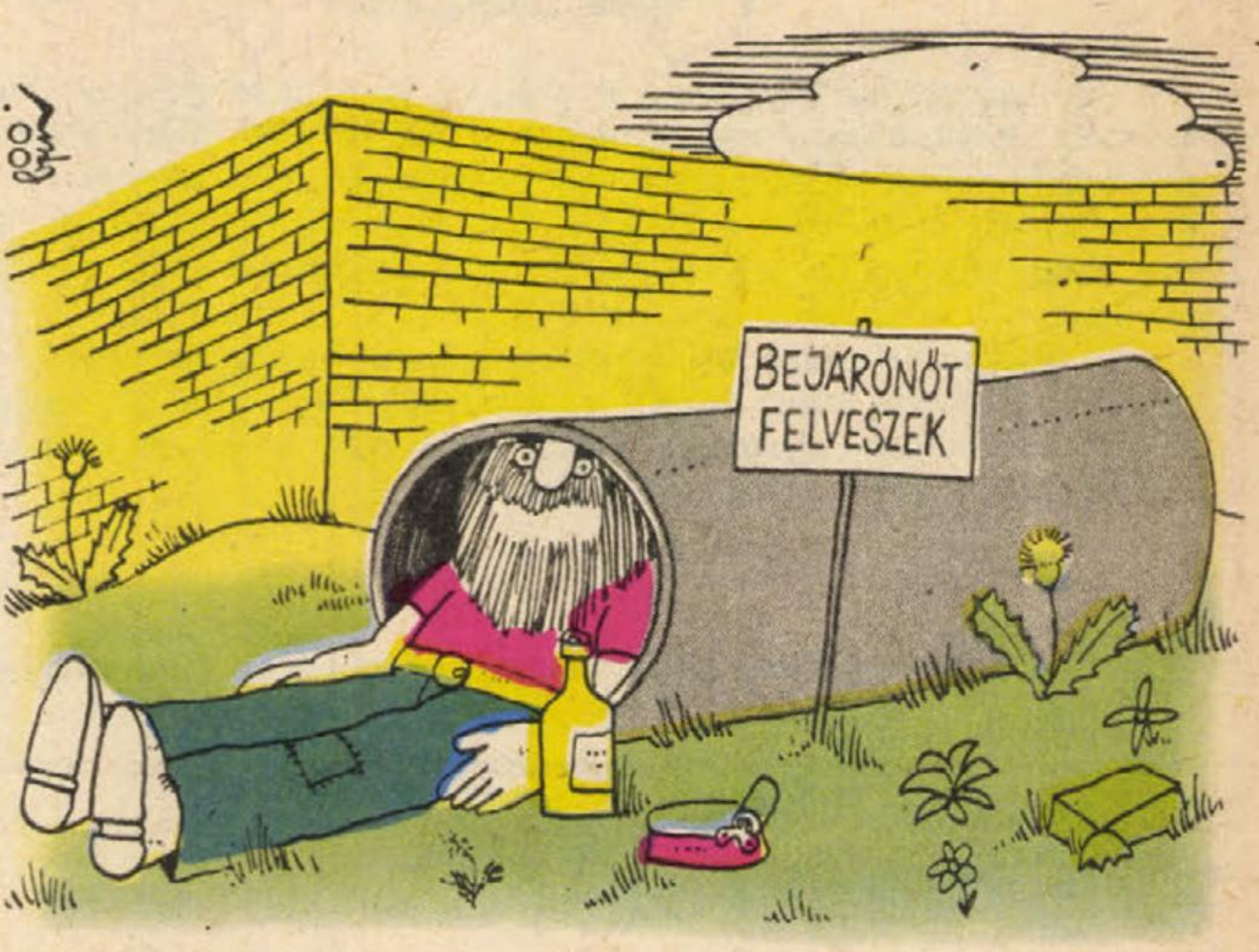

VÍZIKALÓZ

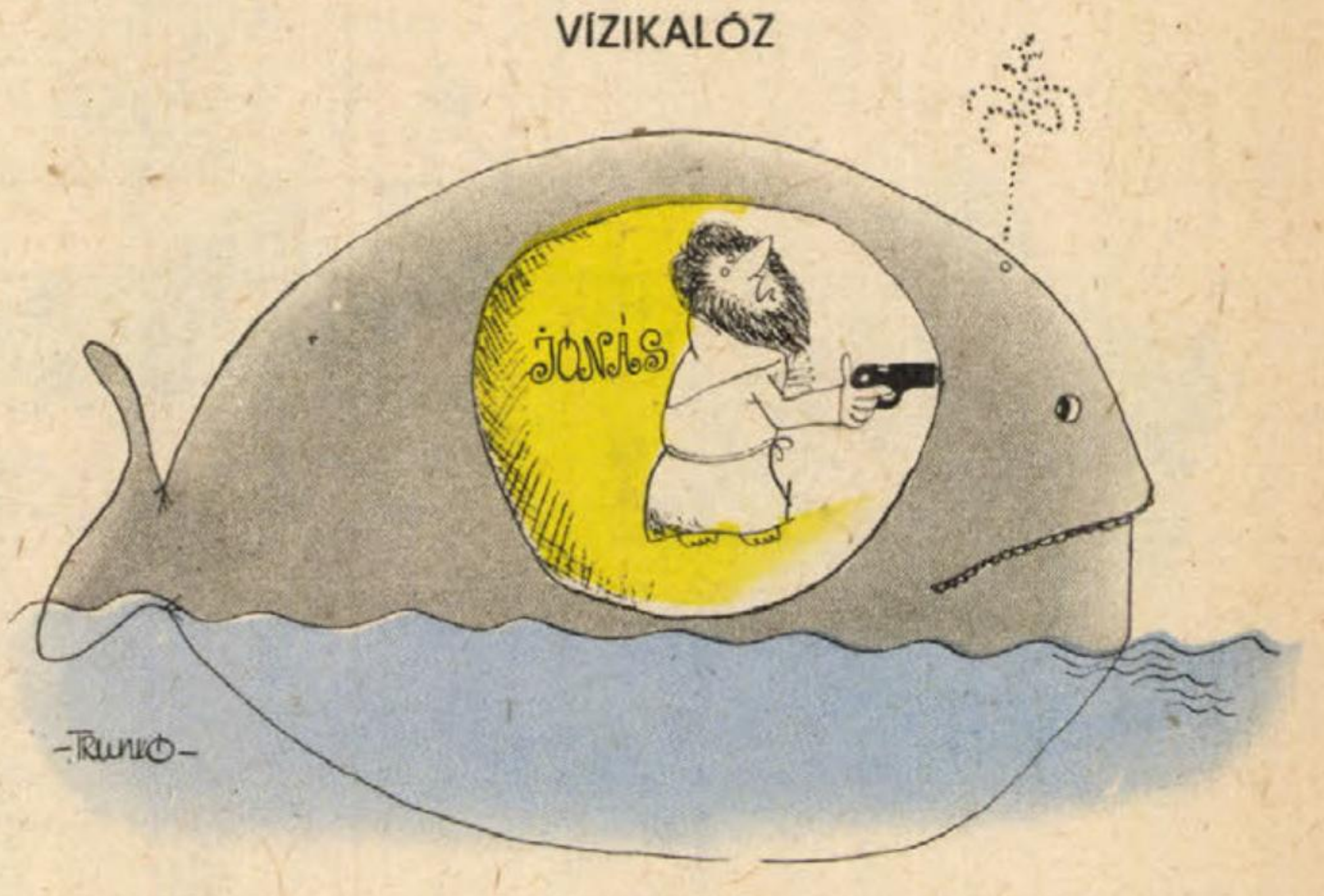

– Gyerünk a Riviérára!

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ

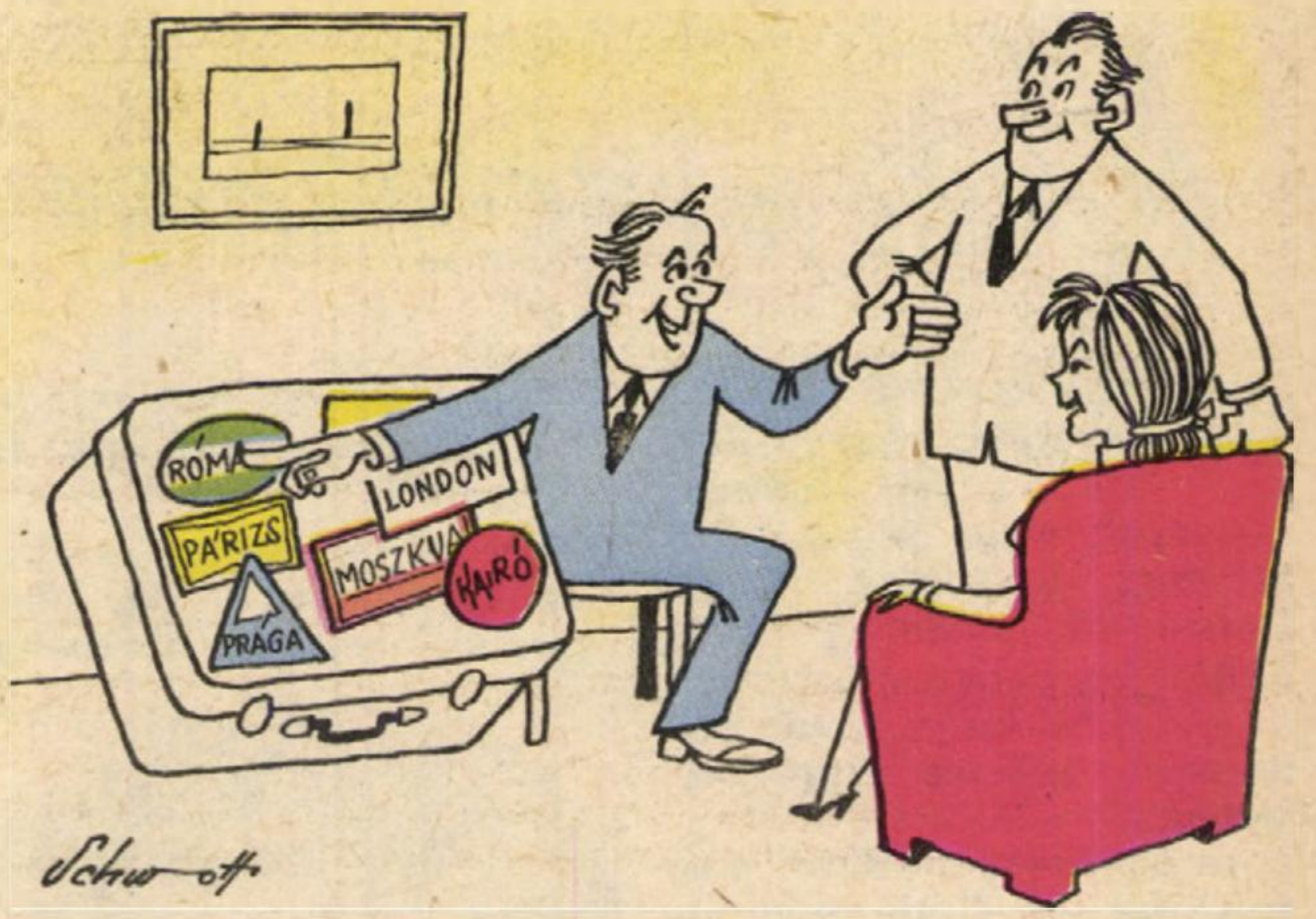

JÓ VIDÉKI LEVEGŐ!

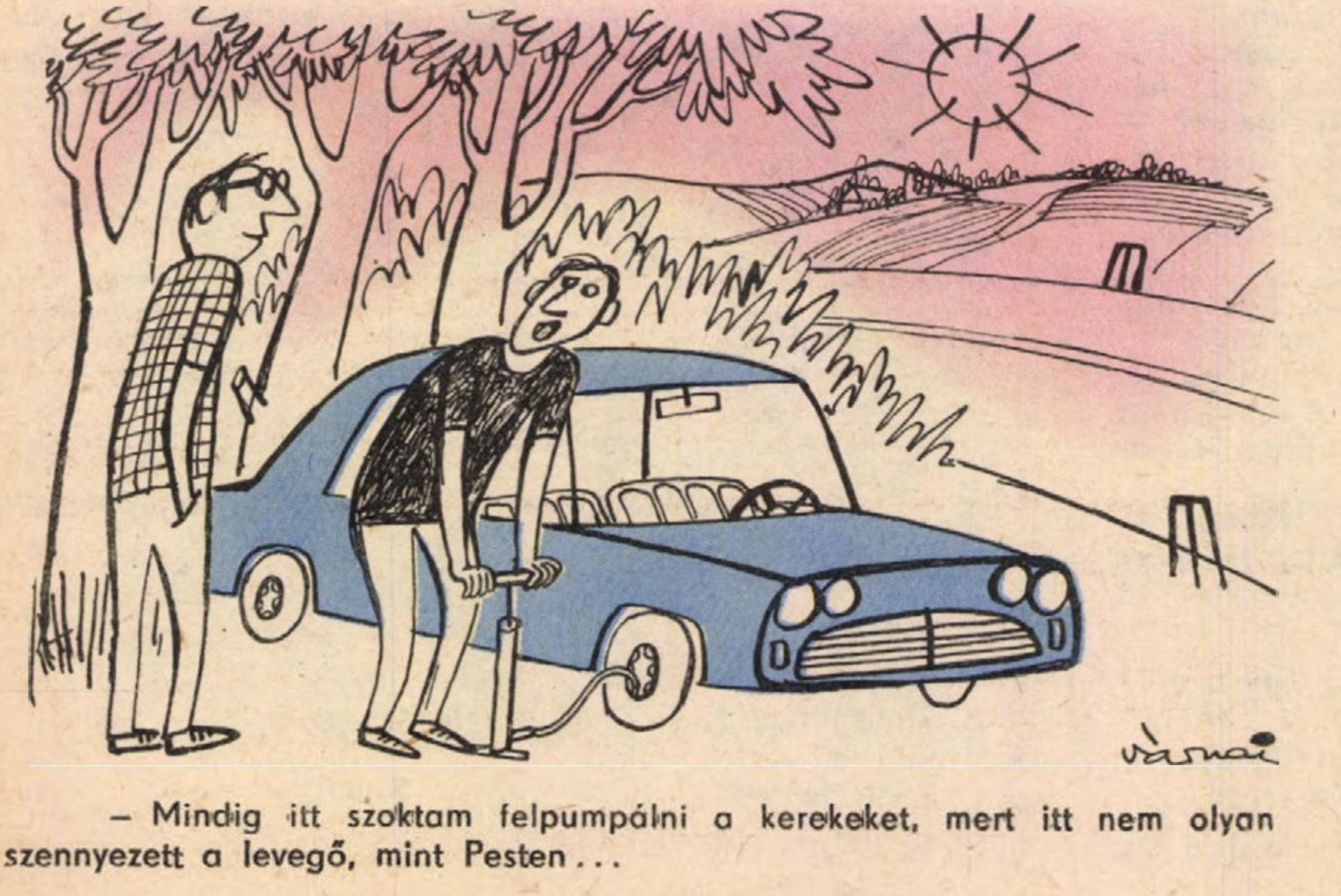

– Mindig itt szoktam felpumpálni a kerekeket, mert itt nem olyan szennyezett a levegő, mint Pesten...

FILMFELVÉTEL

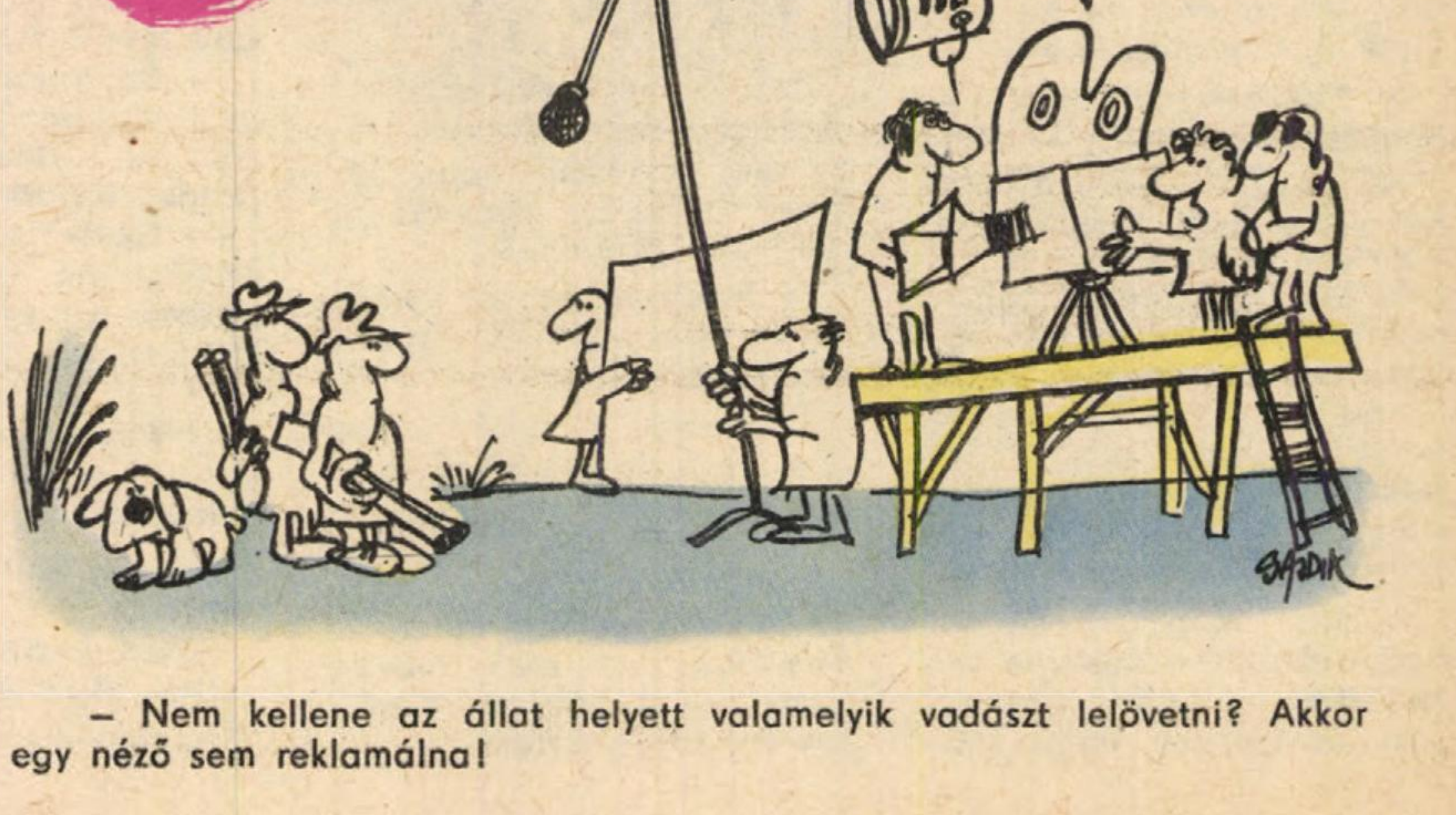

– Nem kellene az állat helyett valamelyik vadászt lelövetni? Akkor egy néző sem reklamálna!

HEGEDŰS ISTVÁN

KÖNYVEK ÉS ALKOTÓK

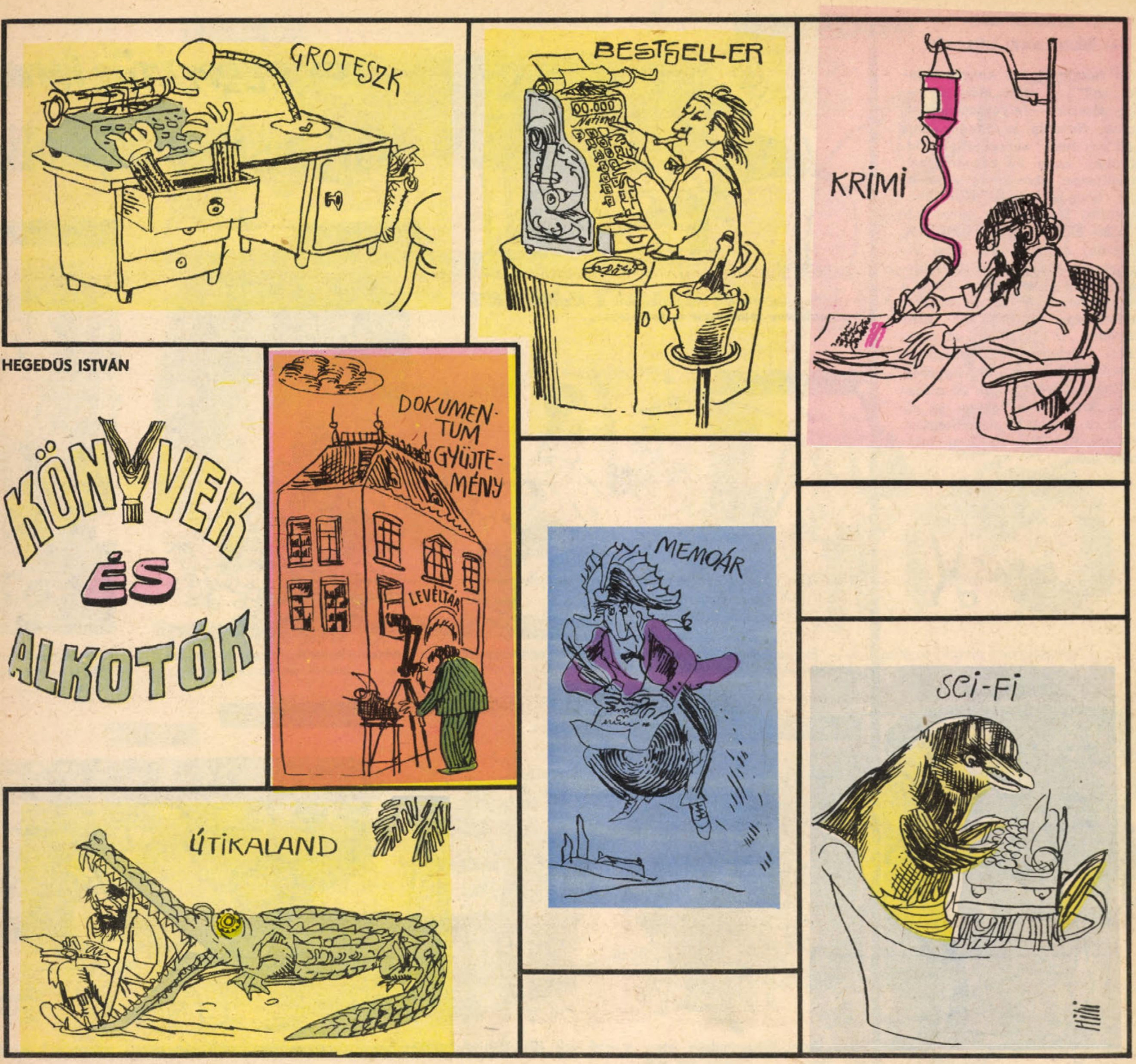

ALBERT DELAUNE

A POÉN

Egyáltalán nem jó! Maguk írók azt hiszik, hogy regény vagy színmű, az mindegy!

Armand Aubry regényíró feszengve ült a színházigazgató előtt. Ez az irodalmi analfabéta akarja neki megmagyarázni, hogyan kell darabot írni? Neki, akinek most adták ki huszadik kötetét? De az igazgató nem engedett:

— A közönségnek, barátom, nem problémák kellenek, amiken csak rágódni tudnak, hanem kellemes, meglepő dolgok. A közönség szórakozni akar. Példával bizonyítok: mondjuk a bankigazgató hazamegy. Házasélete boldog, ezért előre örül a kellemes estének. Feldobja felöltőjét a fogasra, s ekkor meglepődik: idegen köpeny és férfikalap függ rajta. Felesége ajtajához rohan, hallgatózik. Felébred benne a féltékenység. Ez nem lehet igaz... hogy őt, az imádott feleség megcsalja?!!! Hirtelen elhatározással benyit, s amit ott lát...

A regényíró fintorogva hallgatta végig a sablonos történetet, közben ezt gondolta magában: „Te tökfej igazgató!"

— És itt kellene író úr a maga tehetségének szerephez jutnia. Itt kellene folytatni, kiagyalni a váratlan fordulatot, ami a közönségnek kell.

Armand Aubry regényíró nyugodtan felállt és vissza sem nézve kisétált az igazgató szobájából. Kint taxit hívott, bevágta magát a puha ülésbe és bemondta az igazgató lakásának címét.

Ezalatt az igazgató magában töprengett: kiváló ötlet, de hogyan kellene megoldani? Egy igazi író kapna az ilyen remek ötleten. De ez... ez itthagyja faképnél... Aztán gondolt egyet: hazaszaladok, megsimogatom az asszonykámat, aztán majdcsak lecsillapodok.

Kocsijával hazahajtott. Feldobta felöltőjét a fogasra, s ekkor megtorpant: egy férfi felöltő és egy kalap lógott rajta. Ismerős felöltő, ismerős kalap. Mintha nem is olyan régen látta volna. Felesége ajtajához rohant. Bentről férfihang és női sóhaj hallatszott. Ez nem lehet igaz. Berúgta az ajtót. A pamlagon Armand Aubryt, az írót látta, ölében az ő feleségével:

— Maga... Maga mit keres itt? — ordított az íróra.

Armand Aubry zavartalanul, mosolyogva válaszolt:

— A poént, igazgató úr, a poént. Nagyon megtetszett az a téma, amit elmondott az irodában. Most magam is kíváncsi vagyok, hogyan folytassam.

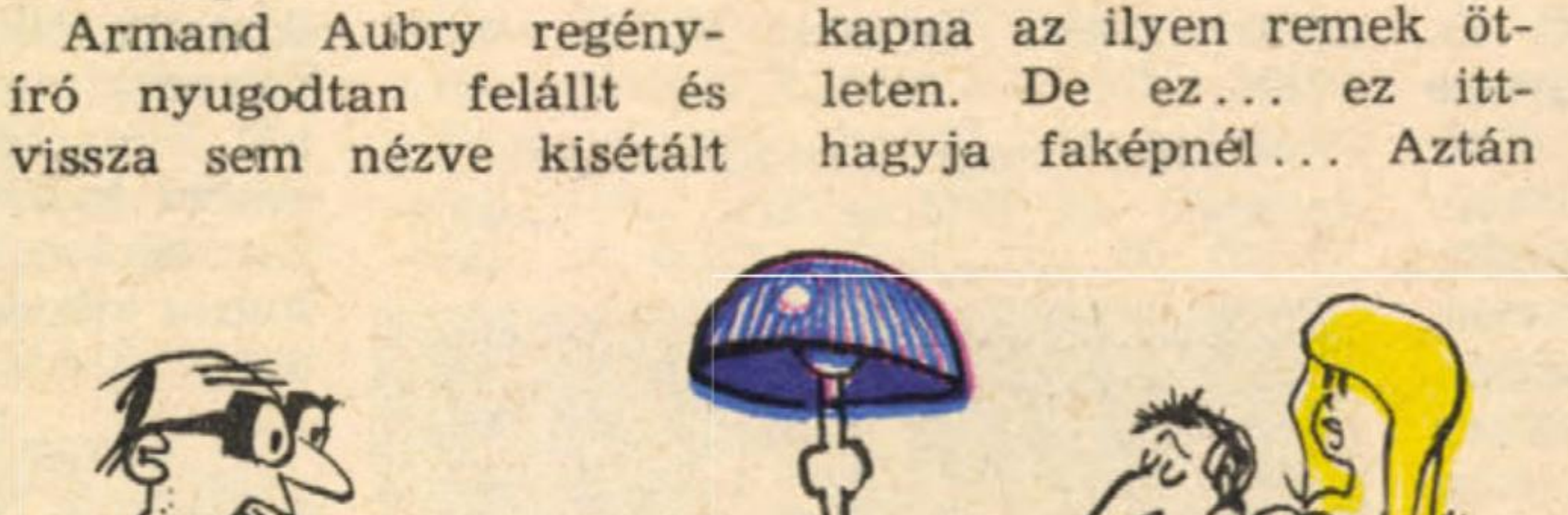

(Franciából fordította: Dénes Géza)

HOSSZÚ HAJ — MUNKANÉLKÜLISÉG

A fiatalemberek hosszú hajáról sok szó esett már, de — úgy látszik — elkoptathatatlan téma. Nemrég a magyar tévé „Ki mit tud?” versenyének döntőjében nagy és megérdemelt derültséget okozott az a jelenség, hogy az egyik népi táncegyüttes legényeinek pörge kalapja alól hosszú hajfürtök (loknik) csüngtek ki. Most viszont azt olvassuk az UPI-hírügynökség jelentésében, hogy a hosszú haj Amerikában munkanélküliséget idézett elő. Mint Richard A. Plumb úr, az amerikai Borbélyok Társaságának elnöke elmondta, az Egyesült Államok borbélyainak 20 százaléka vesztette el ellását az elmúlt öt évben, mivel a fiatalok ritkábban vágatnak hajat, mint régebben.

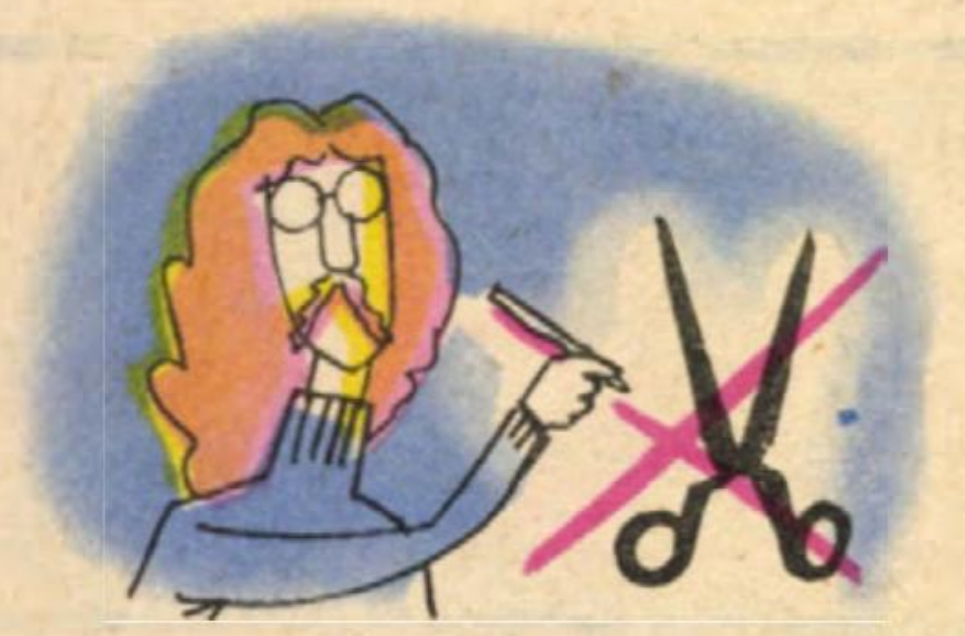

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

GONOSZSÁG

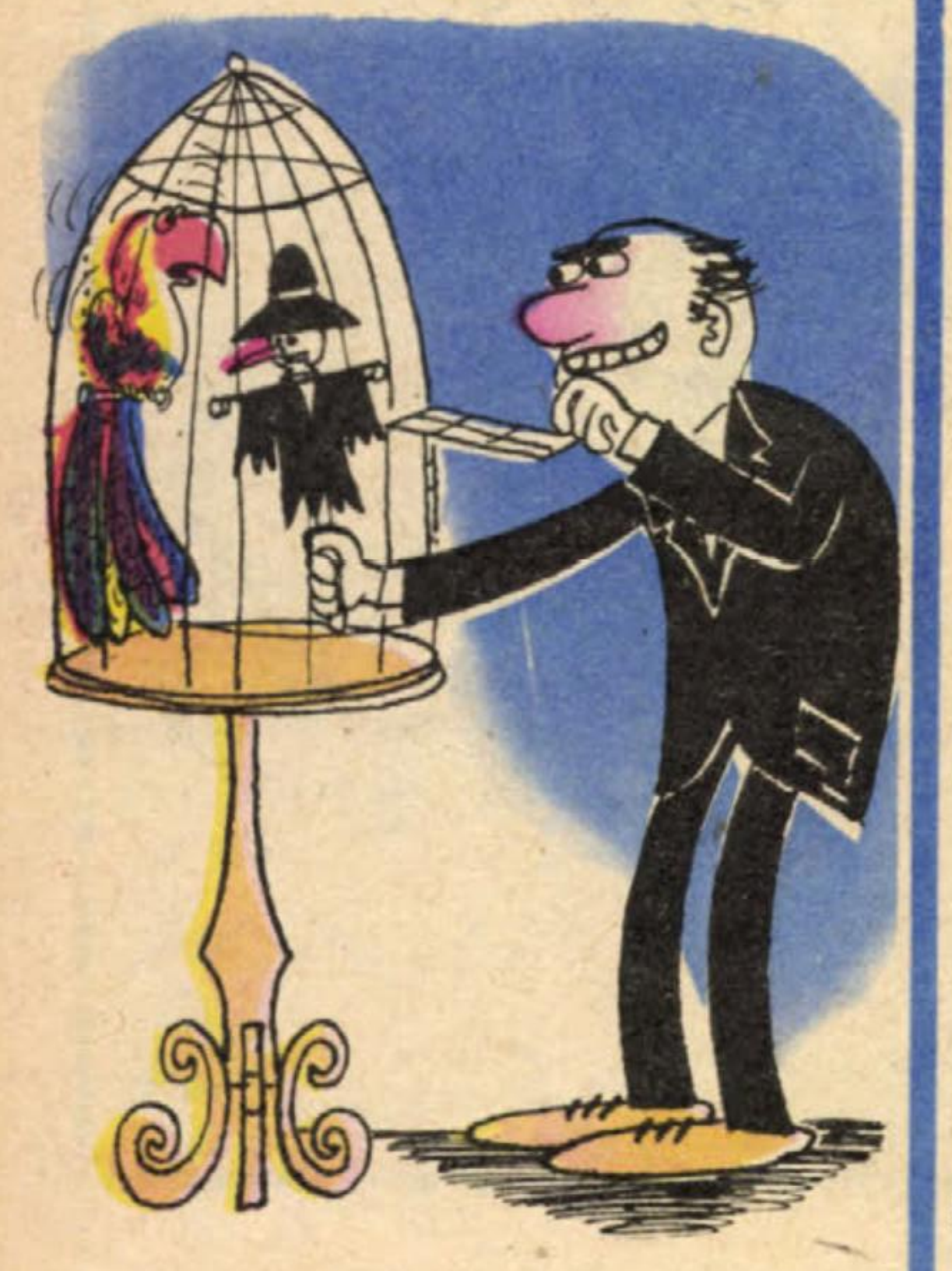

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Miről mesélnek majd a kisunokáiknak?

Vasvári Anna:

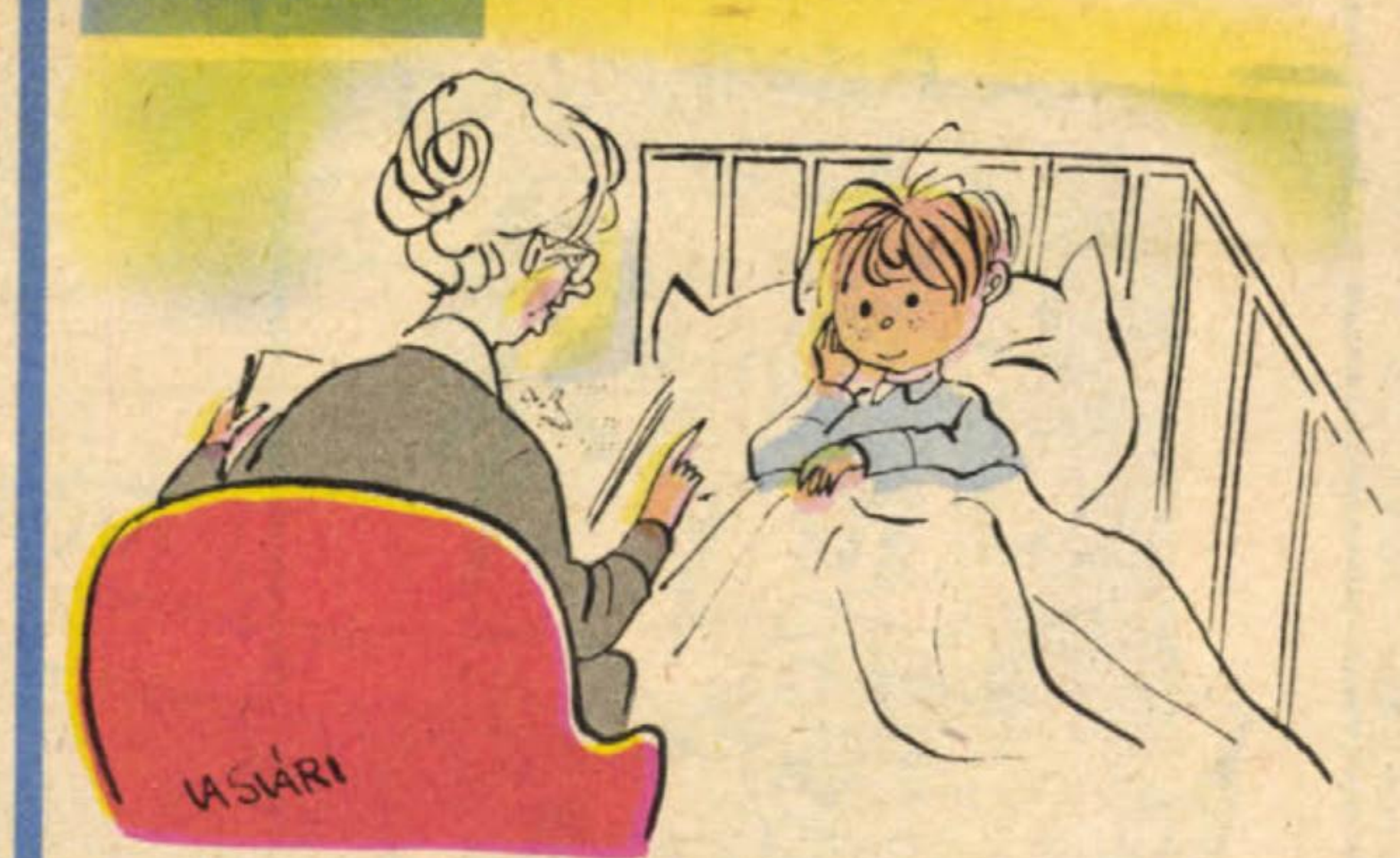

– Piroska elment meglátogatni a nagymamáját, és az erdőben találkozott a farkassal...

Fülöp György:

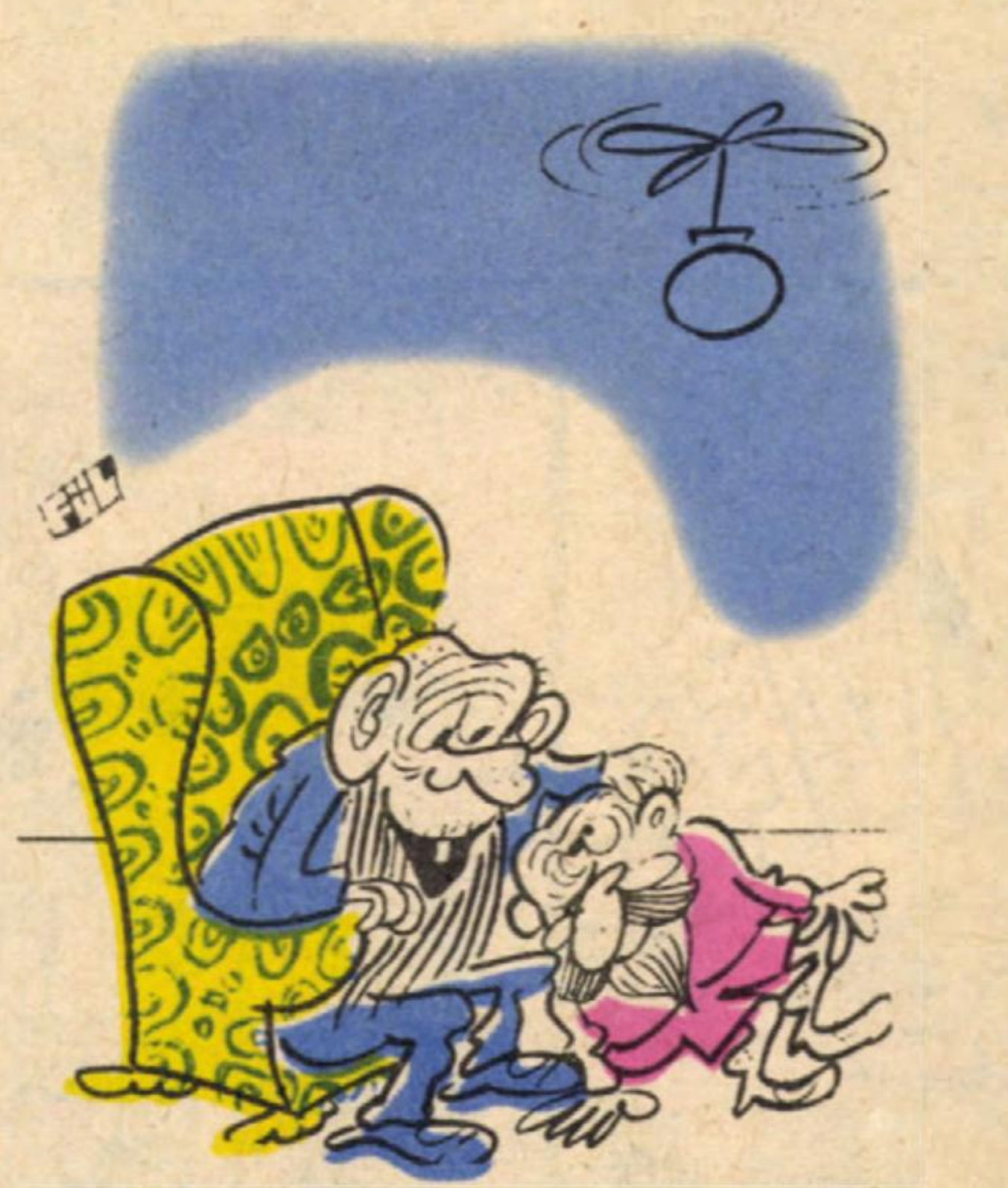

– A régi, boldog időkről, amikor a hatvanéves kölykök már nyugdíjba mentek.

Takács Imre:

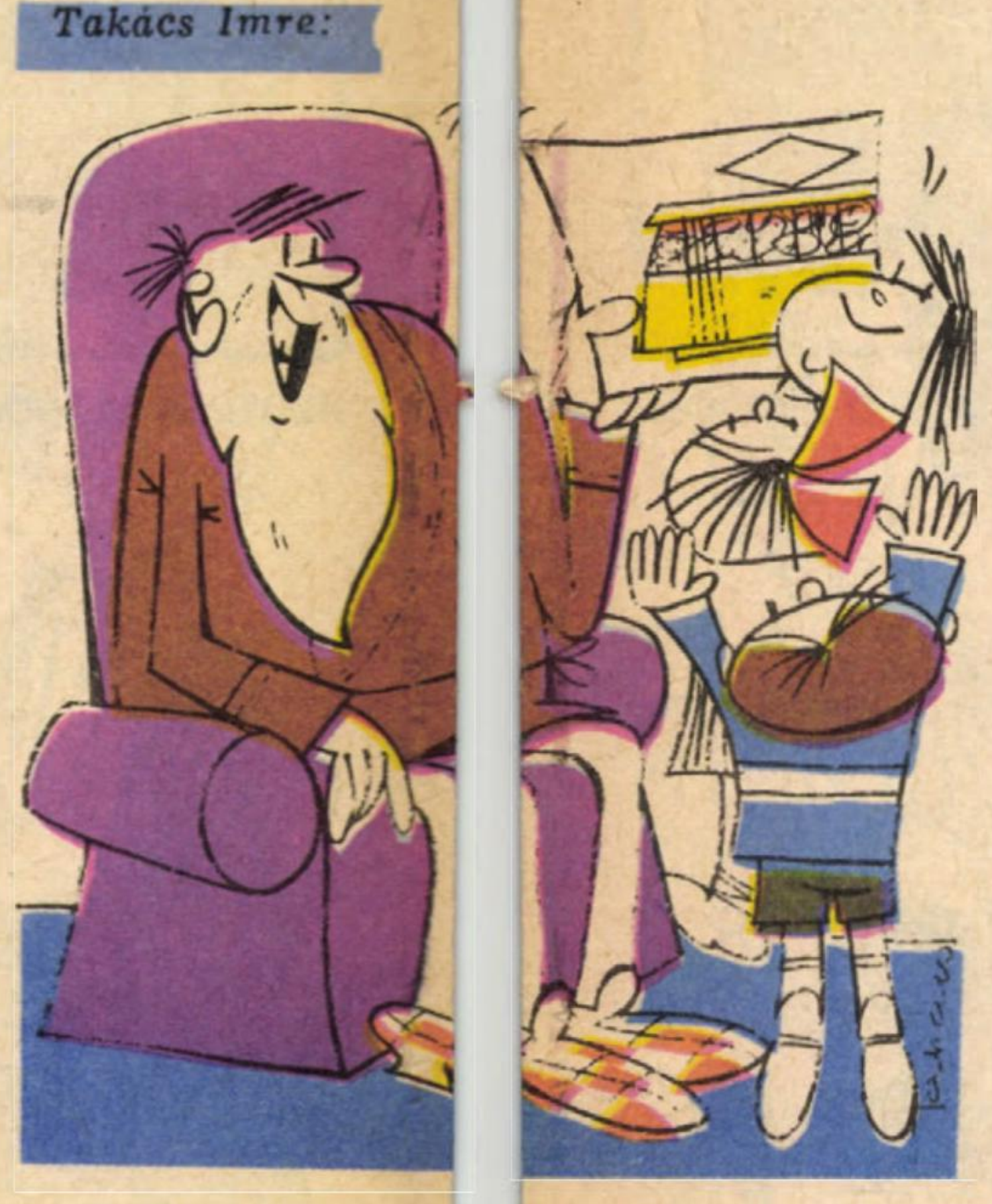

– Elmesélem majd, hogy milyen romantikus volt villamossal végighajtani a Rákóczi úton...

Sajdik Ferenc:

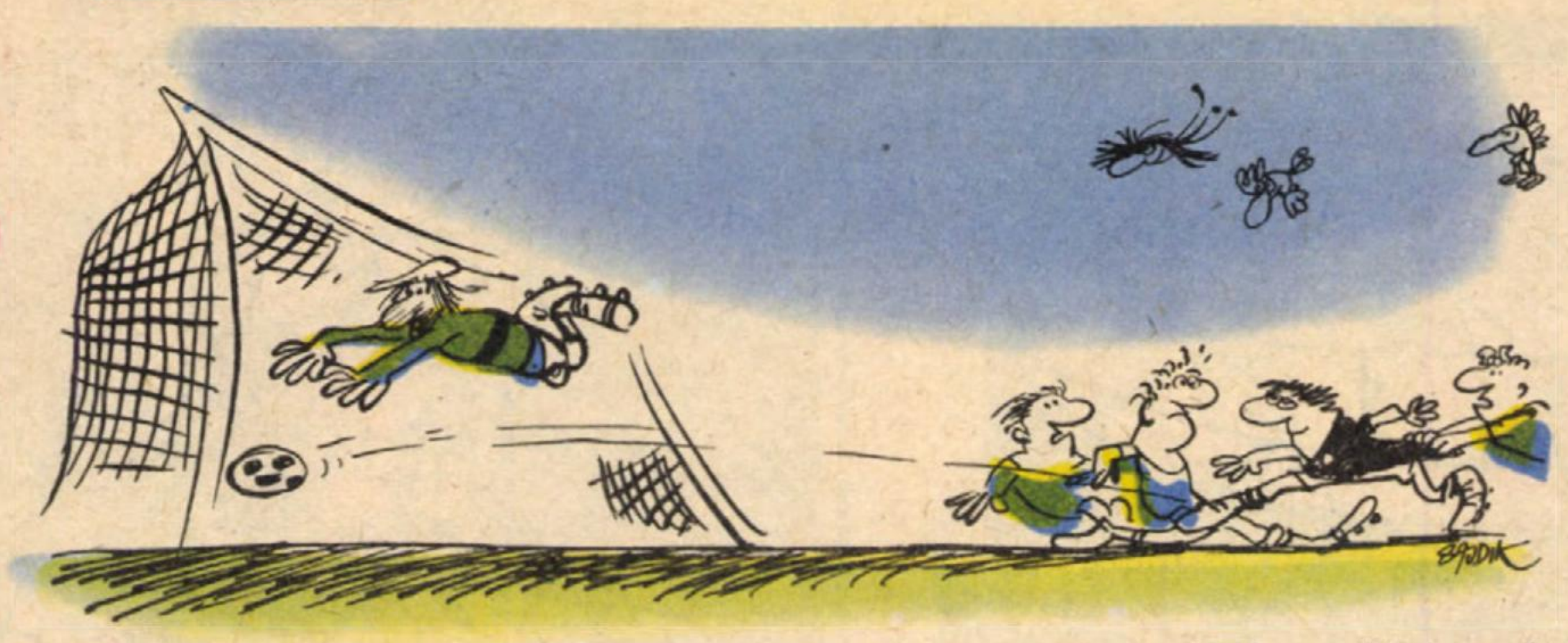

– A magyar csapat góljáról fogok mesélni, amivel az 1974-es világbajnokságot megnyertük.

Barát József:

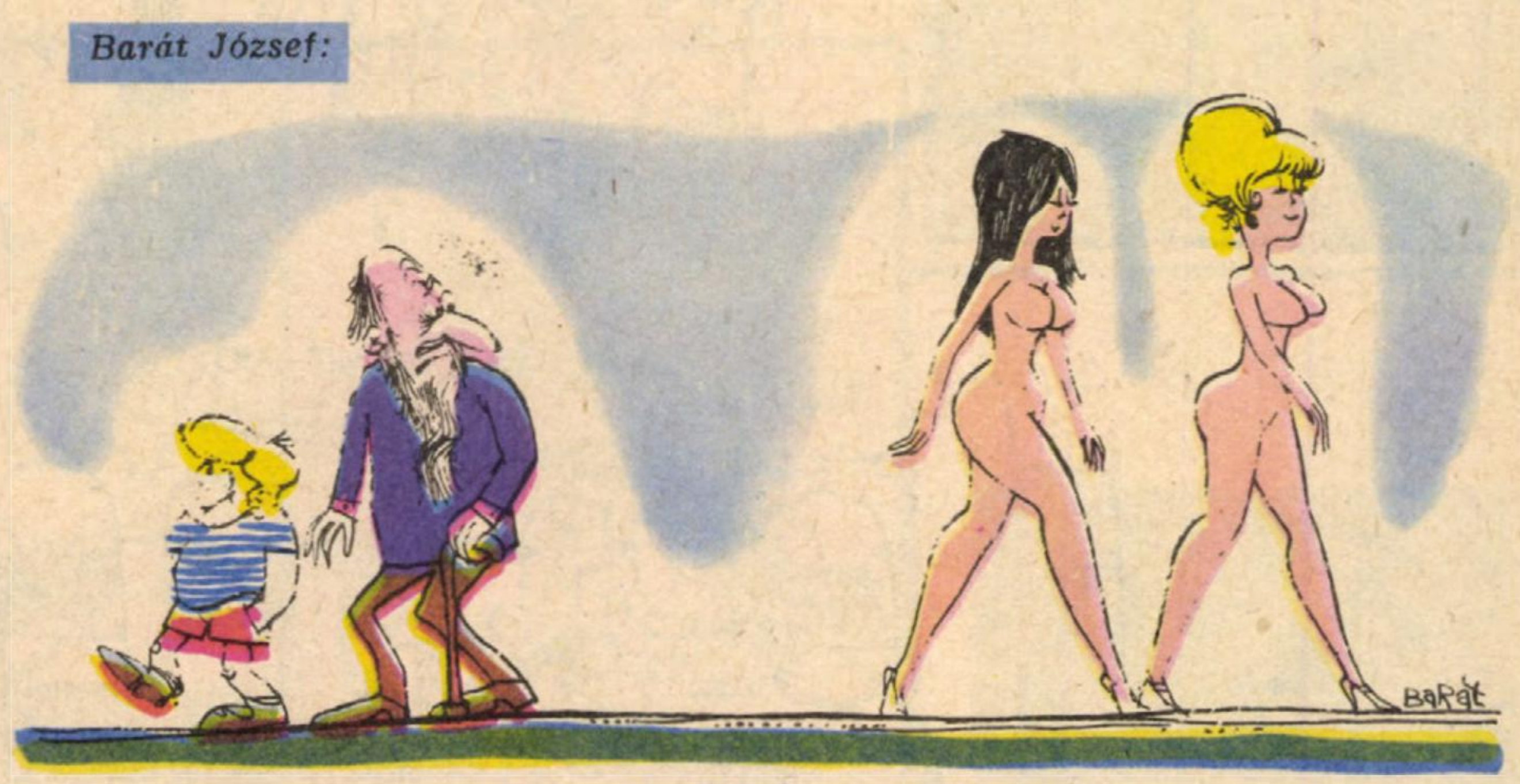

– Arról, hogy mennyire megbotránkoztunk annak idején egy-egy túlságosan rövid miniszoknya láttán.

Hegedűs István:

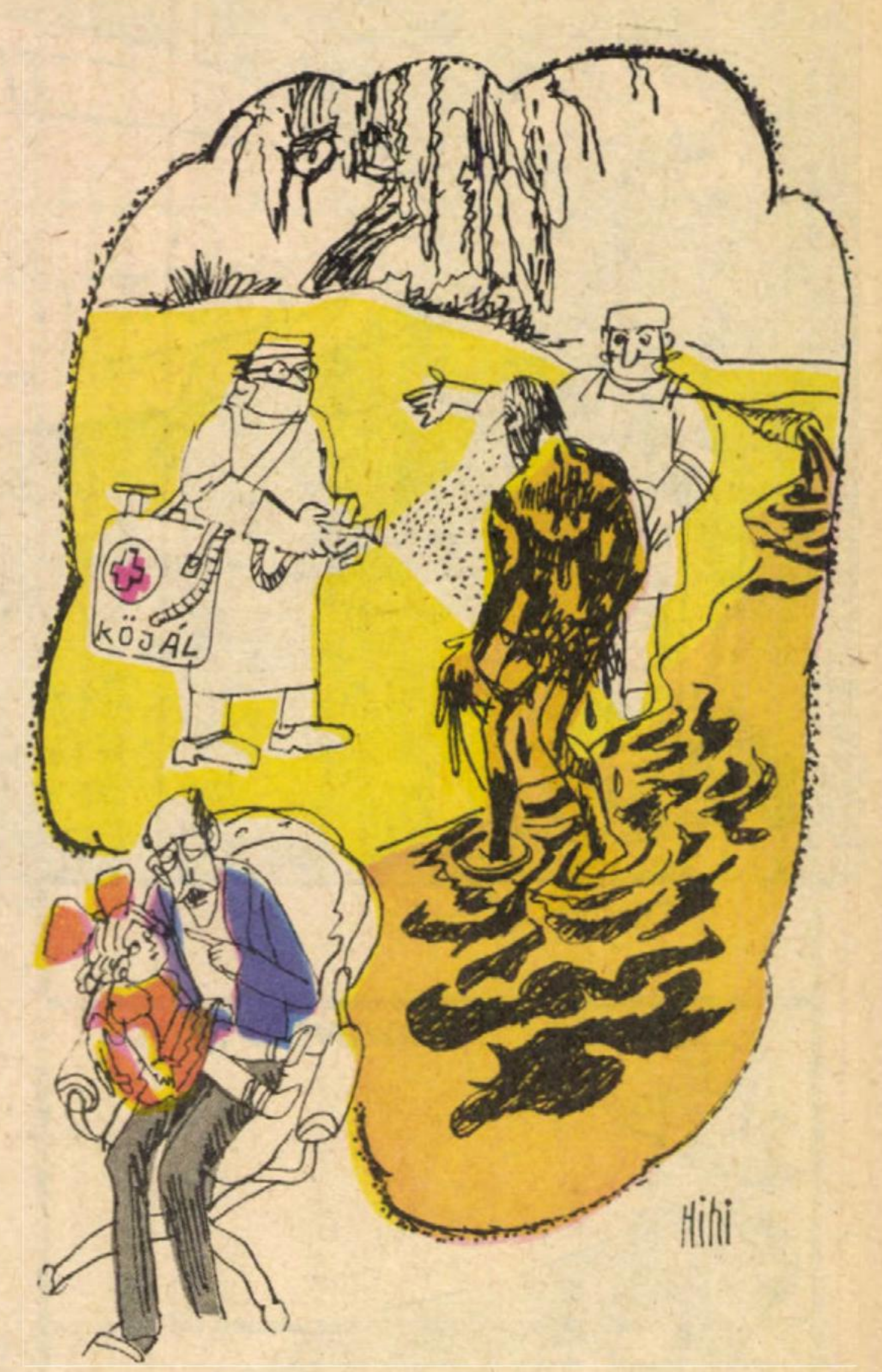

– A legutolsó dunai strandolóról...

Lehoczky István:

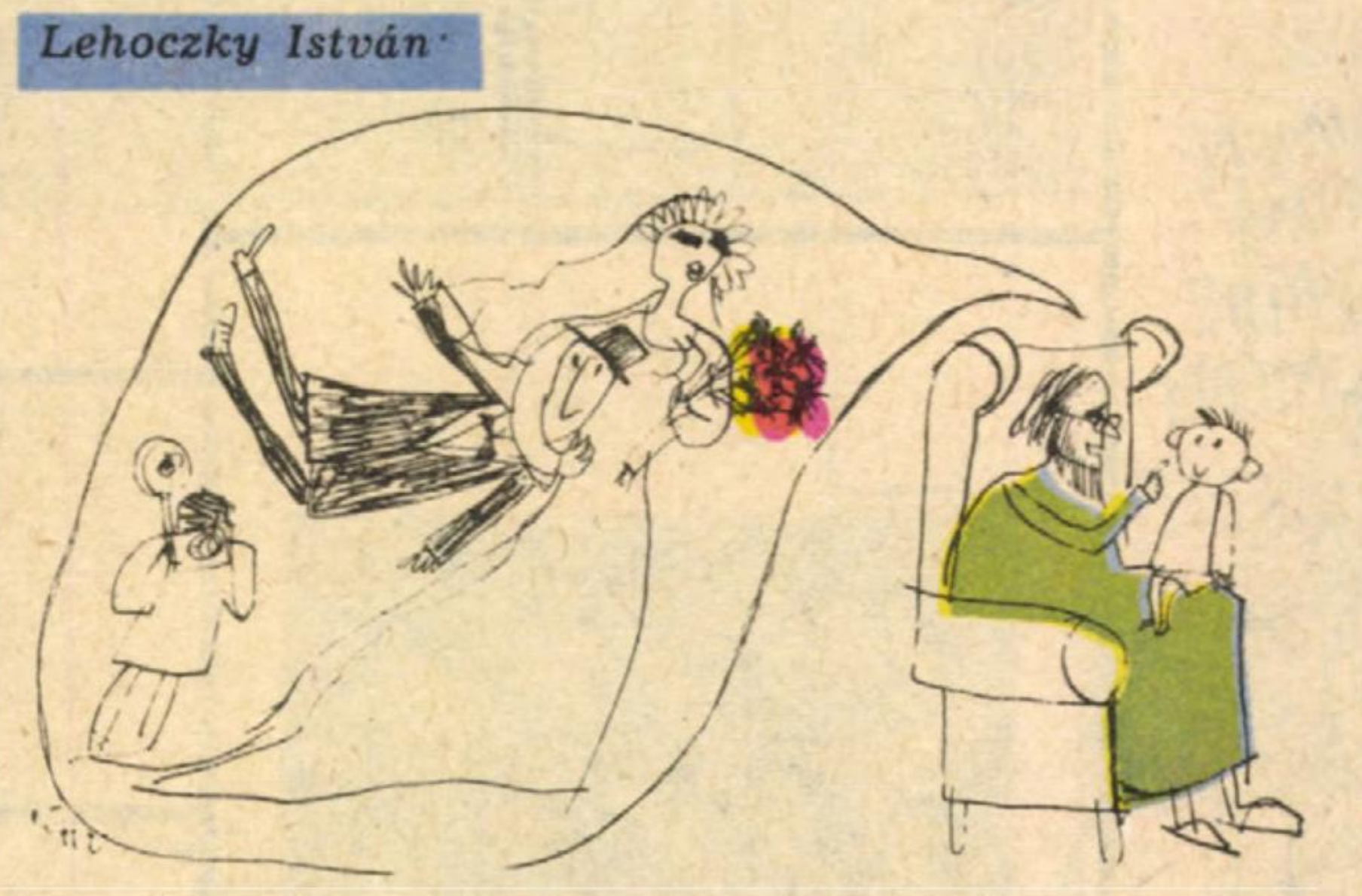

– Elmesélem majd, hogyan raboltam el a világszep királyleányt.

Dallos Jenő:

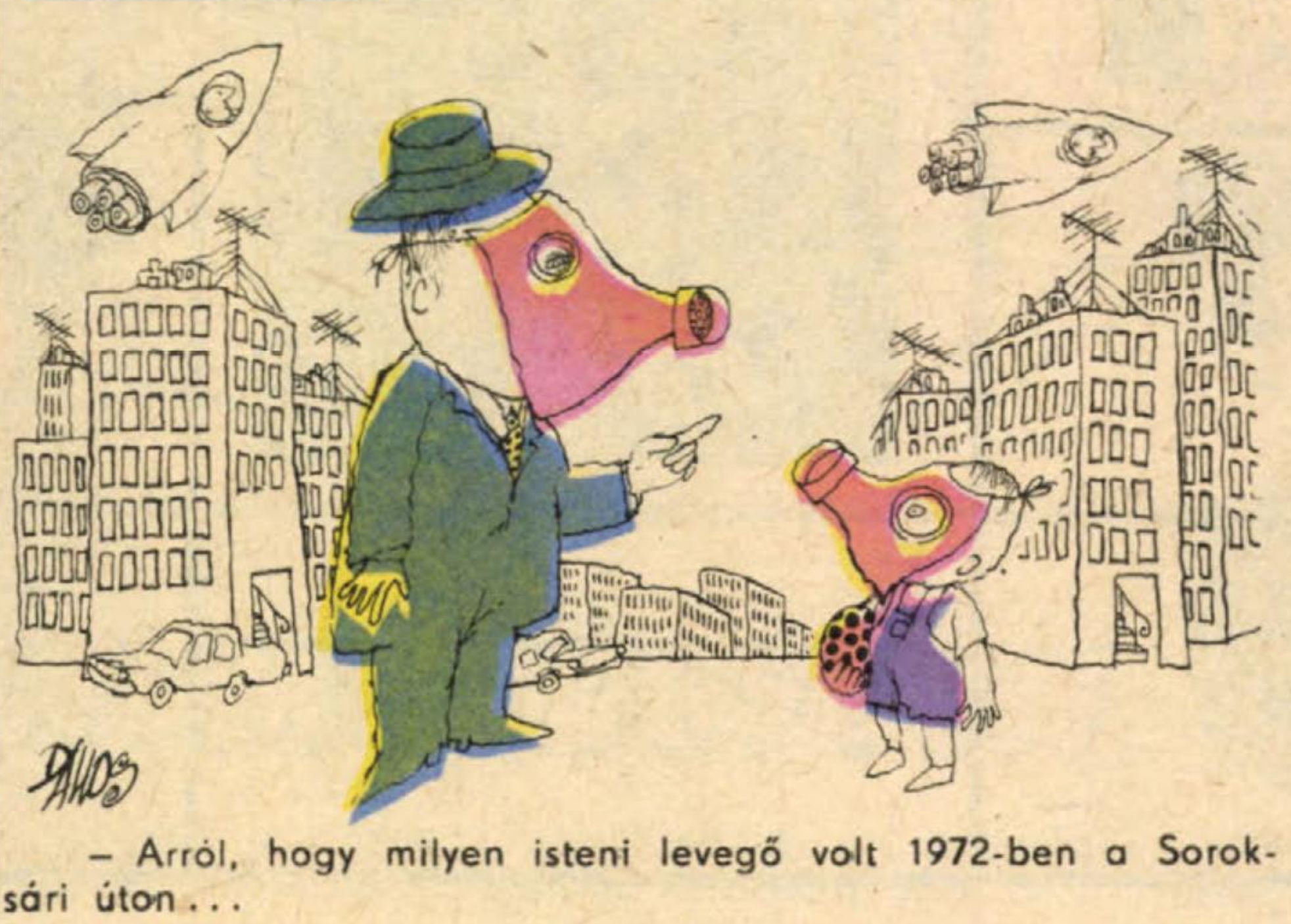

– Arról, hogy milyen isteni levegő volt 1972-ben a Soroksári úton...

Balázs-Piri Balázs:

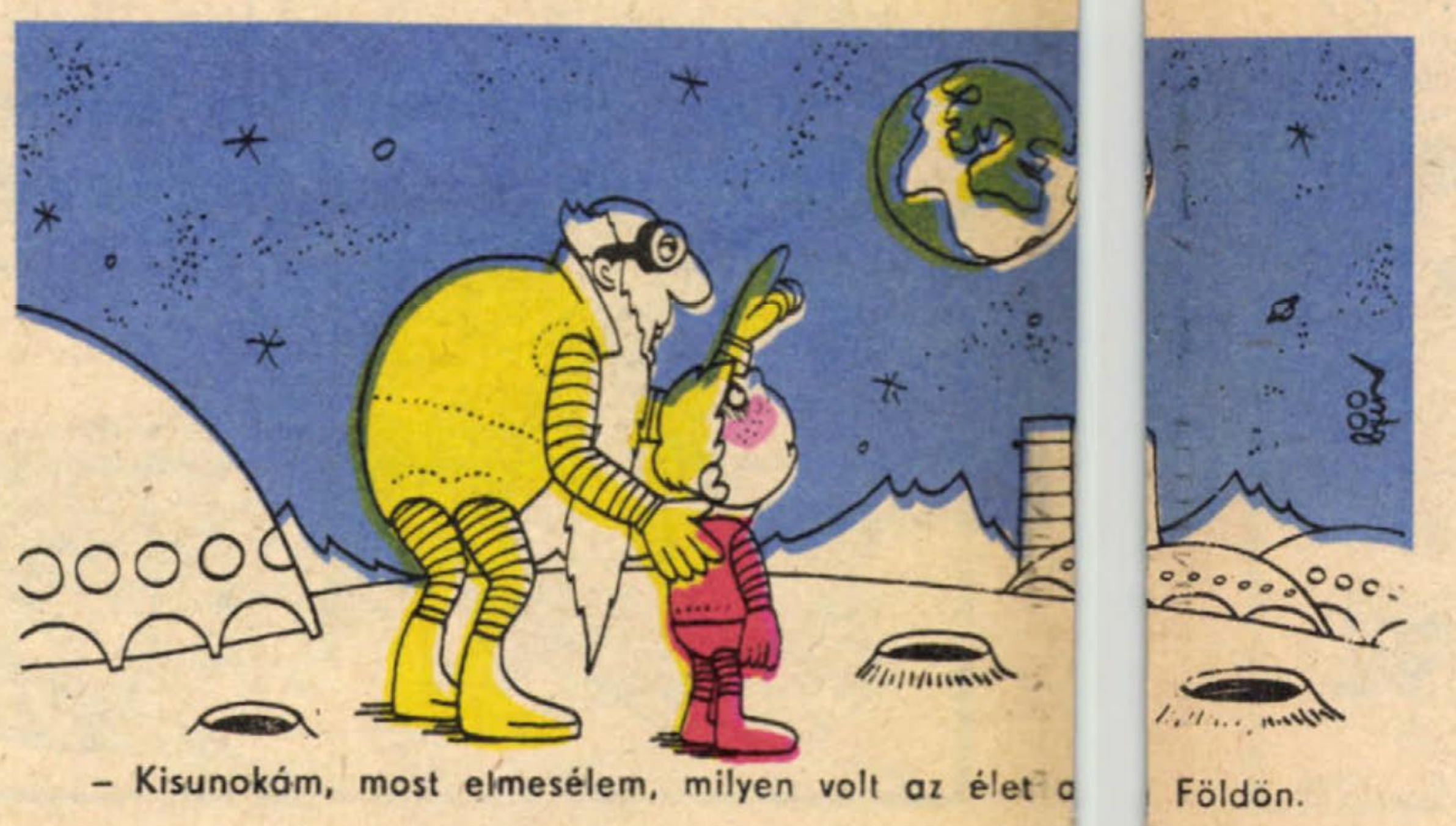

– Kisunokám, most elmesélem, milyen volt az élet a Földön.

Tot Gyula:

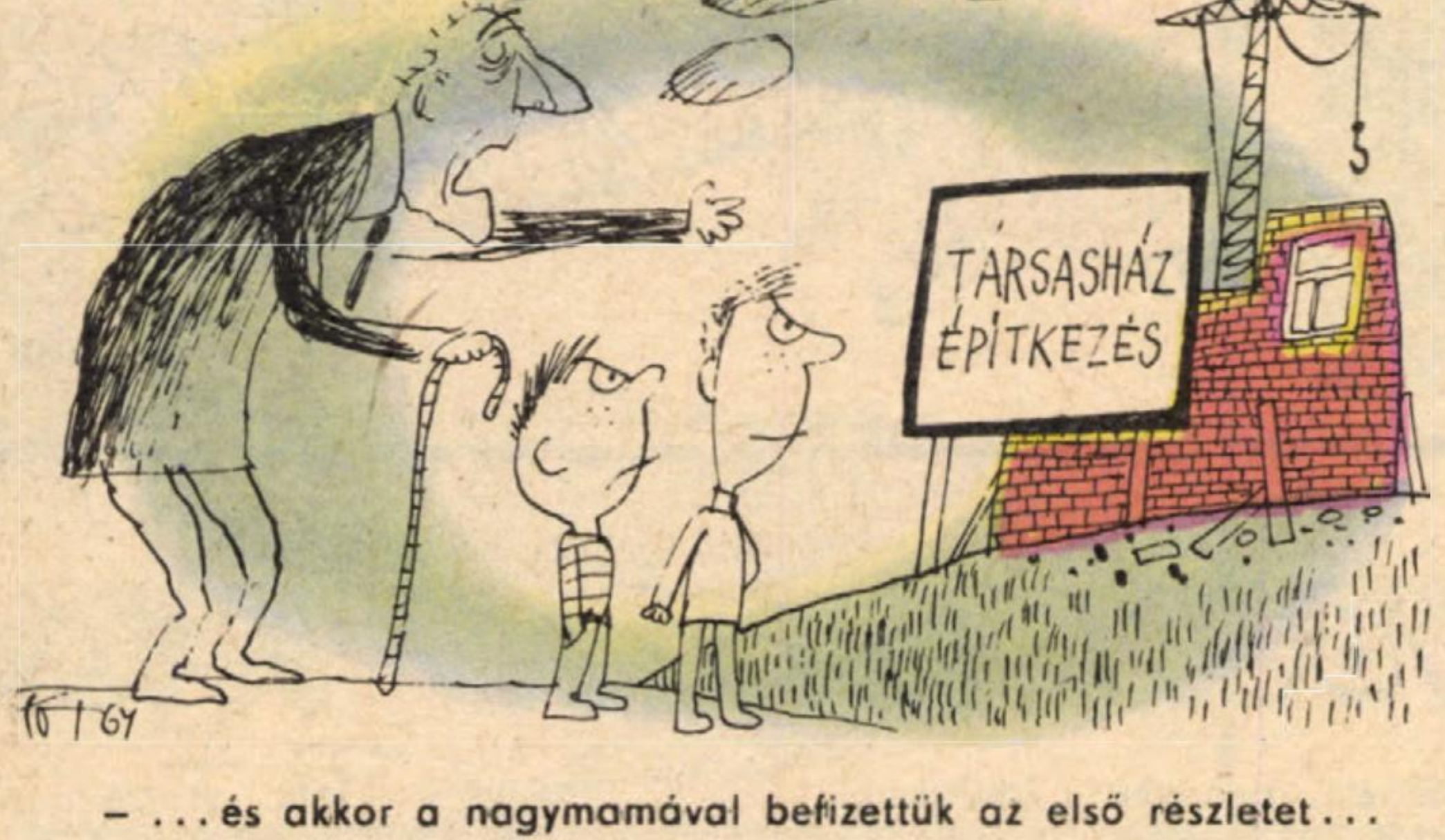

– ...és akkor a nagymamával befizettük az első részletet...

Várnai György:

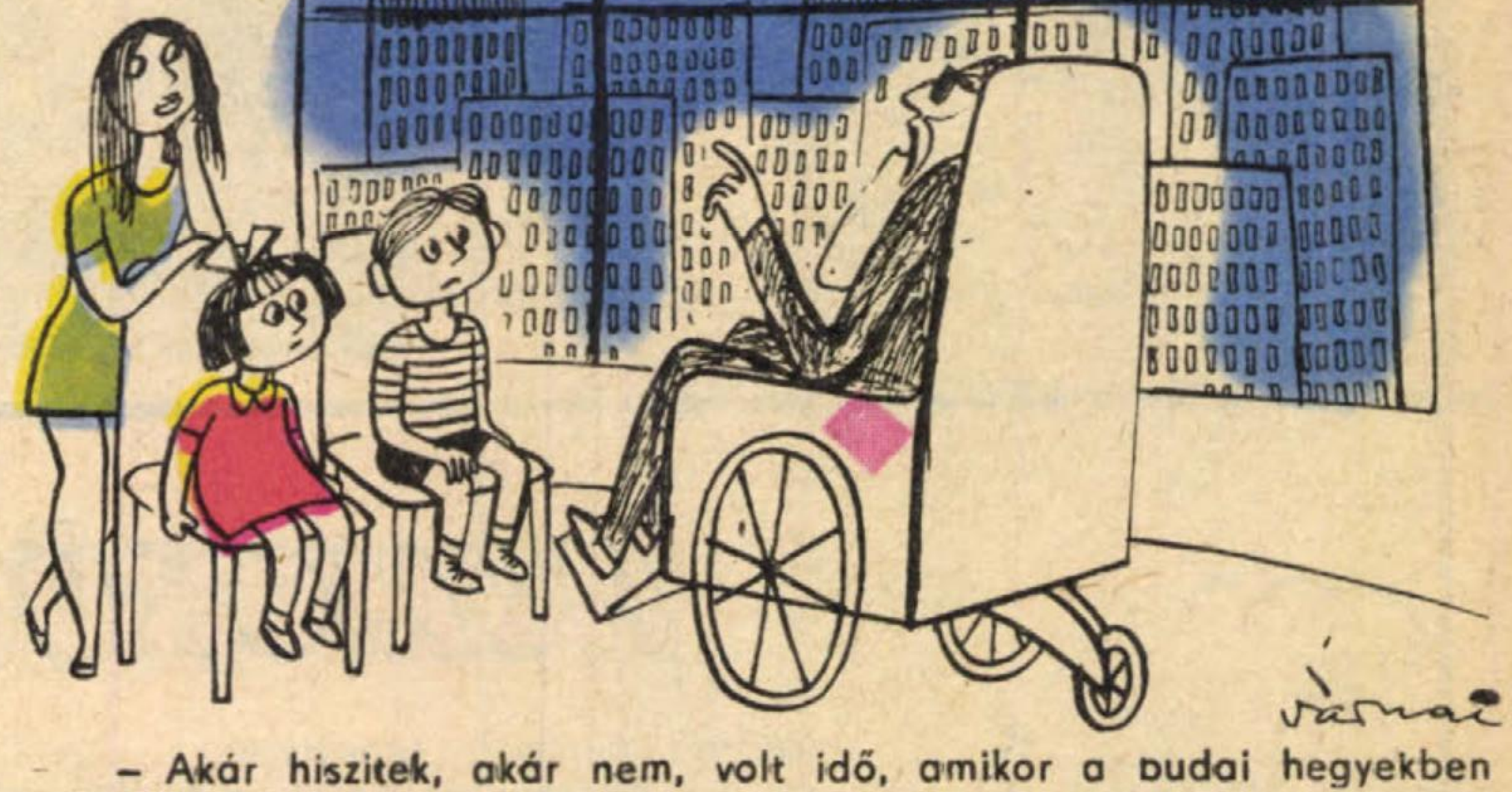

– Akár hiszitek, akár nem, volt idő, amikor a budai hegyekben még fák voltak...

STABÁC MEGJÁTSSZA A LOVAT

A szomszéd Stabác Alajos lakásából napok óta dobhártyarepesztő zaj hallatszott ki. Leginkább erőteljes lónyerítésre emlékeztetett. Azt gondoltam, Stabác talán gőzfűrésszel dolgozó melléküzemet rendezett be a lakásán, vagy esetleg több beat-zenekar rendelkezésére bocsátotta helyiségeit. Utóbbi elképzelést idővel kénytelen voltam elvetni. Ehhez túl dallamos volt a hang.

Végül is kíváncsiságtól űzetve valamilyen ürüggyel becsengettem Stabácékhoz.

Amikor Stabác Alajos ajtót nyitott döbbenten hőköltem vissza: az előszobában egy ló tartózkodott, a nappaliban pedig kettő!

Az előszobai ló szép, fiatal, sötétbarna paripa volt, dús fekete sörénnyel, Stabácné éppen ruhakefével tisztogatta a szőrét. Az állat szemmelláthatóan élvezte a kozmetikai műveletet, mert elégedetten nyihogott közben.

A nappali szobában időző két almáspej étkezett. Az egyik zabot evett egy desszertes tálkából, a másik mély leveses tálból vizet ivott.

— Még nem rendezkedtem be teljesen az ellátásukra — magyarázta Stabác — egyelőre a Herendi-készletünket használom.

— No, de mi történt? Versenyistállót tart a lakásán? Galoppversenyt akar rendezni az udvarban?

— Szó se róla! Megjátszom a lovat. Remélem, a következő státusz-szimbólum a ló lesz. Eddig ugyanis minden státusz-jelvényből kimaradtam. Pedig dúsgazdag ember lennék ma, ha a vas- és acél korszakában fillérekért összevásárlom a telkeket, és a „műveld kiskertedet” periódusban eladom!

— Ugyancsak alaposan megtollasodhattam volna, ha abban az időben, amikor legalább annyi kocsit hagytak itthon gazdátlanul, ahány feleséget és gyereket, és a vállalatok részletre árusították — mármint a kocsikat — összeszedtek jónéhányat, és később, midőn a kocsi státusz jelvénnyé magasztosodott —, borsos áron árusítom. De én hülye, ezt is elmulasztottam!

— Fejemet ütöm a falba legutolsó botorságomért! Hogy még a kutyát se lovagoltam meg. (Azért akarom most legalább a lovat meglovagolni.) Néhány esztendő előtt könnyűszerrel összeszedhettem volna teljesen ingyen akár tíz-tizenöt nemesi származású ebet is. Hiszen a lapok hemzsegtek az ilyen hirdetésektől: — Jószívű egyéneknek odaajándékoznám fekete pedigrés pulikutyám hat kölykét. „Harmonikus otthon” — jeligére. Vagy: — Hol van az az állatbarát család, amely befogadna költözés miatt megárvult, érzékeny lelkületű, de fajtiszta Bernáthegyit? Számítsa csak ki, ma pénzzé tehetném őket, két-háromezer forintért darabját. A Mercedesbe és Volvóba való reprezentatív megjelenésű kutyákért még sokkal magasabb árat is elérhetnék. De nem! Én hülye! Ebből is kimaradtam. Most aztán elhatároztam — a következő státusz-szimbólumot meglovagolom.

— No, de miért gondolja, hogy épp a ló lesz az?

— Bizonyos előjelek erre vallanak: néhány esztendeje újra divatba jött nálunk is a lovaglás, a különböző lóparádé, aztán — olvasom —, hogy Amerikában, már egy-egy milliomos kocsi helyett, vagy mellett — lovat tart! Továbbá — kizárásos alapon is következtetni lehet: mi lesz a következő státuszjelvény? Krokodil, vagy egyéb nagyobb hüllő, teszem azt óriáskígyó, aligátor, nem lehet. Nem adnak rá valutát, és csomagban sem lehet küldeni ajándékba. Különben is — a státusz-jelvény fő ismérve, hogy látható legyen. Krokodilt, pápaszemes kígyót mégsem lehet sétáltatni a Váci utcában. Saját repülőgép, helikopter? Erre meg engedélyt nem adnak. A macska, bármennyire is felvernék az árát, még mindig túl olcsó lenne. Marad a ló!

— No, de ki tudja, mikor következik be a ló státusz-jelvénnyé válása? Addig etetni akarja ezt a három állatot? Rengetegbe kerül!

— Viszonylag olcsón jutottam hozzájuk, és mértékletesen kosztolom őket. Azonkívül — Stabác arcán rejtelmes mosoly jelent meg — tervszerű stratégiával meg akarom gyorsítani a ló státusz-jelvénnyé magasztosulásának folyamatát.

— Hogyan?

— Az immár bevált úton. A magyar lapokat és egyéb kommunikációs szerveket cikkekkel árasztom el. Első lépésben a gunyoros felháborodástól reszketeg ujjakkal mutatok rá, hogy a jóléti államokban már olyan nagyra nőtt az elidegenedés korunktól, hogy a milliomosok visszamenekülnek a feudális korba, s lovakkal veszik magukat körül. Ez nálunk elképzelhetetlen! Az elvi cikkeket kis színes, ám erősen ironikus aláfestésű, jó kis álhírek követik: Jackie Onassis négy arabs paripát kapott a férjétől ajándékba. Olyan kocsit terveztettek, amelynek hátsó ülésére mind a négy ló elfér. Vagy: B. B. Saint-Tropez-i nyaralójában együtt ebédel öt lovával. Körülülik a neobarokk asztalt, és arany biedermeier étkészlettel kanalazzák a levest. Avagy: Floridában, az amerikai milliomosok paradicsomában csillagászati magasságokba szökött a zab ára az esztelen új divathóbort miatt. A cikkekre lassan felfigyelnek, az eddigi státusz-jelvények birtokában levő magyar állampolgárok. Megijednek, hogy kimaradnak az új szimbólumból. Vásárolni kezdik a lovat. A ló ára felugrik. Erre még jobban divatba jön. A legjobb módú családok két lovat vásárolnak. Egyet a feleségnek, egyet a férjnek. Persze, a férj lovát néha a barátnő is használja.

— Értem. És ebben a periódusban maga is eladja a pacijait.

— Valamivel később. Megvárom, amíg lapjainkban elítélő cikkek jelennek meg, amelyekben élesen megbírálják azokat a korrupt ügyeskedőket, akik három lovat tartanak. Miből? Miből? — kérdik a cikkek.

— És ekkor, a cikkek megjelenése után villámgyorsan eladom a pacikat, most már akár tízszeres árat is kérhetek értük, a lovak immár státusz-jelvénnyé váltak.

Kertész Magda

CSÖKKENTIK A VÁLLALATOK GÉPKOCSIÁLLOMÁNYÁT

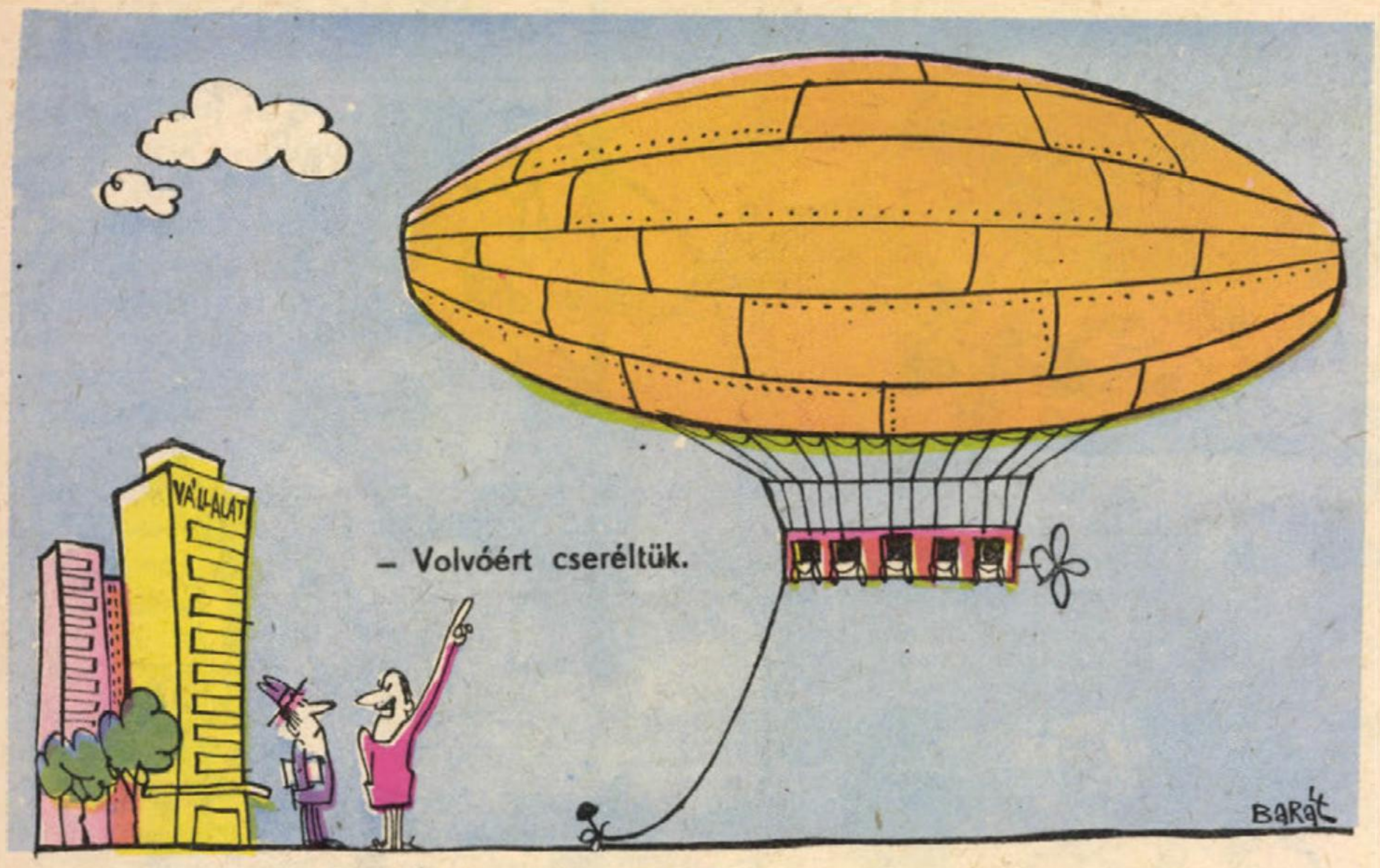

– Volvóért cseréltük.

NÉPES ESKÜVŐ

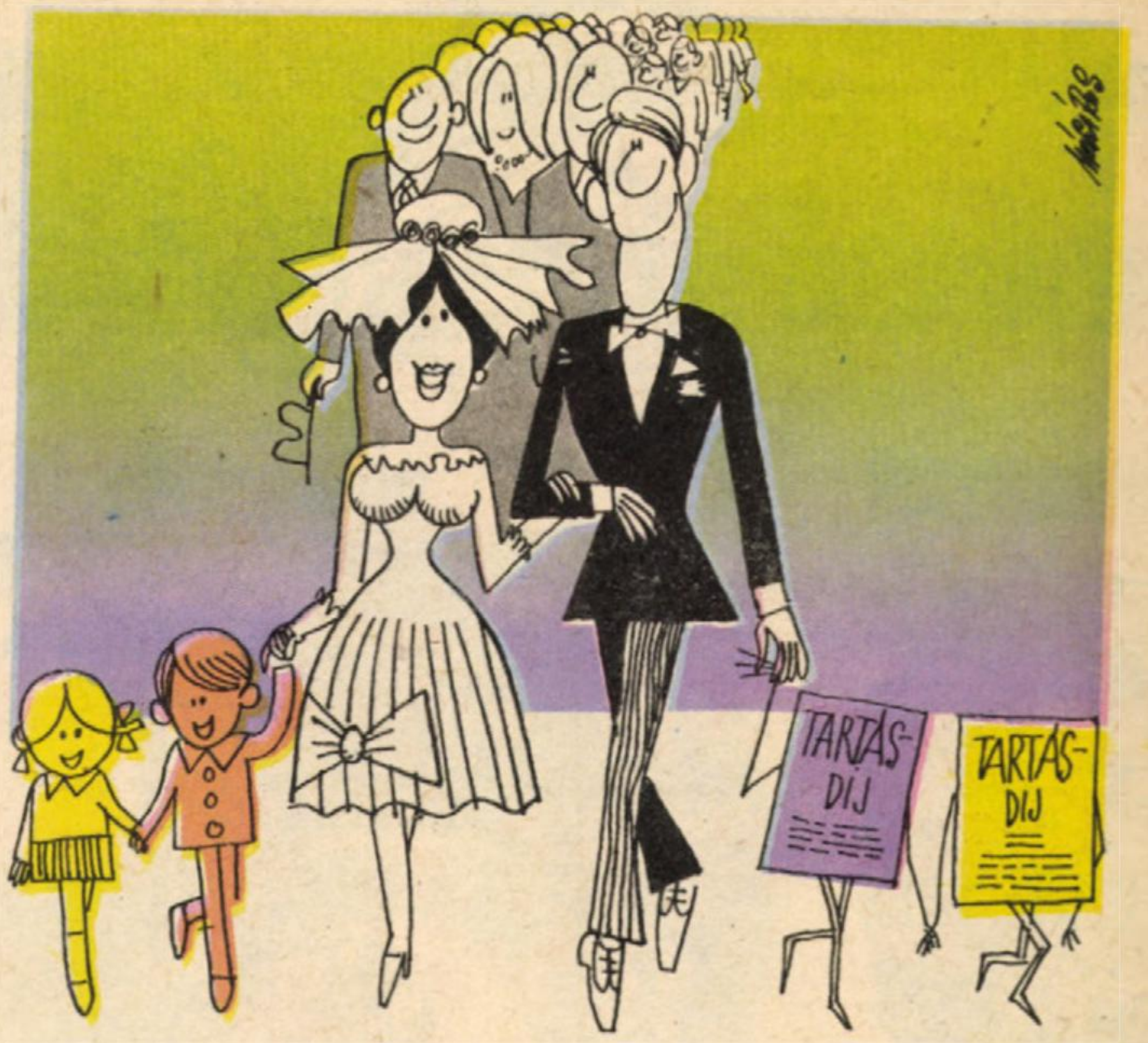

HIDEGVÉRŰ PILÓTA

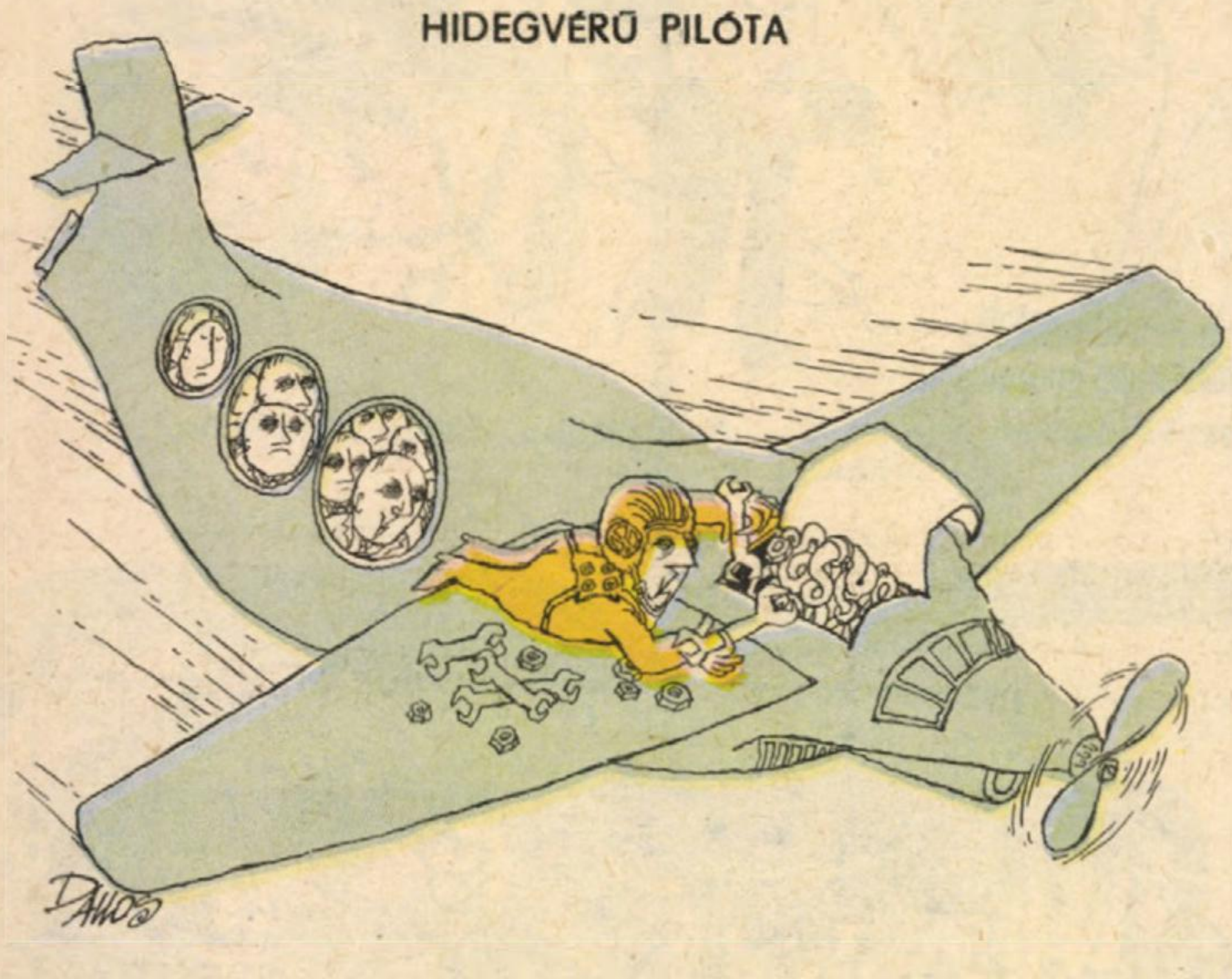

– Nyugalom, emberek, csak egy kis technikai zavar.

AZ ELSŐ „KI MIT TUD?"

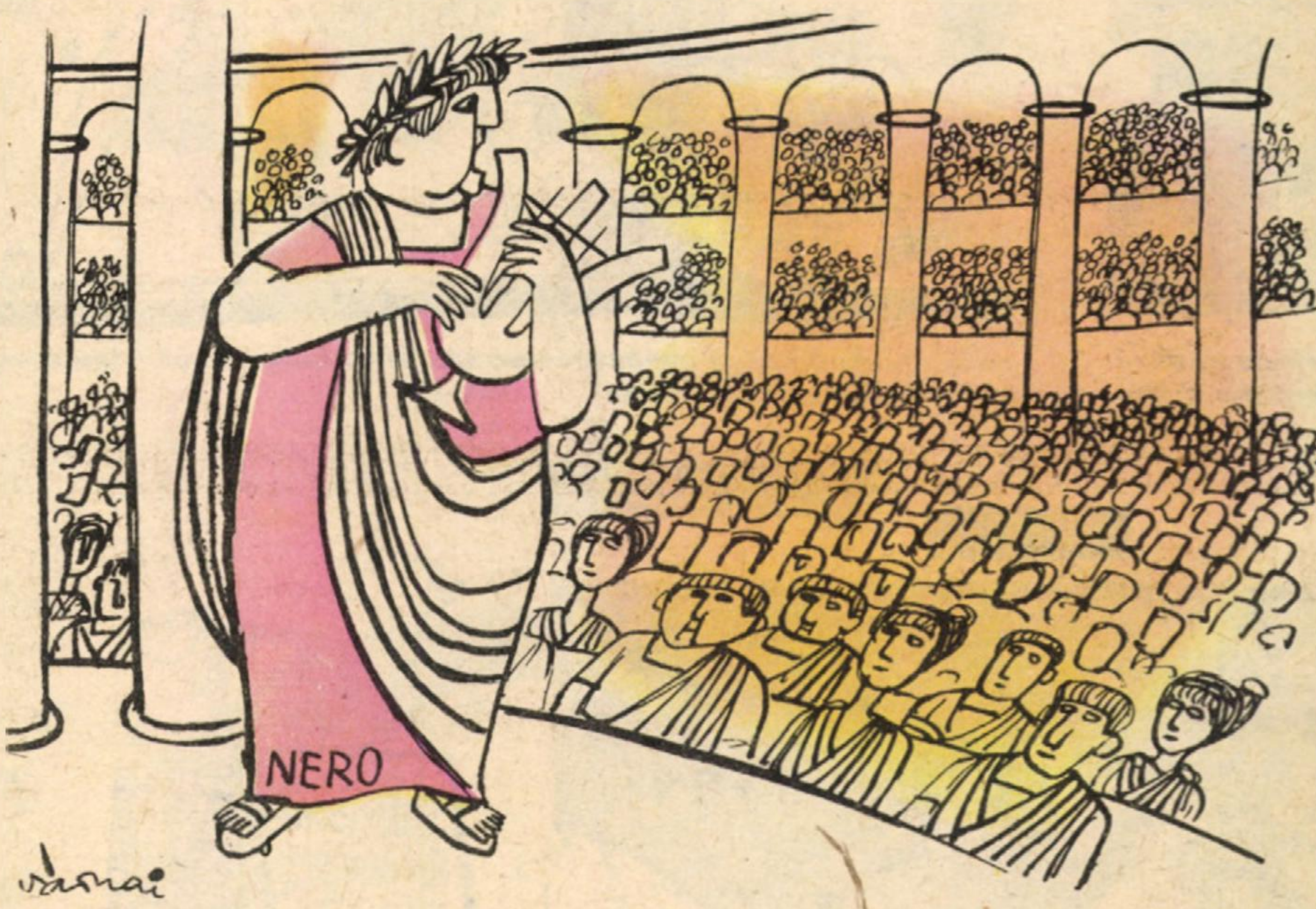

HUMORÜGYBEN PÁTZAY PÁLNÁL

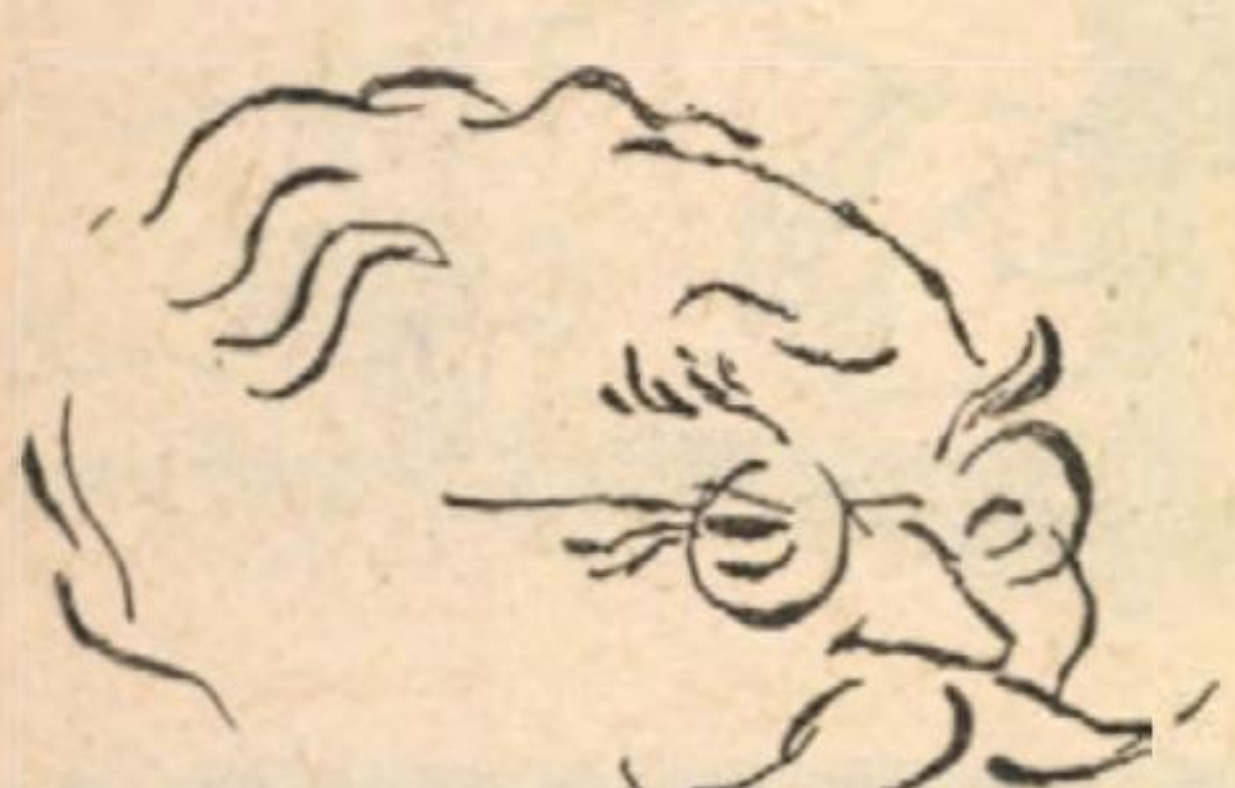

Szeretem a humort, de csak élvezője vagyok, nem pedig művelője — mondta Pátzay Pál, amikor közöltem, hogy miről szeretnék beszélgetni vele.

— Ez is humorügy — válaszoltam másnap, amikor a hatalmas műteremben innen is, onnan is mosolygó tekintetek néztek rám.

— A humort értő és a humorral élő emberre jellemző a mosolya.

— Valóban mindenki másképp mosolyog. Kodály Zoltán bölcsen és finom gúnnyal mosolygott, Kodályné derűsen mosolyog, Illyés Gyula ironikusan

— Érdekes ez a Bartók-fej is, csak...

— Csak nem mosolyog. — Neveti vendéglátóm a humorkutató megszállottságomat. — Látja, ő humortalan ember volt. Jó barátságban voltunk, sokat beszélgettünk, de mosolyára nem emlékszem. Csak erre emlékszem, erre a testetlen szép emberre, nem pedig a *gyötrött zsenire.*

— Emlékezetből mintázta meg, tanár úr?

— Én rendszerint emlékezetből dolgozom, annak az elvnek az alapján, amit az öreg Stróbl Alajos, első alkotásaimnak radikális korrektora, dörgött a fülembe: „Építsd föl a figurát a szervezete logikája szerint, aztán mintázhatsz, amit akarsz!"

— Az elvont figurákhoz sem használ modellt, tanár úr?

— Nem, és ezt nehezen hiszik el nekem, akik nem ismernek. A múltkor is beállít hozzám egy izgatott fiatalember. Bemutatkozik: X. Y. filmrendező. „A szobor és a modellje" címen akar készíteni egy filmet. Látta a tévében az én ülő nőmet, annak a modelljével kezdené, adnám meg hát a címét. Kezdem magyarázni nekik, hogy én az emlékezetemben élő több „modell"-ből alakítom ki azt az egyet. Minél tovább magyarázom, annál hitetlenebbül néz rám. Láttam a tekintetén, azt gondolta magában: „Féltékeny az öreg a nőre, nem meri kiadni."

— Ön több lovas szobor alkotója. Azoknál nem érhette ilyen gyanúsítás.

— Ilyen nem, csak valamivel cifrább... Kozma Miklós, a Rádió egykori elnöke, a fehérvári huszárok utolsó élő ezredese rendelte meg tiszttársai nevében ezredüknek a fehérvári lovas szobrot. „Van tizennyolcezer pengőnk, készíts ezért nekünk egy lovas szobrot, olyat, ami neked tetszik" — mondta. Én elkészítettem a vázlatot, ők megnézték. Láttam rajtuk, hogy meglepődtek, mert az én huszáromon nincs sem mente, sem sarkantyús csizma. Elő is lép egy mokány fekete férfi: „Hogy meztelen a lovas azt még csak értem — mondja —, de ki a fene látott ekkora kardot!" No — gondoltam magamban —, ha én most kezdem magyarázni a kard szerepét a szobor formai kifejezésében, akkor ezek jó esetben nagyképű alaknak tartanak, s vitatkozhatom éjfélig. Hosszú másodpercig farkasszemet néztem a vádlómmal, majd kivágtam: „De hiszen ez az isten kardja!" A következő pillanatban az lett a világ legszebb szobra.

— Előfordult máskor is, hogy ilyen *huszárosan* kellett visszavágni a megrendelőnek?

— A Ferihegyi Repülőtér építésekor rendeltek tőlem egy szobrot, amely az érkezőket üdvözli. Elkészítettem ezt a nőalakot — mutat a háta mögé —, és bemutattam Bebrits elvtársnak, az akkori közlekedésügyi miniszternek. Azt mondta, nagyon tetszik neki a szobor, de áruljam el, miért van az, hogy hátulról előre fújja a szél a nő szoknyáját. „Azt akarja mondani — válaszoltam —, hogy a repülőgép a széllel szemben szeret leszállni."

— A meggyőző érv után természetesen átvették a szobrot.

— A minisztérium átvette volna, de később kihúzták a költségvetésből. Jelenleg Óbudán, a Finommechanikai Művek előtt üdvözli a munkába érkezőket.

Sólyom László

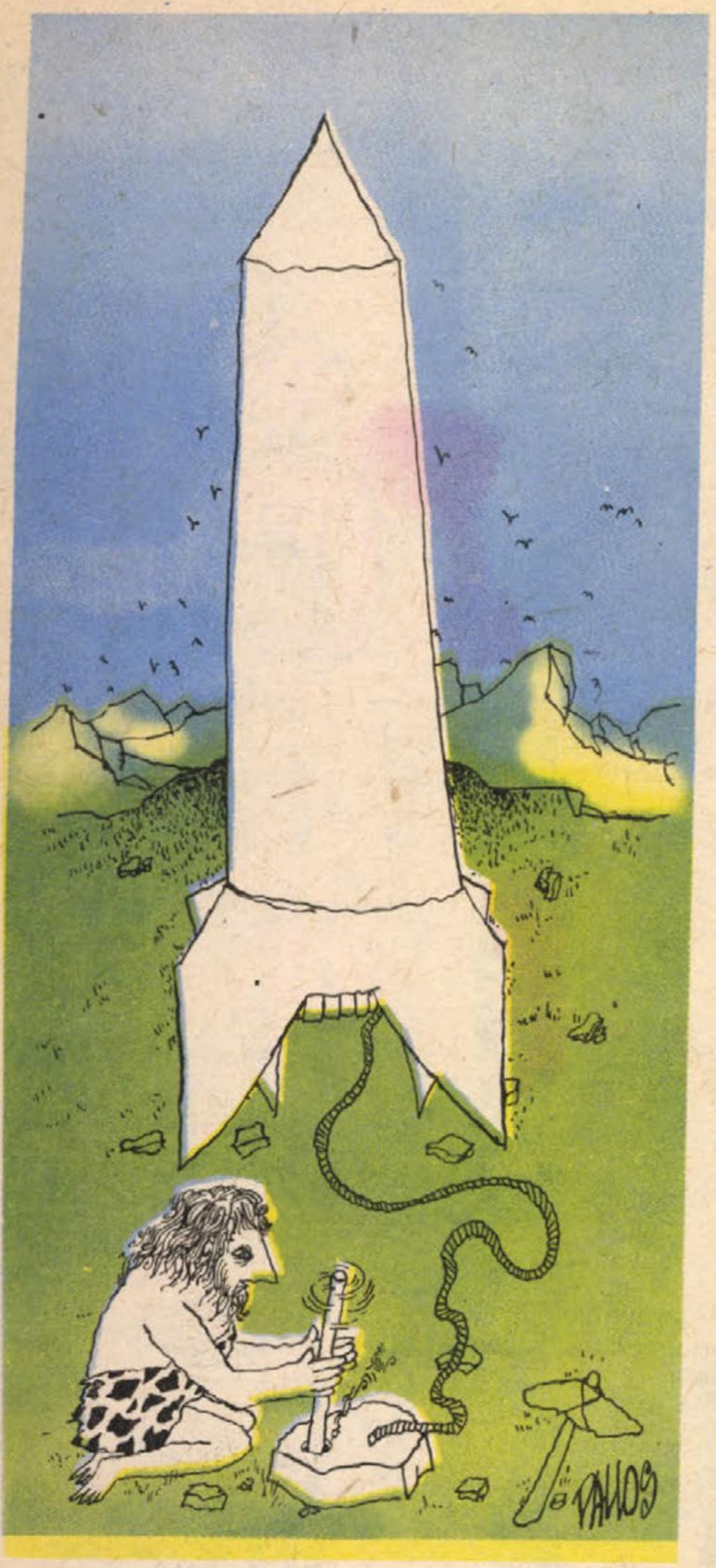

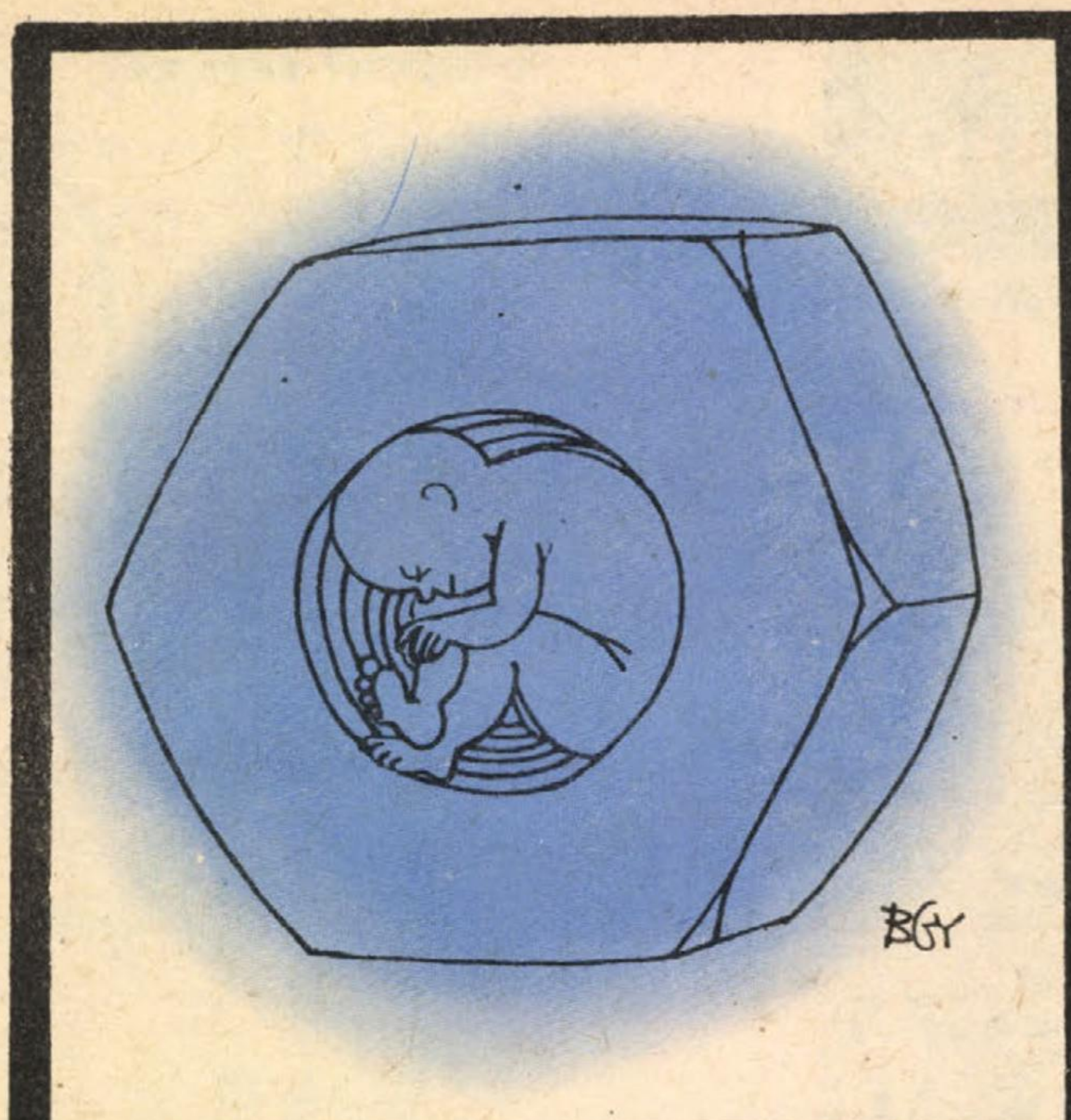

HOMO FABER

Dallos
Brenner
Sajdik
Fülöp
Várnai
Gürt-Szabó
Balázs-Piri

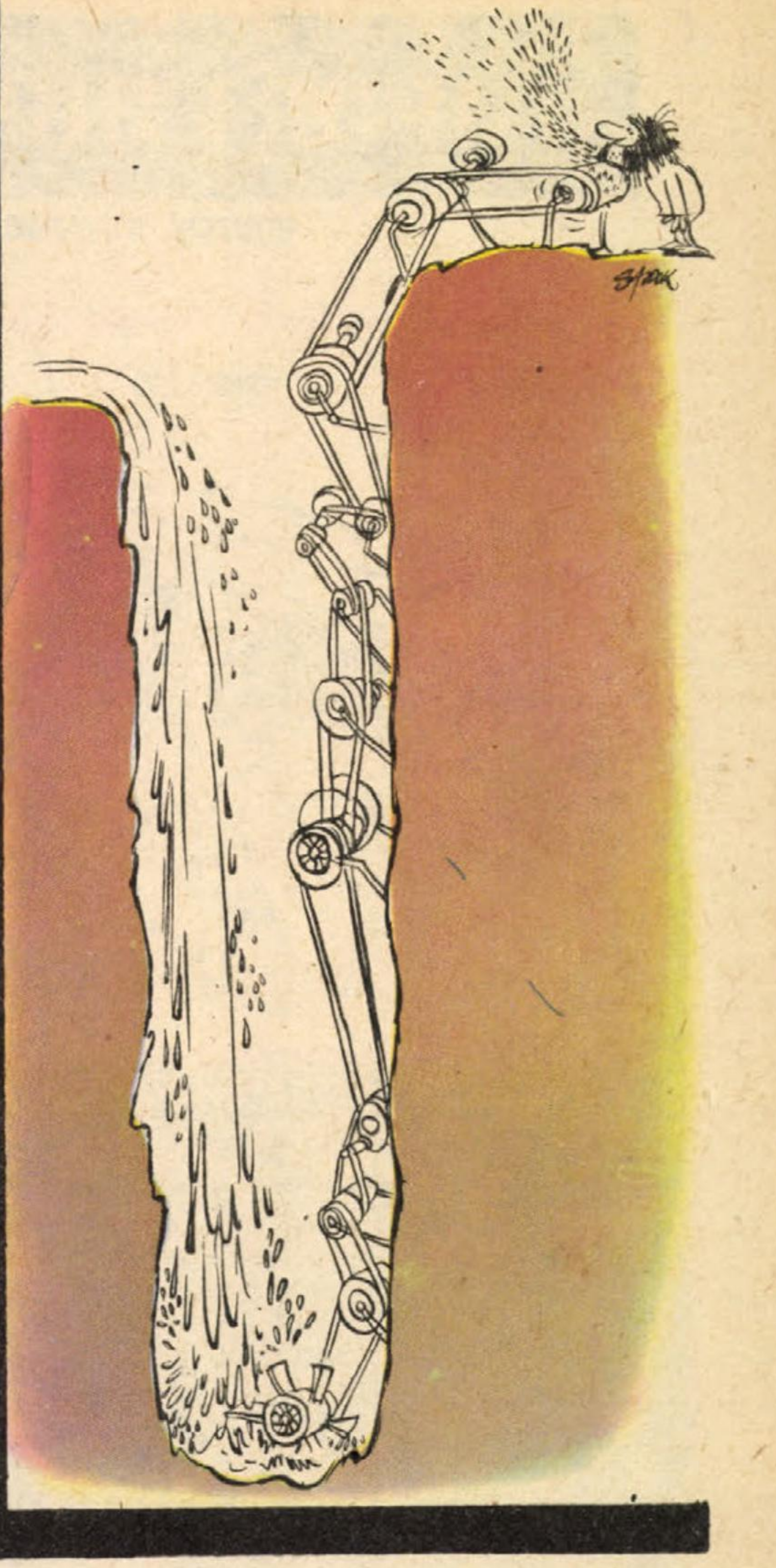

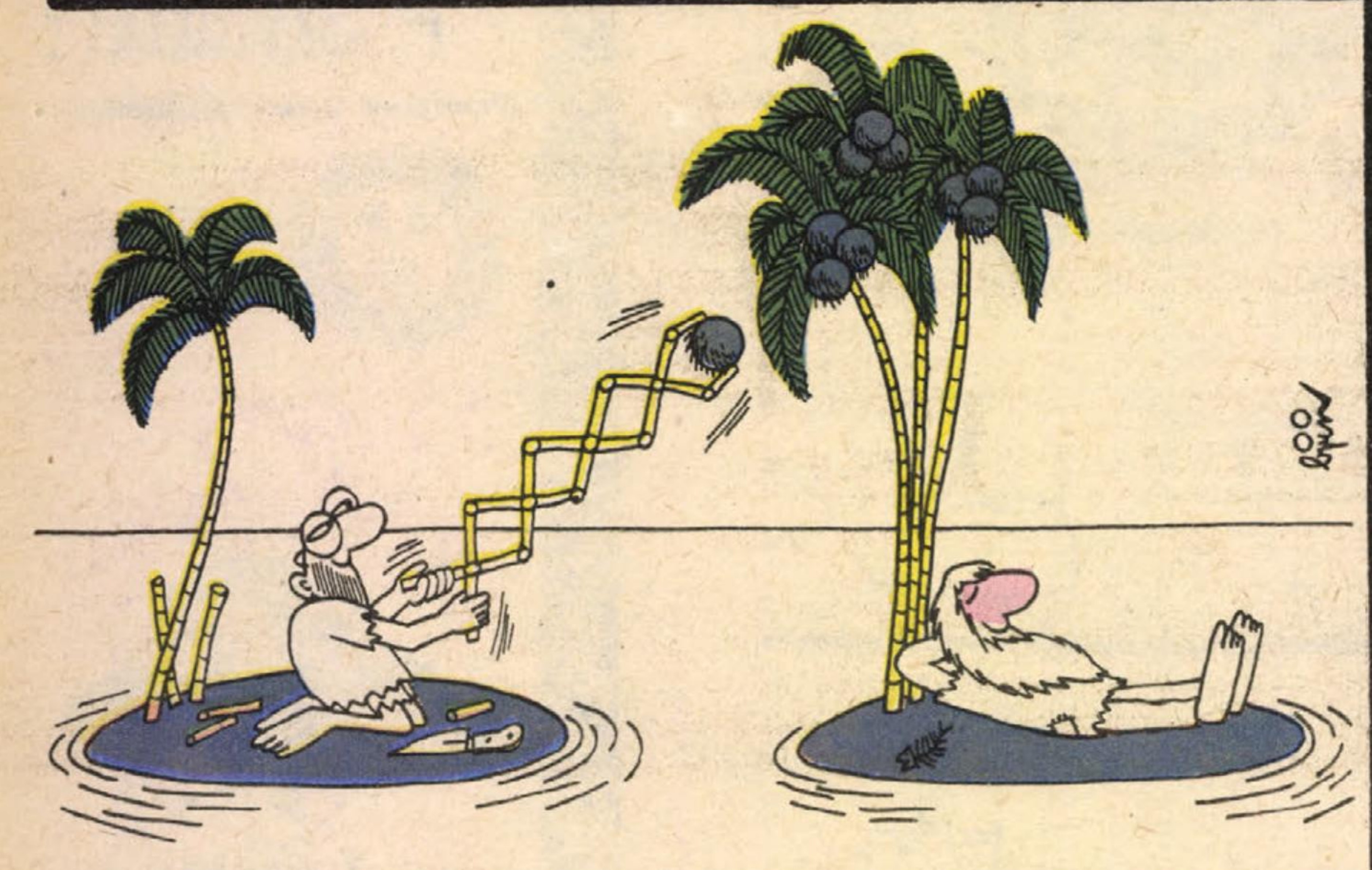

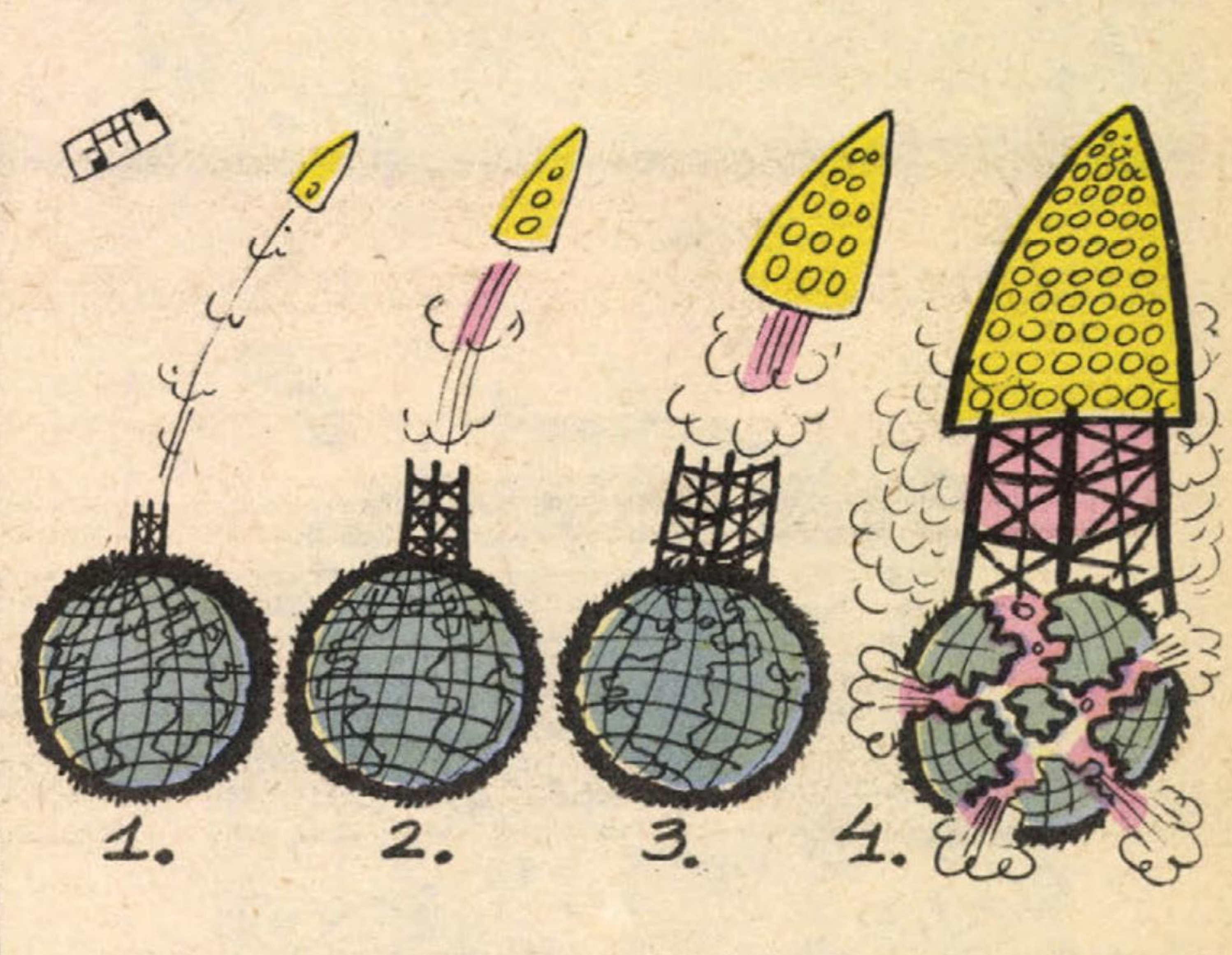

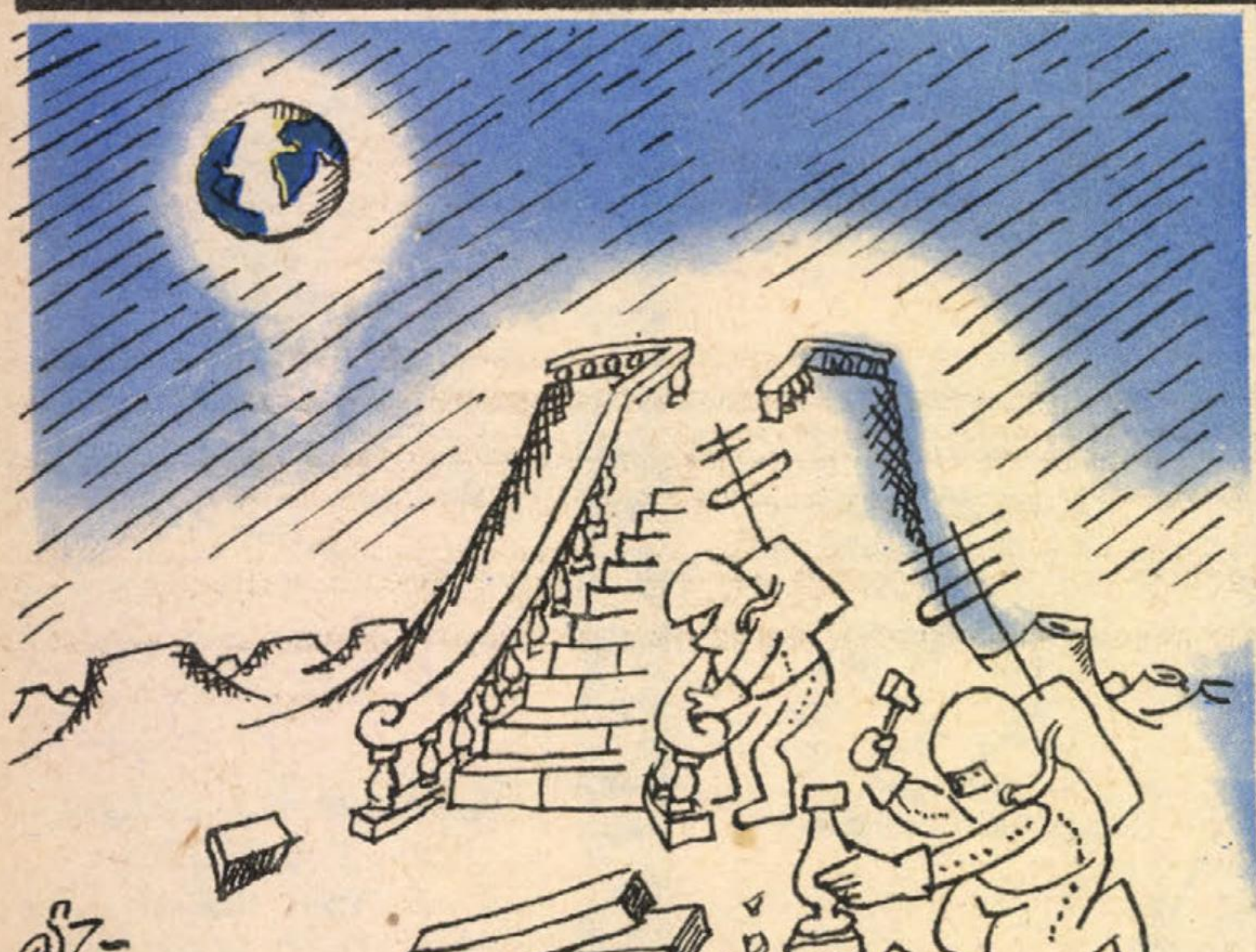

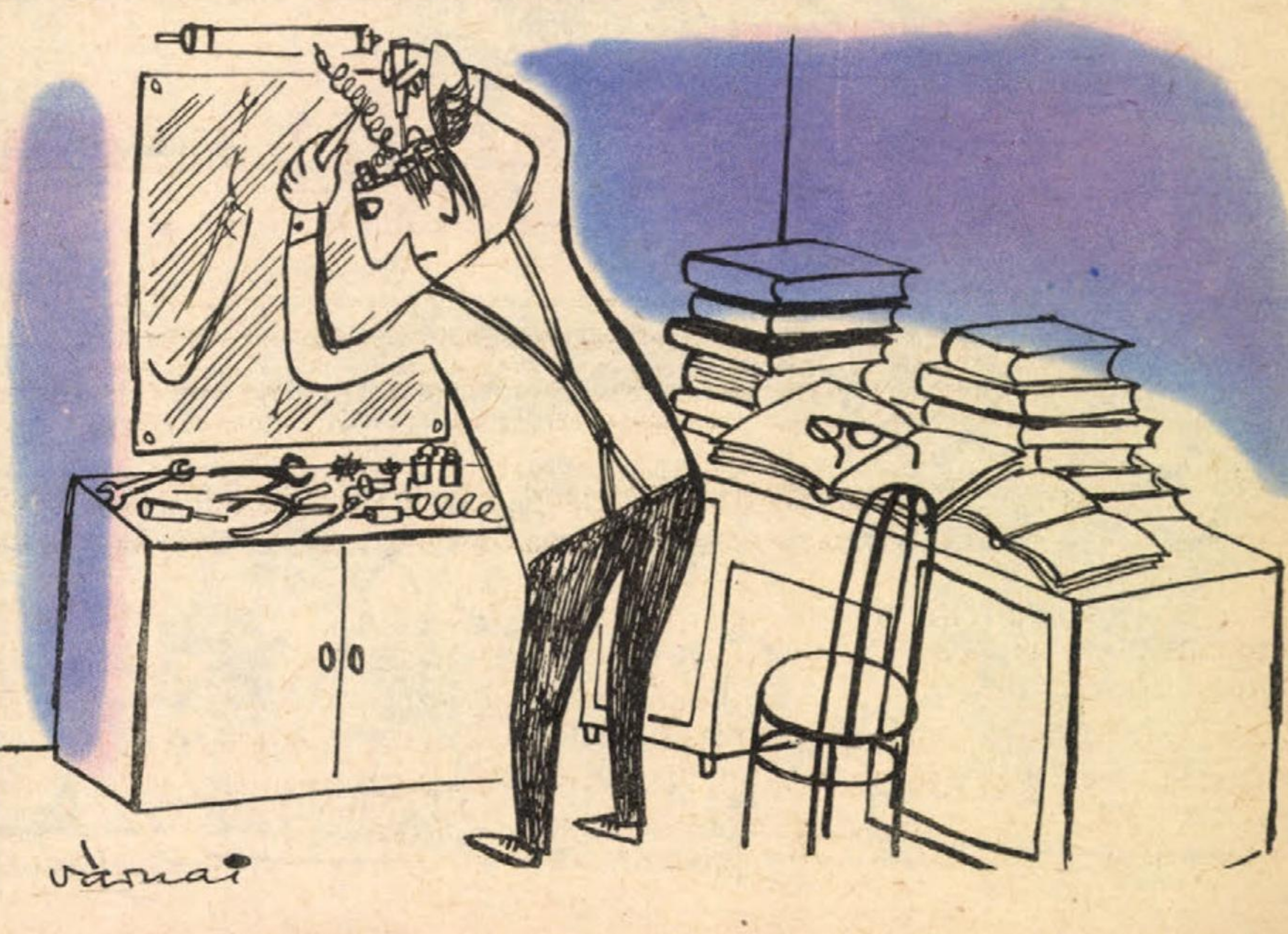

IMPORT HUMOR

(RAJZOK A VARSÓI „SZPILKI"-BÓL)

IRIGYSÉG

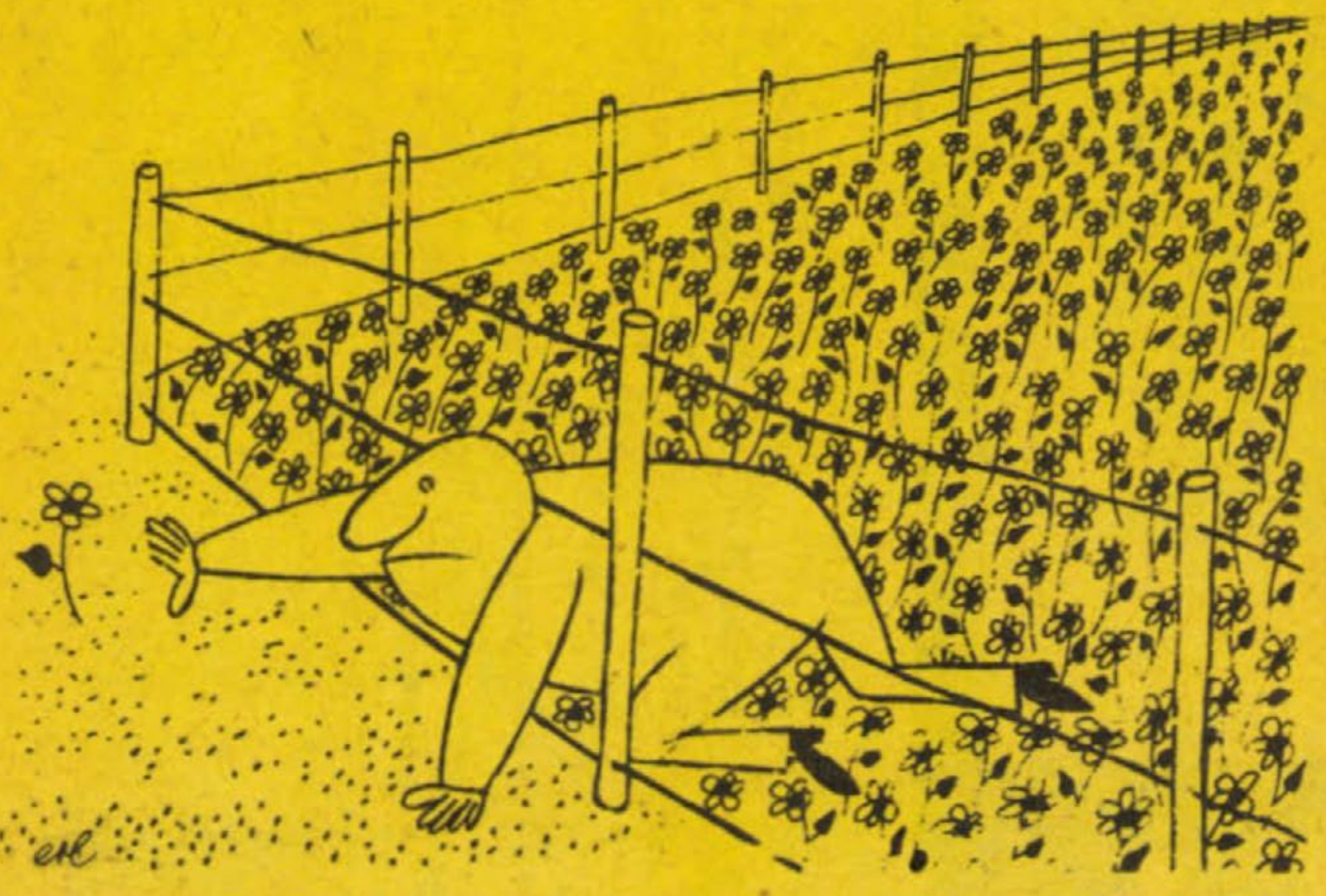

A TÖRVÉNY BAJNOKA

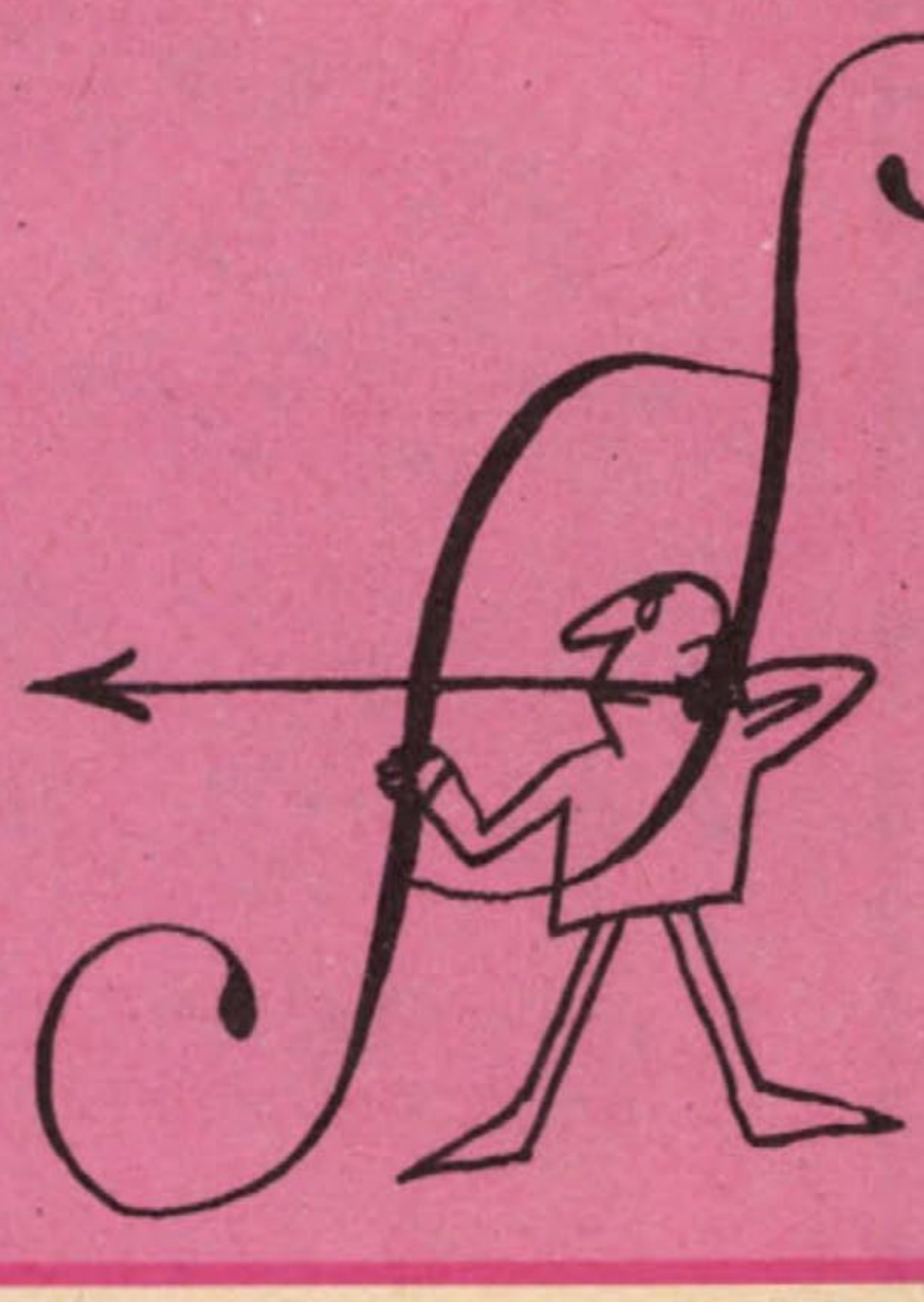

TISZTA FEJJEL...

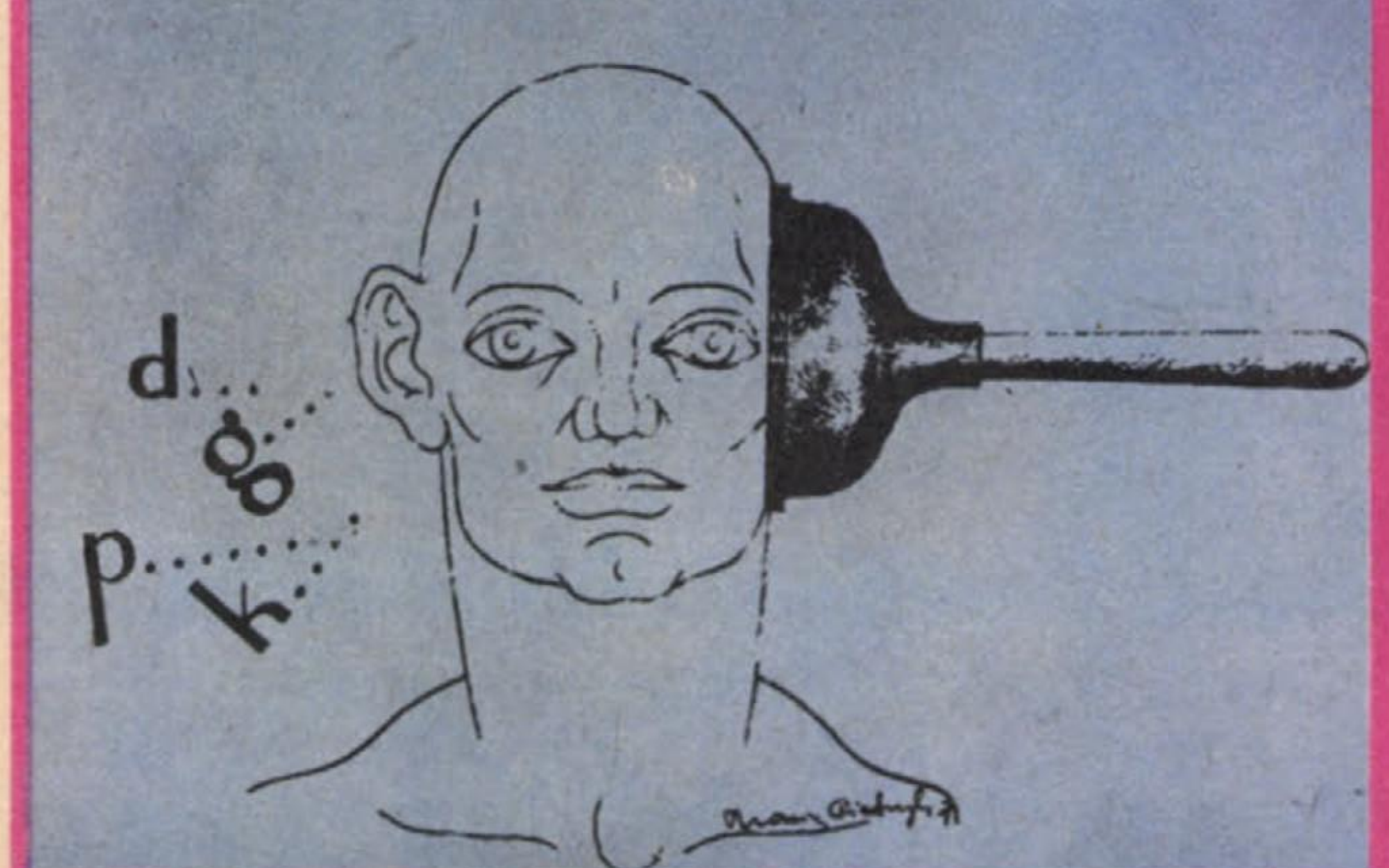

ALAPOS FÜRDŐ...

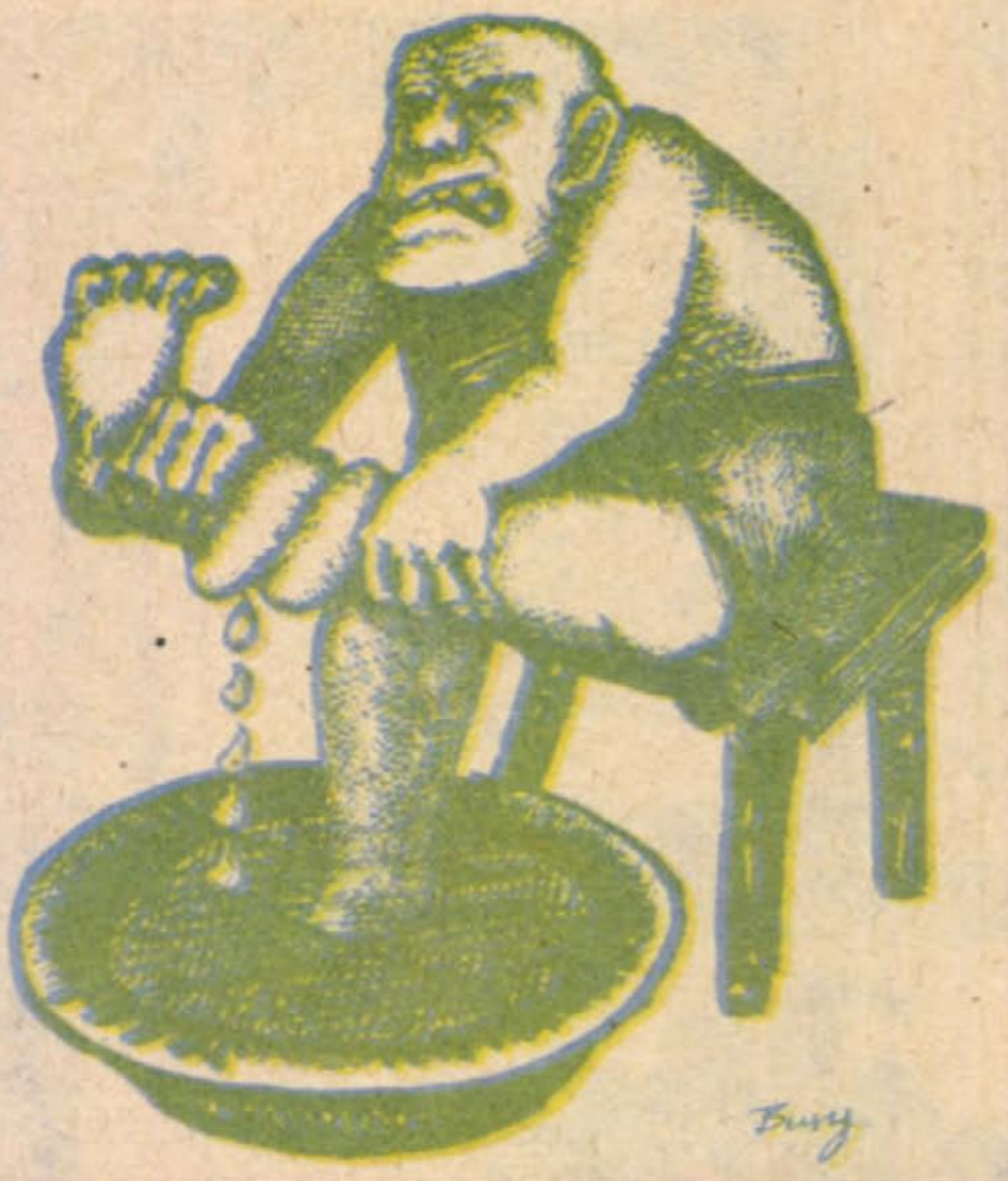

MOHÓSÁG

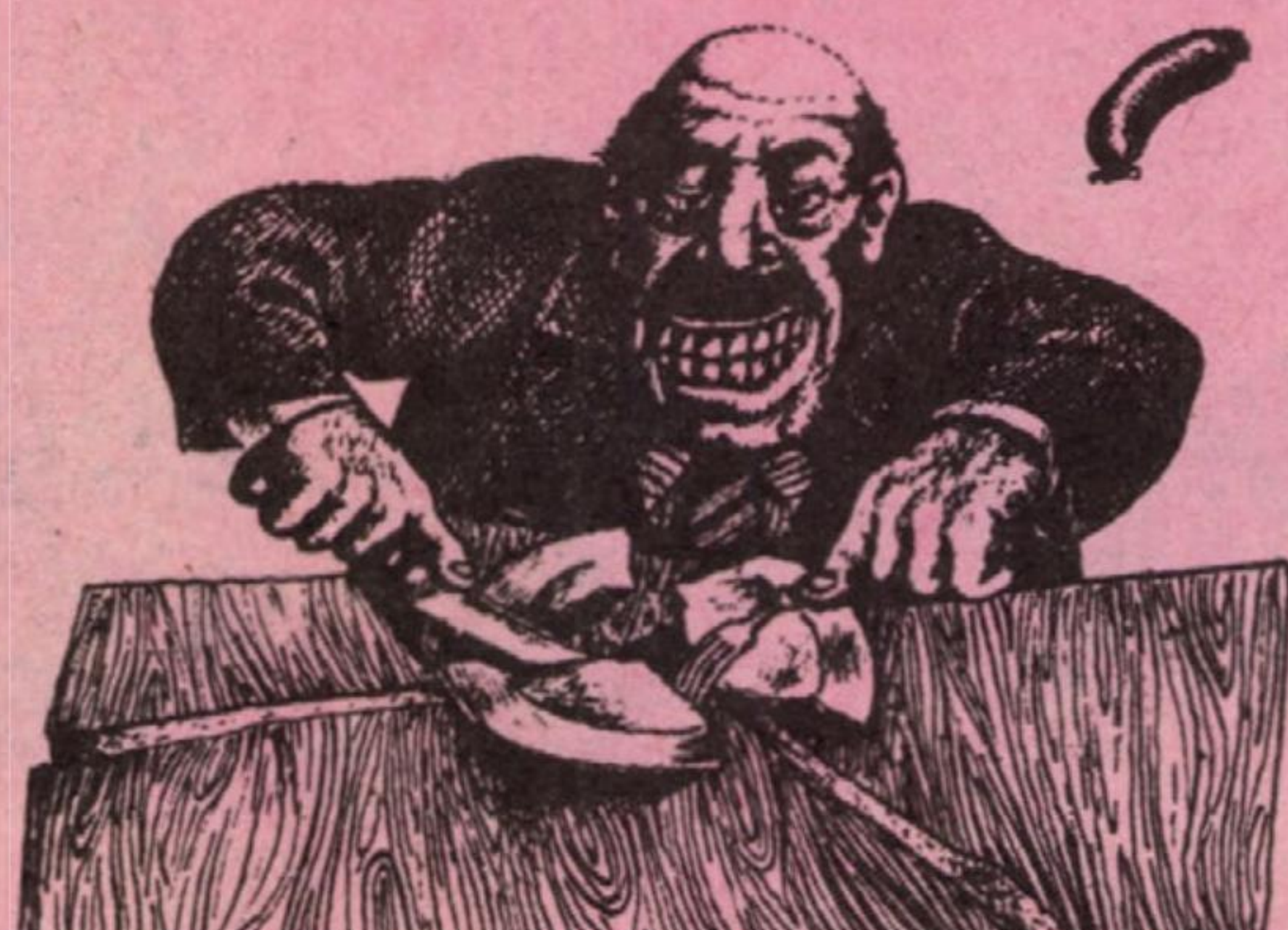

METAMORFÓZIS

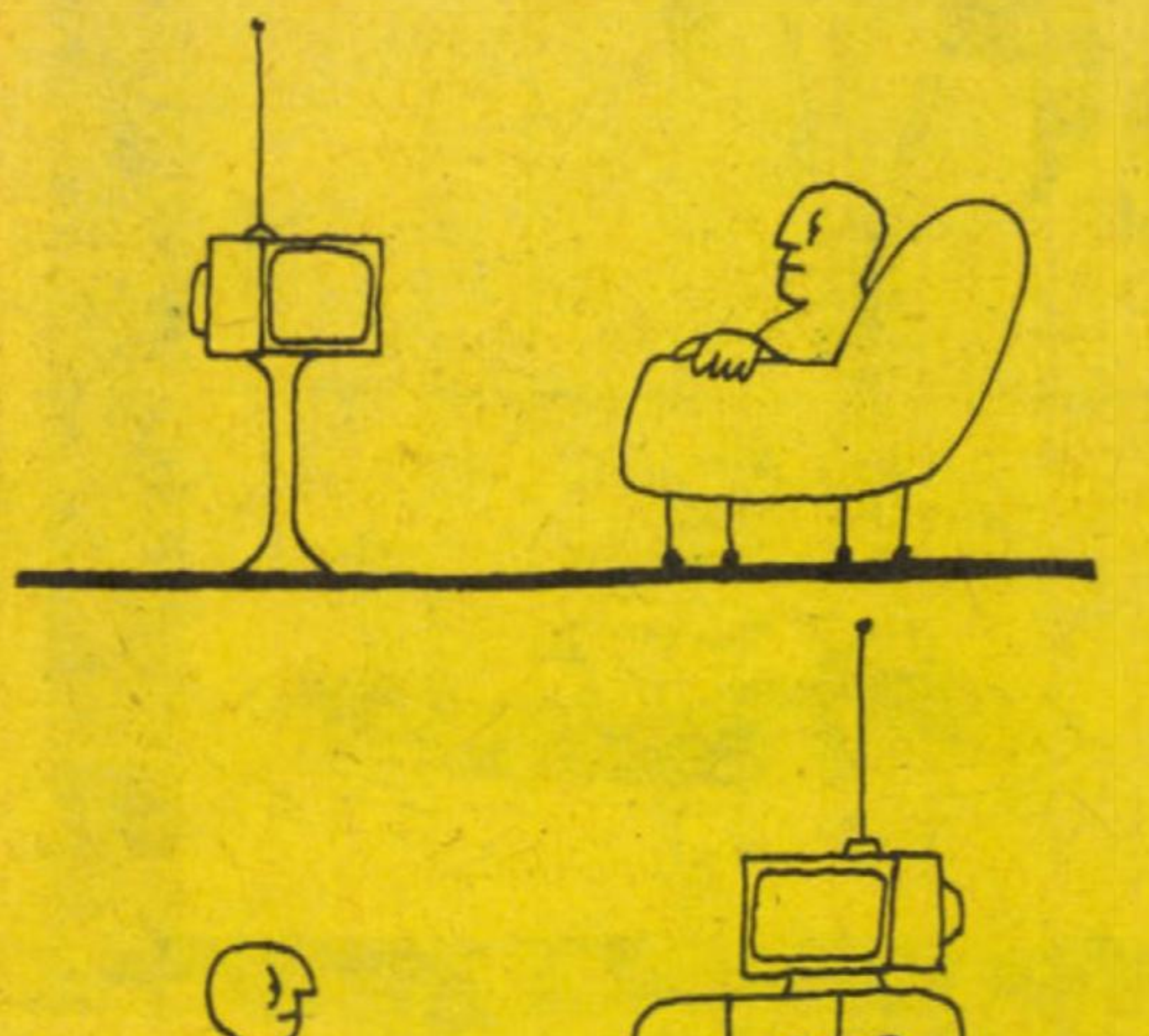

rys. JERZY GROWIŃSKI

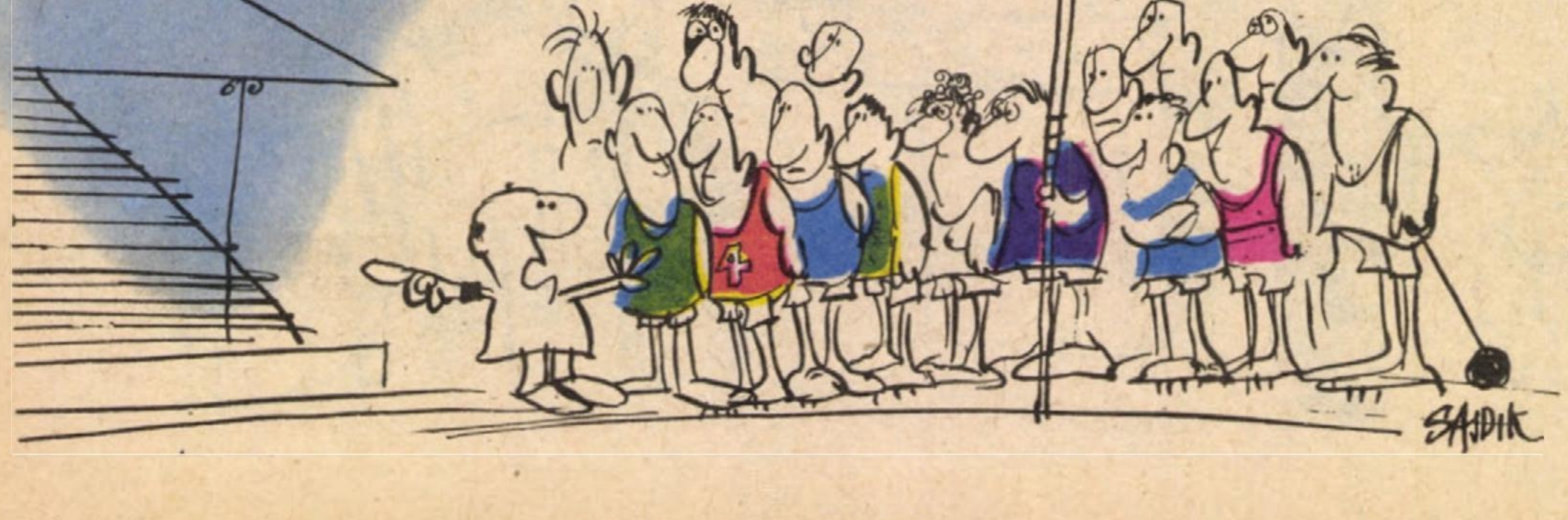

KÖZÖNSÉG-SZERVEZÉS

– Csak az az atléta állhat rajthoz, aki legalább két rokont fel tud mutatni a lelátón!

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

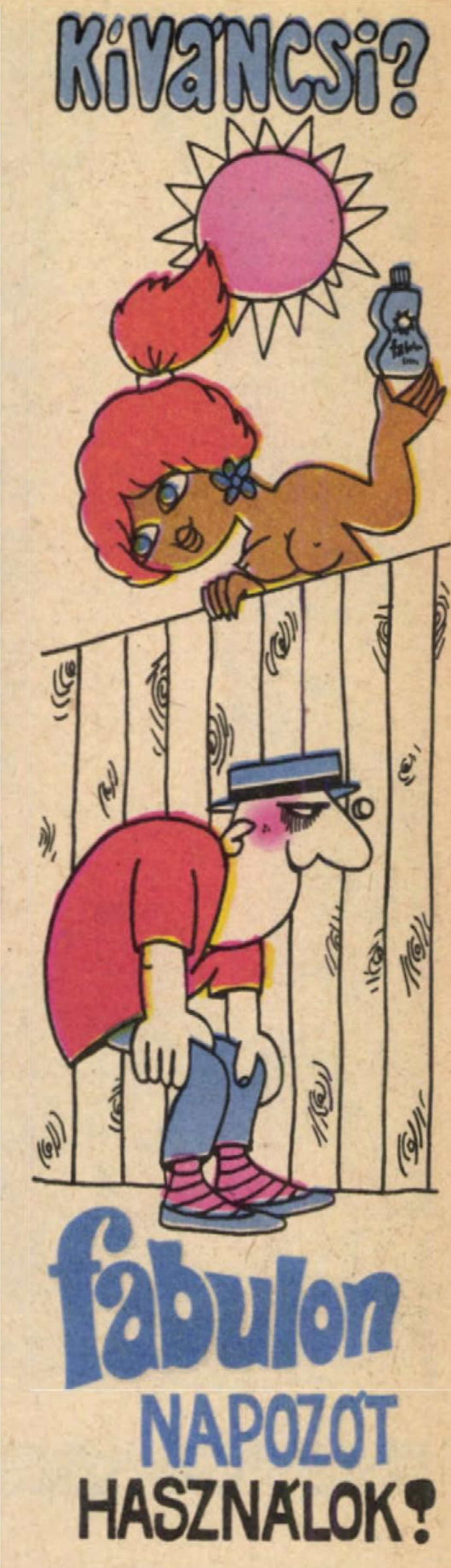
Kíváncsi?
fabulon
NAPOZÓT
HASZNÁLOK!

ÖN IS
ELÉRHETI
A SZÍVÁRVÁNYT!
Szivárvány
ÁRUHÁZ

OTT VAGYUNK A VÁROS MINDEN PONTJÁN!

SZIVÁRVÁNY ÁRUHÁZAK
ÉS SZAKÜZLETEK
PESTEN, BUDÁN
ÉS A KÜLSŐ KERÜLETEK
KÖZPONTJAIBAN

Mindenkit üdvözlök...
az IBUSZ
MOSZKVA-LENINGRÁDI
társasutazásáról!
IBUSZ
70
1902–1972

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

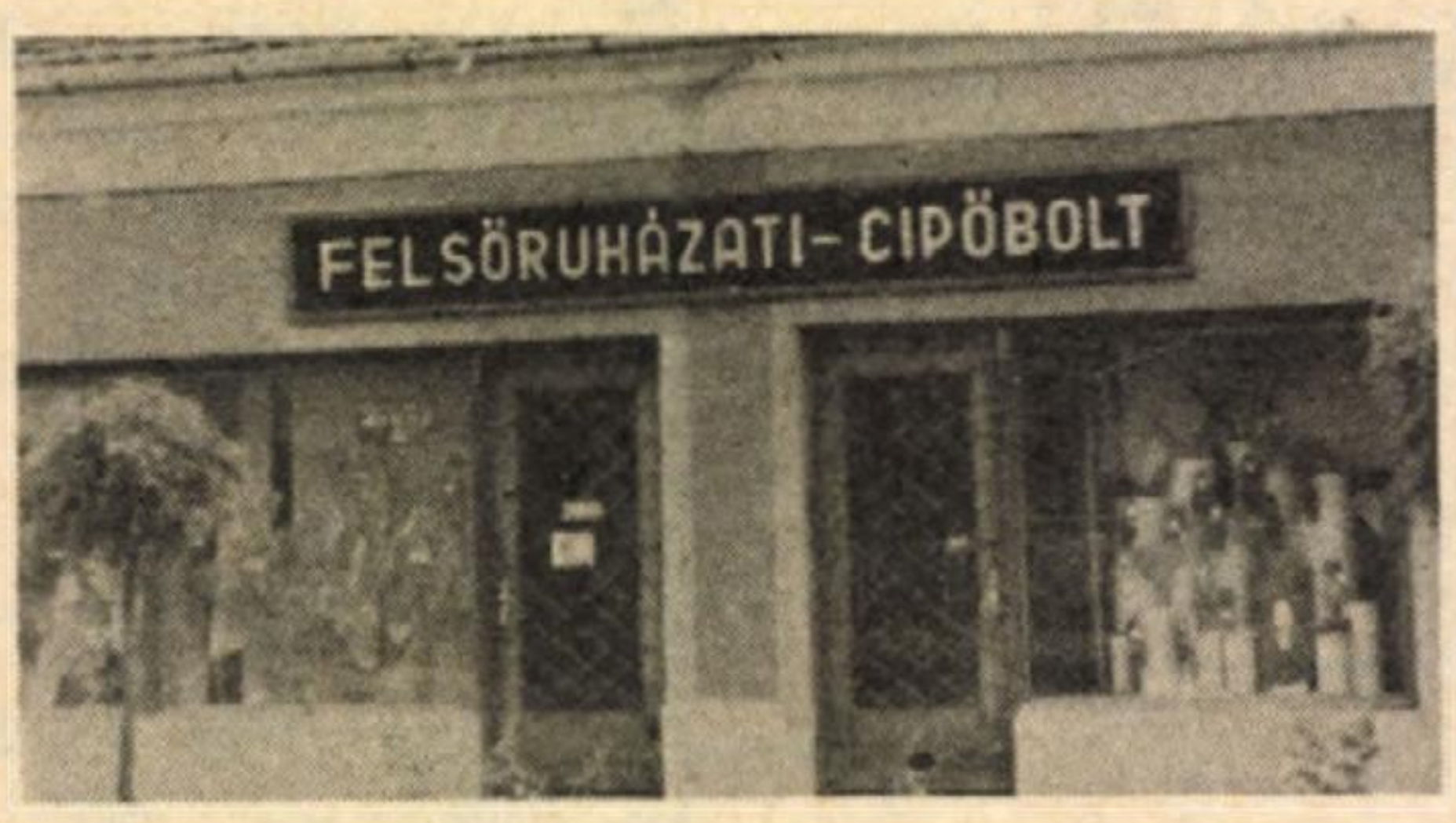

Kérdésünk: mikor számít a cipő felsőruházatnak? Válaszunk: ha alá egy másik cipőt is húznak. Ez esetben viszont alsócipőboltokat is kellene létesíteni.

(Sellyén fotózta Lovász Jenő pécsi olvasónk)

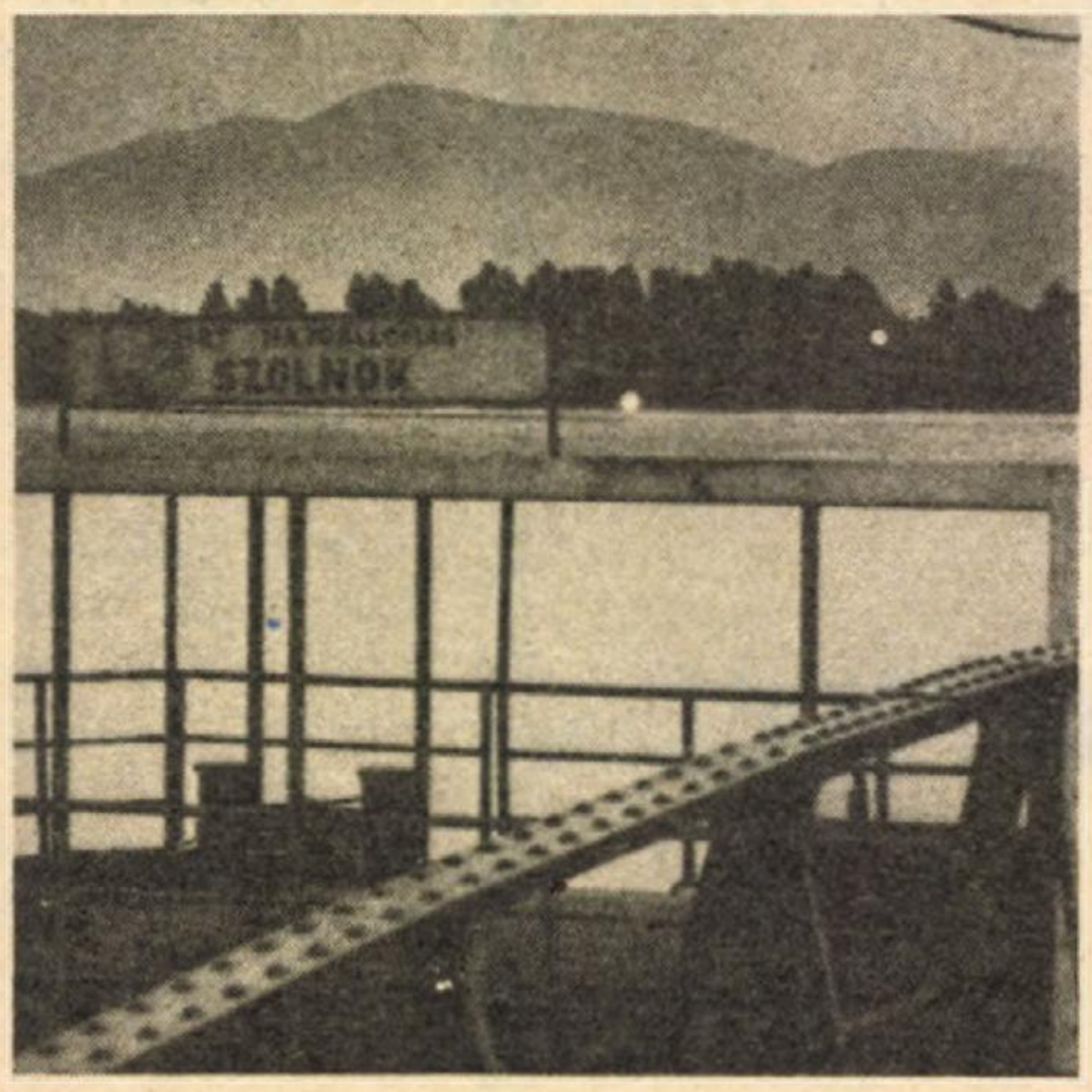

Tessék jól megnézni a hajóállomás feliratát: Szolnok. Az egészben az a mókás, hogy ezt a képet Réthy Miklós szobi olvasónk 1972. július 4-én a szobi Duna-parton készítette. Bármiféle magyarázatot hálás szívvel fogadunk.

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

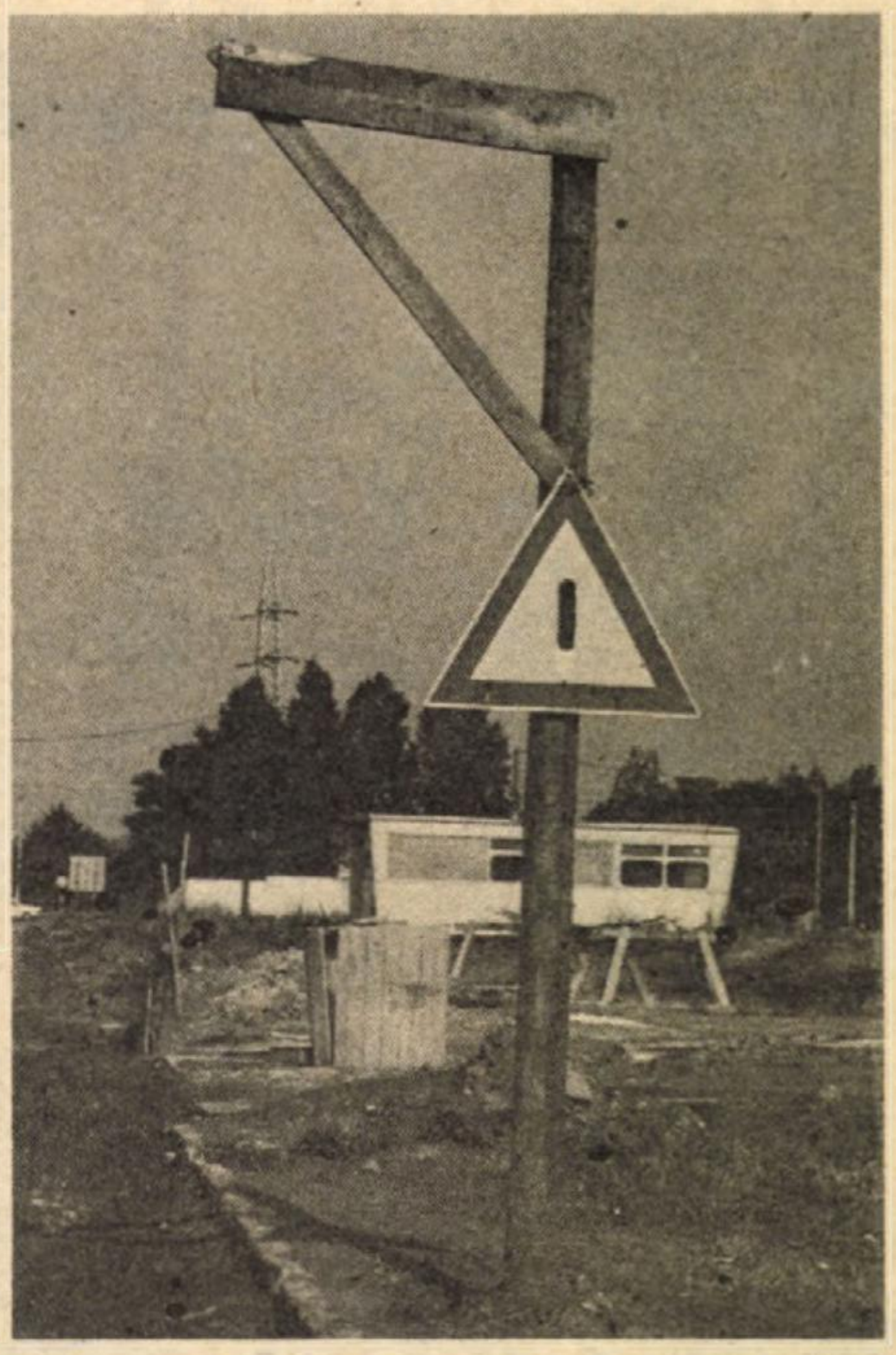

Ez aztán a baljós útjelzőtábla!

(A szegedi Tarján telepen fotózta Szarvas Gyula)

Bezárt bölcsődék és nagyszülők

A nyárnak szóló örömbe igen sok szülő sóhaja vegyül: 3—4 hétre bezár a bölcsőde, az óvoda. mitévők legyünk? Családos üdülőbe kevés a bejutás nehézség nélkül. Nagyszülők, akiknek gyermekeikért, unokáikért rendszerint semmi sem sok, szívesen vinnék magukkal a családi üdülőbe őket —

Szegény nagyszülők, még ez is?!

(A Magyar Nemzetből ollózta Dénes Tamás)

KÁLVÁRIA

A keze, lába reszket, úgy fél,
hisz ő a „kellemetlen ügyfél":
kezében kérvény, szép, szabályos,
s oda oson a főportához.
A portás harcos „állj"-t vezényel
s az iratra néz komor képpel:
„Kérvény? No, lássuk! Vigye, kérem,
a félemelet tizenhétben
ezt Nagy elvtárs majd elintézi..."
Az ügyfél robog, mint a préri
vad lovasa, hogy célhoz érjen,
kérvénye lobog a kezében.
Az ajtón benyit félve, halkan,
hangja csupa báj, csupa dallam,
s az előadó asztalánál
áll, mint ki Húnyad nagy falán áll.
Az előadó nézi, nézi:
„Kiss elvtárshoz... ezt ő intézi...
első emelet, huszonnégyes..."
Az ügyfél most már kicsit mérges,
de fut egy emelettel feljebb,
nehezen, mint egy esőfelleg,
s ott pár kurta szó után tudja,
még nem ért véget vándorútja:
„Vigye, kérem, a harmadikra!"
Az ügyfél szeme csupa szikra.
A harmadikon újra semmi:
„Tessék a negyedikre menni!"
Az ügyfél liheg, lába reszket,
s ahol benyit, épp értekeznek,
de az ajtón még kikiáltják:
„Uram, önt ügyében már várják
a félemelet tizenhétben,
ám előbb az iktatóba térjen..."
Az ügyfél fut az iktatóba,
mint gímszarvas a tiszta tóra
s ott gyöngéd meglepetés várja:
egy tábla függ az ajtón: Zárva!
Az ügyfél felnyög: pazar ötlet!
s zuhan, mint akit kiütöttek.
Majd pár perc múlva felocsúdva
kivánszorog a sugárútra
és taxiba ül, mint a kába,
reszket a keze, fáj a lába,
a szíve szúr, a feje szédül
és félájultan nyögi végül,
mint aki kész a végső szóra:
– Vigyen... vigyen az iktatóba!

Székely Dezső

IDEGENFORGALOM

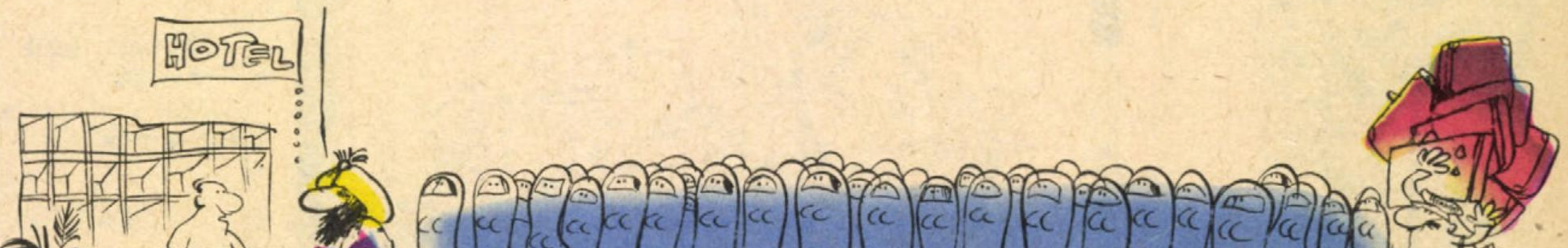

– Szabad a házasságleveleket?

LEHOCZKY ISTVÁN:

EMBEREK és HANGSZEREK

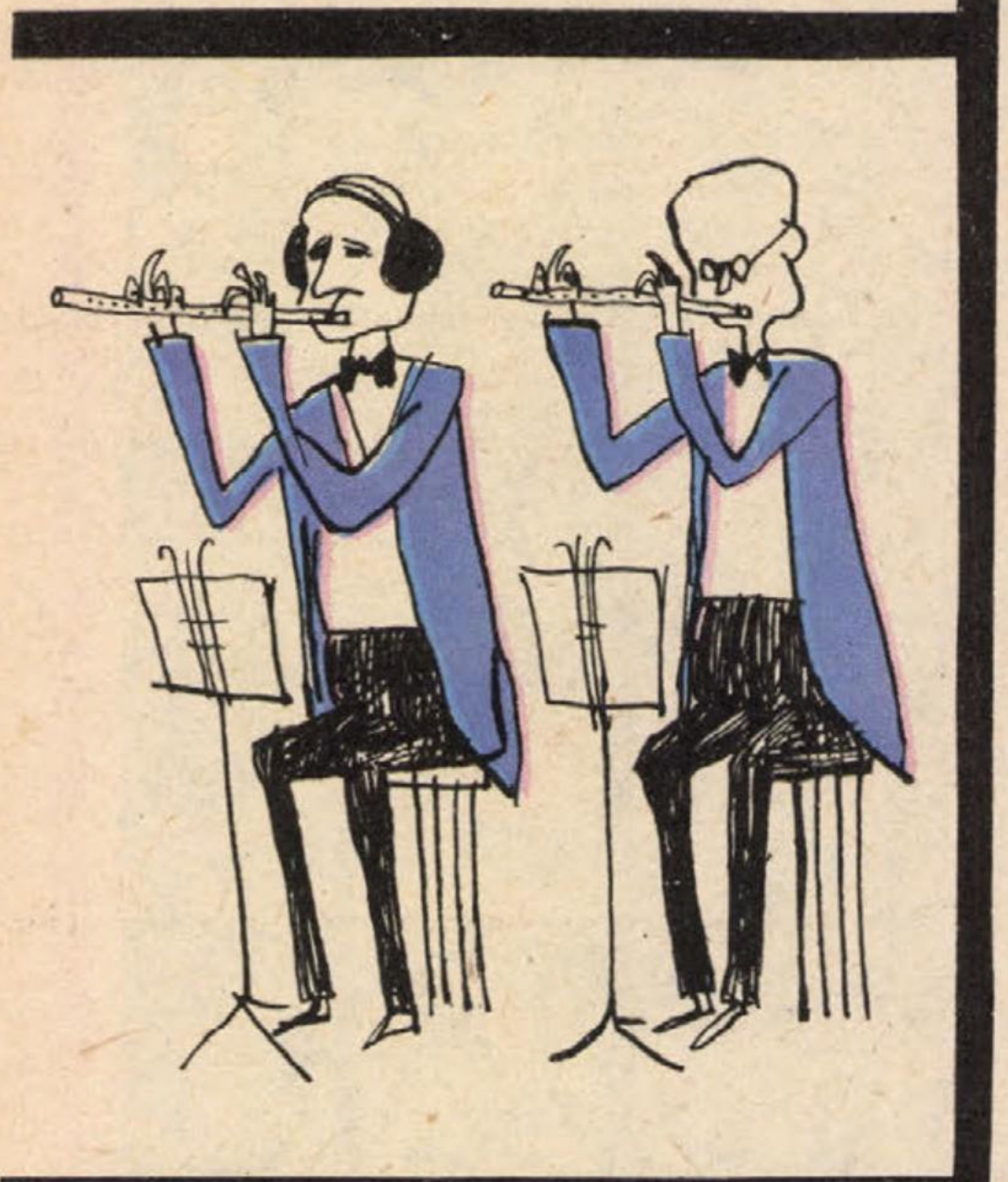

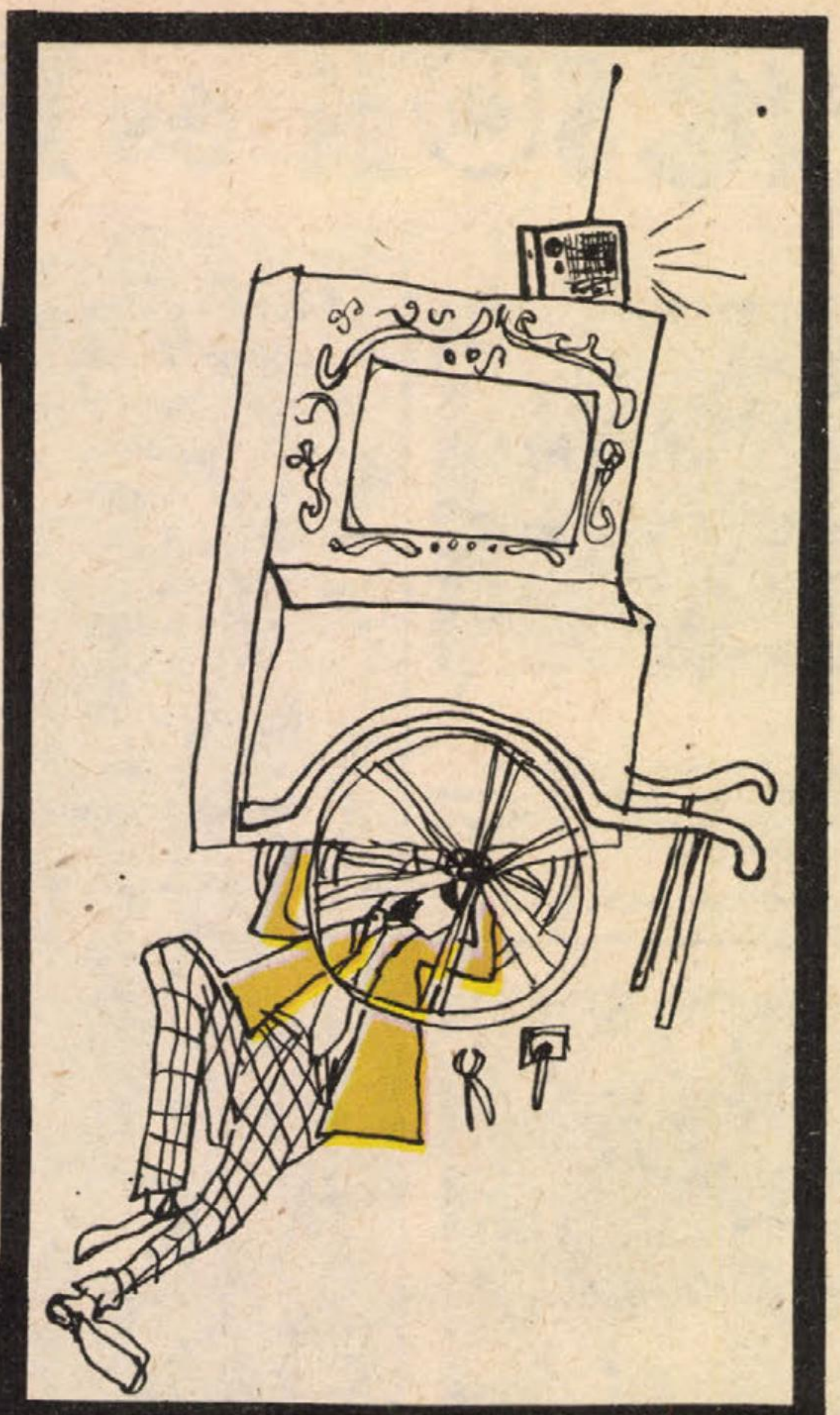

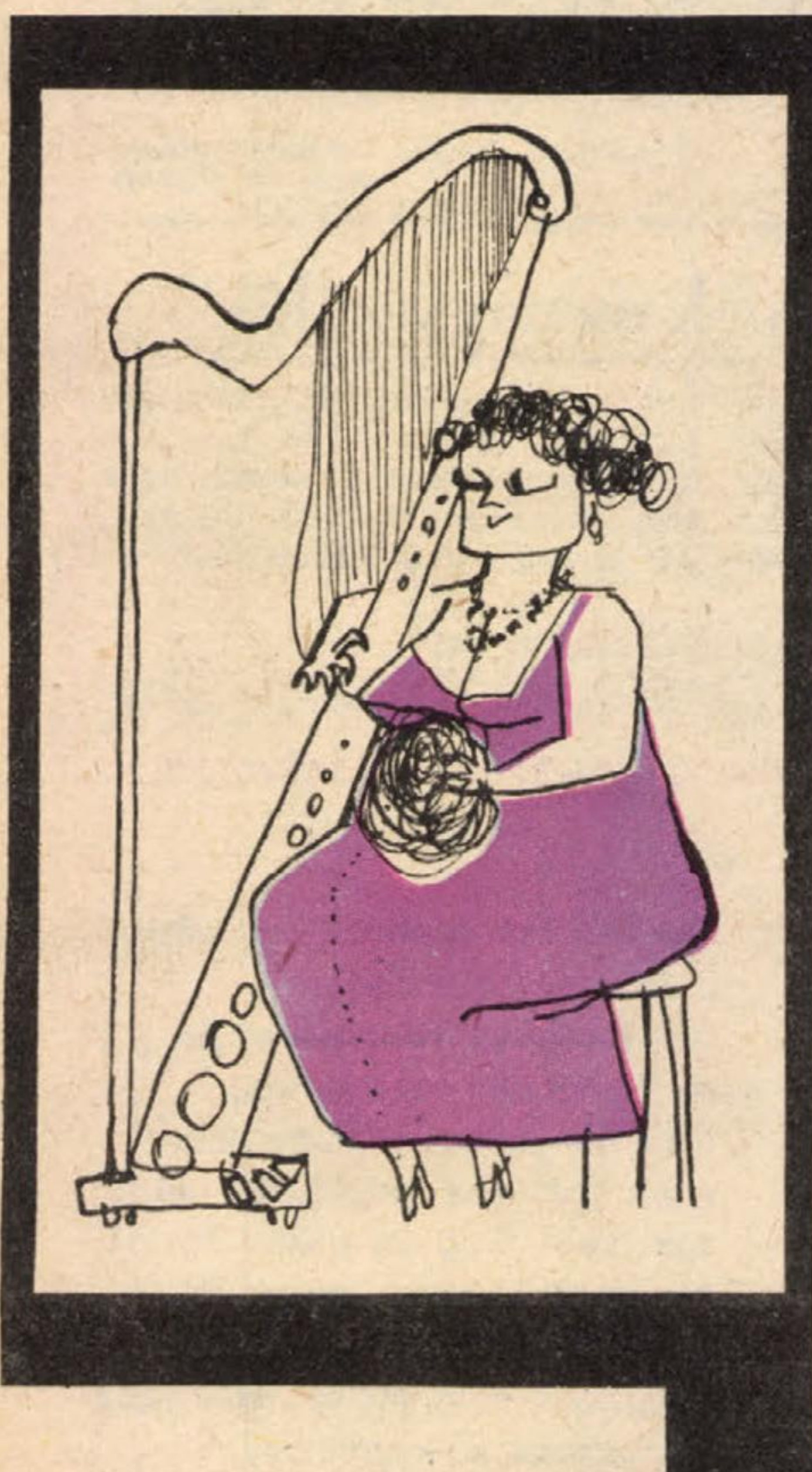

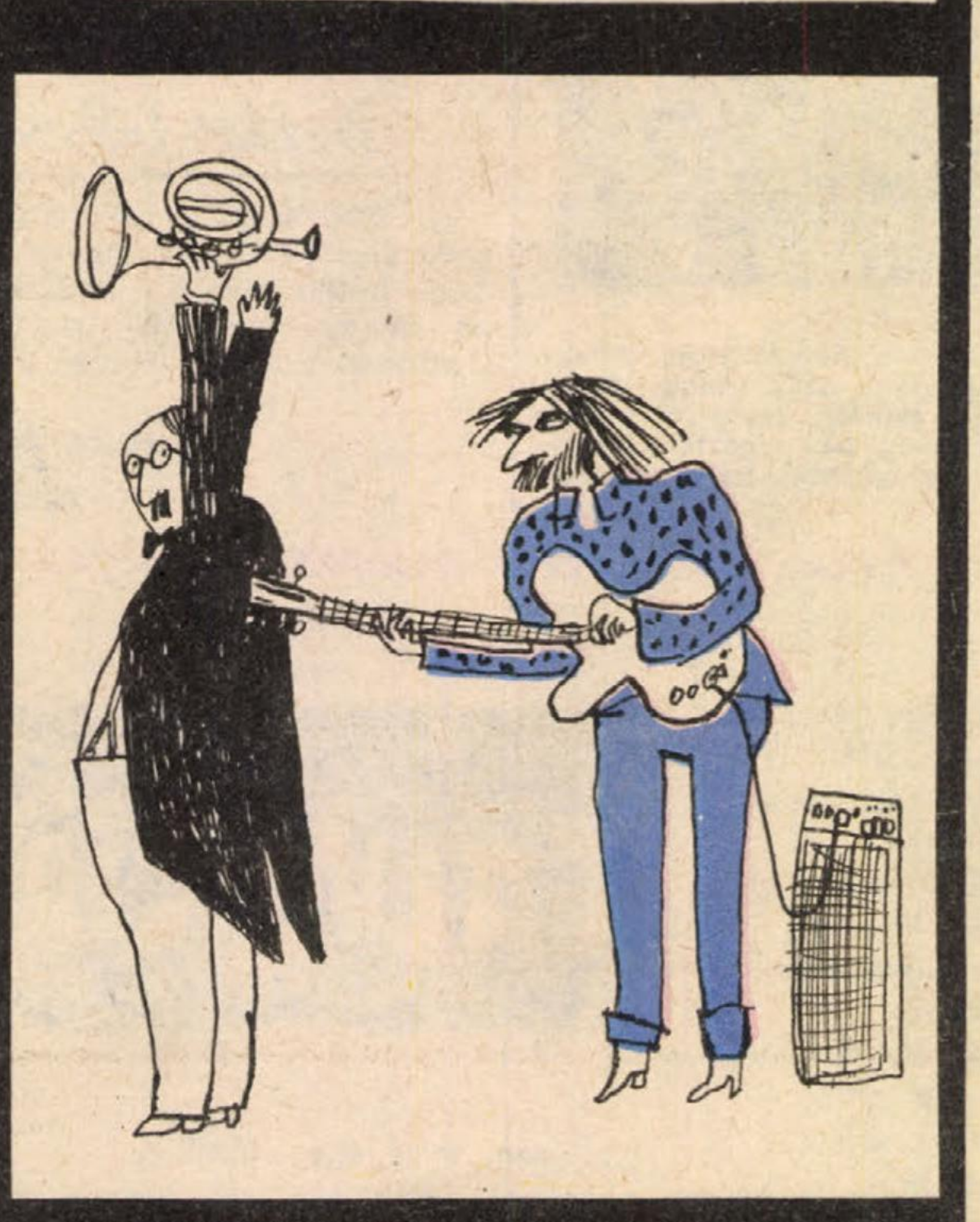

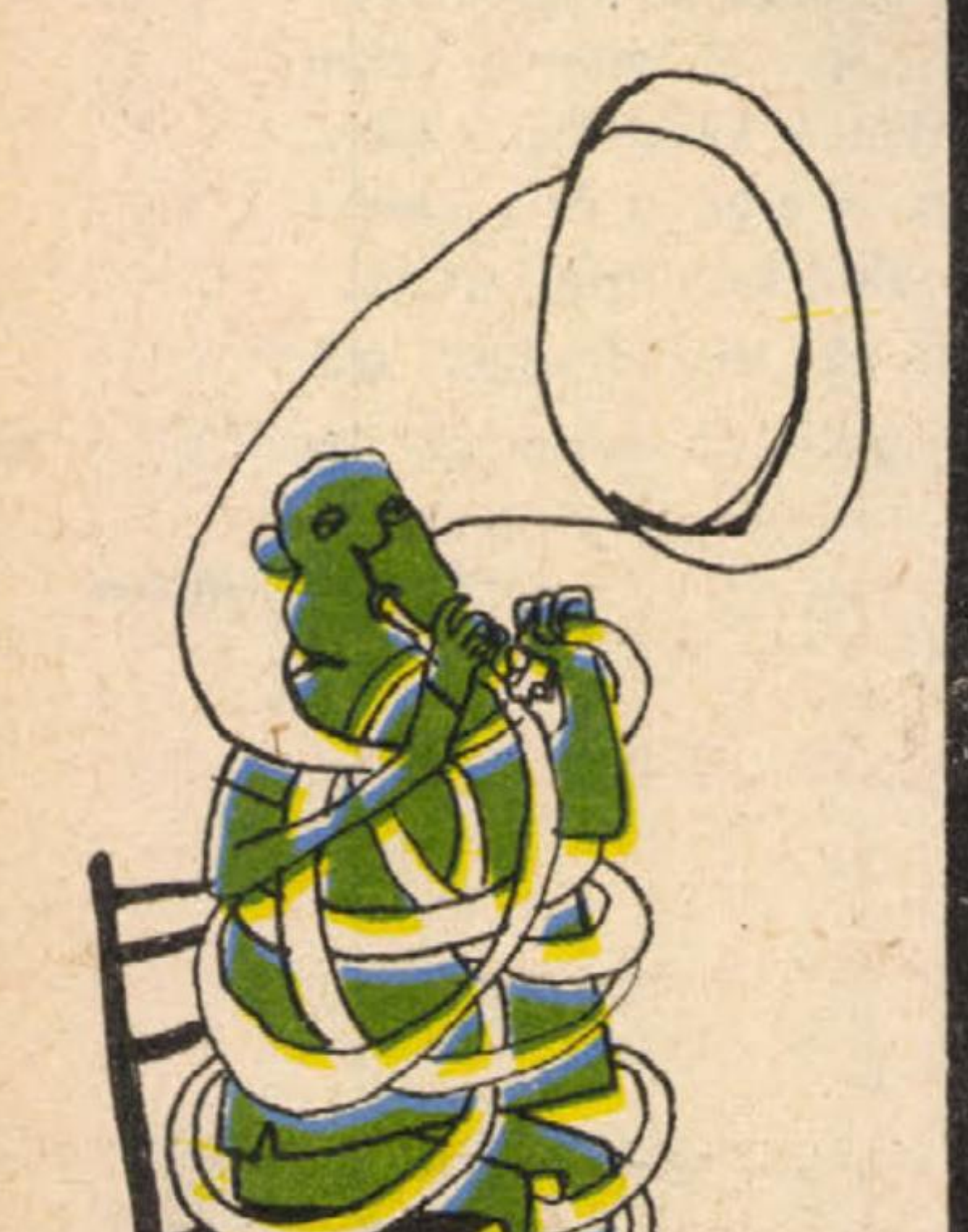

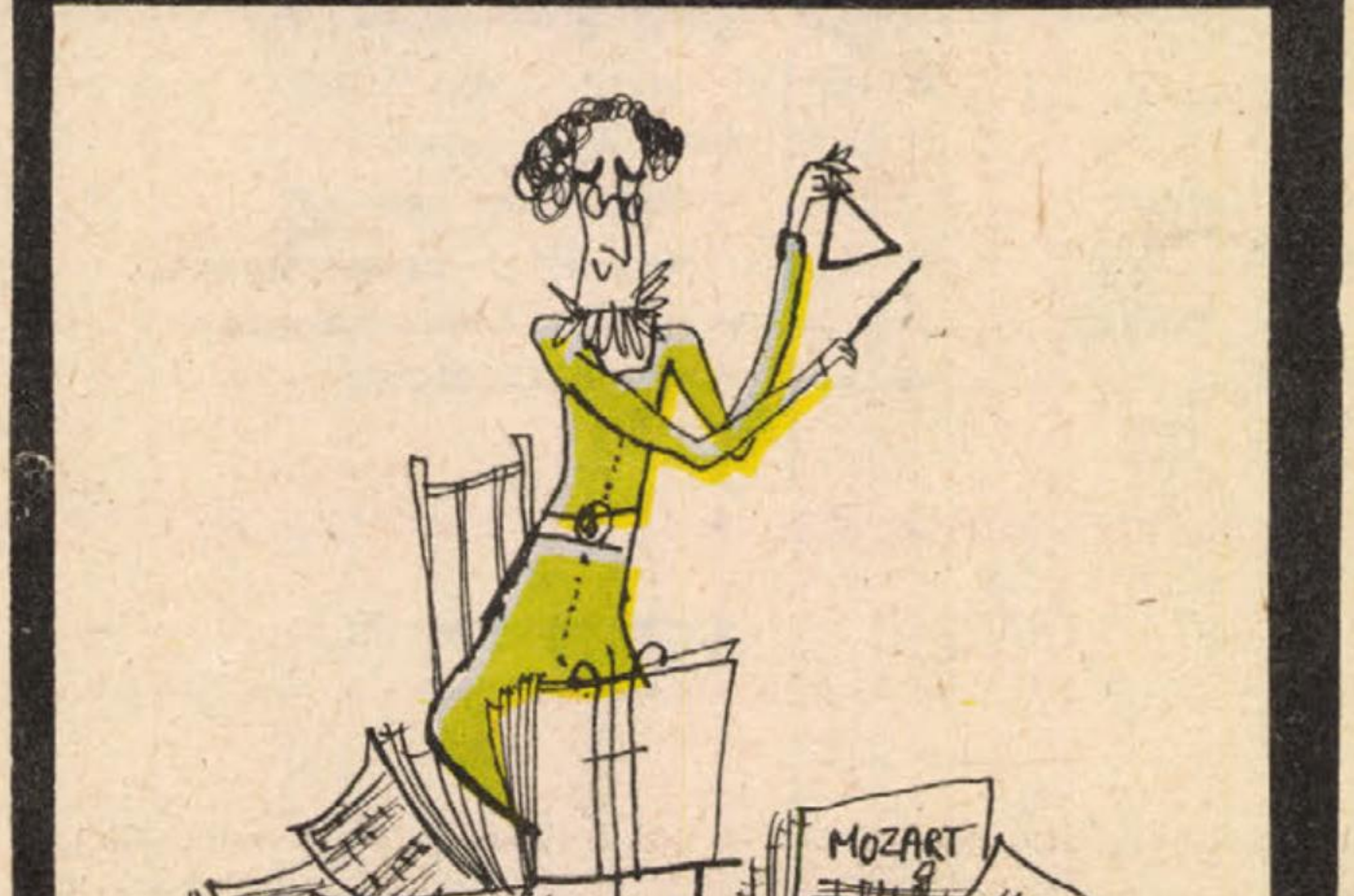

NEW YORK-I KÖZBIZTONSÁG

Közismert dolog, hogy New Yorkban nagy gond a közbiztonság hiánya. A rablások, erőszakos cselekedetek, gyilkosságok statisztikájában megelőznek minden más nagyvárost. A Central Park környékén, sötétedés után, nem mernek az utcára menni.

Egy New Yorkban élő ismerősöm mesélte, hogy náluk is tartanak lakógyűléseket, mert közösen viselik a lakásfenntartás költségeit. Egyszer egy ilyen lakógyűlésen elhatározták: hogy nyugodtabban tudjanak aludni, rendőrt bérelnek. Amerikában ugyanis éppúgy lehet fegyveres, a testületből kilépett rendőröket bérelni, mint mondjuk tévékészüléket. Tehát itt könnyen megvalósulhat P. Howard víziója a bérelt hadseregről. Nos, a lakók tüstént felhívták a rendőrkölcsönzőt, ahol egy bizonyos Kelly nevű volt őrmestert ajánlottak, Észak-Dakota kétszeres judo-bajnokát, a kitűnő mesterlövészt. Át is adták a kagylót a kétméteres óriásnak, aki megérdeklődte a címet. Amikor megtudta, a hangja bizonytalanná vált.

— De hiszen az jó ötszáz méterre van a földalattitól! Csak akkor vállalom, ha valaki értem jön és a szolgálatom végén vissza is kísér!...

Szépen virágzik az idomított házőrzőket kikölcsönző iparág is. Igen ám, de ezek az új lakások kicsinyek és egy hatalmas, vad szelindek nem nagyon fér el benne. Egy Timothy B. Smith nevű getlemannak kitűnő ötlete támadt: idomított házőrző teknősöket ajánlott megvételre. A teknős a „Kill!" — „Öld meg!" — vezényszóra a rabló fejének ugrik, és kemény páncéljának egyetlen, de biztos ütésével ártalmatlanná teszi a betolakodót.

Csak egy baj van: a vezényszó és a támadás között kerek három nap telik el...

Tardos Péter

SZILÁNKOK

MEGVÁLTÁS

X. egyedül akarja megváltani a világot. Pedig kettőnknek sokkal könnyebben menne.

IGAZGATÓ

— Sajnálom, a titkárnőmhöz nem lehet bemenni. Nagyon elfoglalt, de talán én is el tudnám intézni az ügyét...

HONVÁGY

— A Rottenbiller utcát keressük — mondta néhány magyar, térképpel a kezében, a velencei Szent Márk téren.

FELHÍVÁS

— Pista, szívesen meginnék magával egy ebédutáni kávét — mondta Irén, jelezve, hogy még nem ebédelt.

KÉRDÉS

— Miből telik Y.-nak annyi italra?

— Alkoholellenes plakátokat tervez.

PANASZ

— Rémes! Már az Ifjúsági Park is tele van fiatalokkal! — panaszkodott egy sértődött bácsi.

FÉLKÉSZ ÉTEL

— Nagyon népszerű nálunk a félkész étel, de — sajnos — legtöbbször csak vendéglőkben kapható.

ŐSZINTESÉG

— Megmondom őszintén, soha nem jutott eszembe a válás gondolata. Igaz, hogy nincs is feleségem.

HINTA

Az 50 éves Z. éjszakánként a Városligetbe jár hintázni, mivel szegénynek nem volt gyermekkora.

ÉRKEZÉS

Brahovácz újságolja:

— Holnap délelőtt tíz órakor kimegyek a Keleti pályaudvarra. A feleségem érkezik haza a nyaralásból.

— Bizonyára alig várja már...

— Ellenkezőleg. Azért megyek a Keleti pályaudvarra, mert az ő vonata a Nyugatira fut be...

STATISZTIKA

— Uram, tudja, hogy ezen a környéken óránként kirabolnak valakit?

— Honnan tudja?

— Pontosan egy órája járt erre az előző áldozatom...

Galambos Szilveszter

OLVASOM HOGY...

Pulóverből hatezernyit
vesznek le a kispolcról,
s a Kanári-szigetekre
exportálják Miskolcról!

Úgy látszik, a szigeteken
úgy döntött a paláver:
egy kanári se fázzon meg,
ha az eső aláver...

Maholnap majd magyar pulcsit
viselnek a pingvinek
Grönlandon, mert jobb a frakknál,
s ha nincs frakk, az ing minek?!...

Epilógus:

A miskolci pulóvernek
nagy előnye: kicsiny ára,
büszkébbek a miskolciak
erre, mint a kocsonyára...!

Szilágyi György

236. rejtvényünk megfejtése:

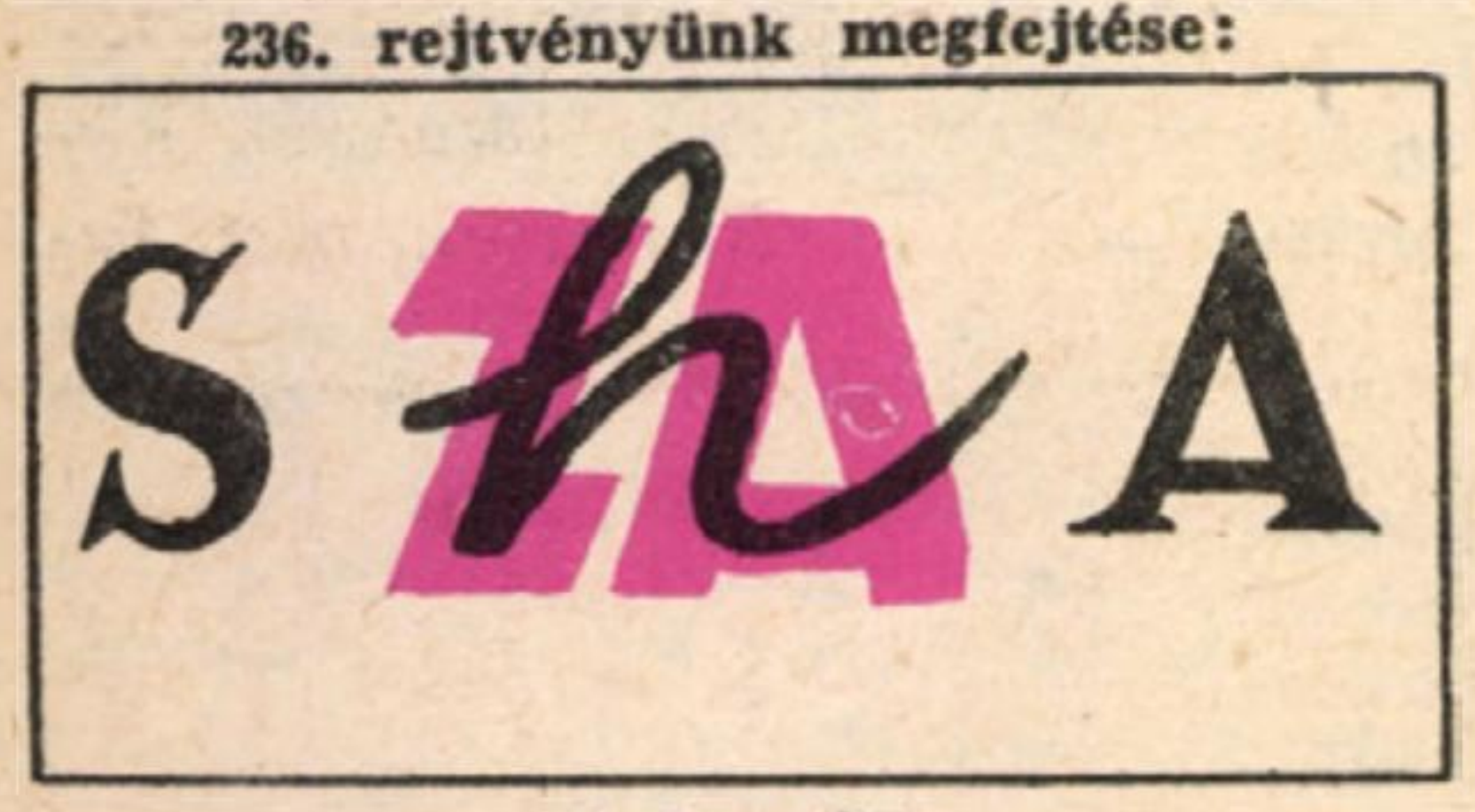

Szénanátha

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Németh Pál, Iván, Árpád u. 61.
Vadász Ivánné, Bp. VI., Lenin krt. 95.
Iselstőger Józsefné, Bp. IX., Vaskapu u. 41.

237. REJTVÉNYÜNK

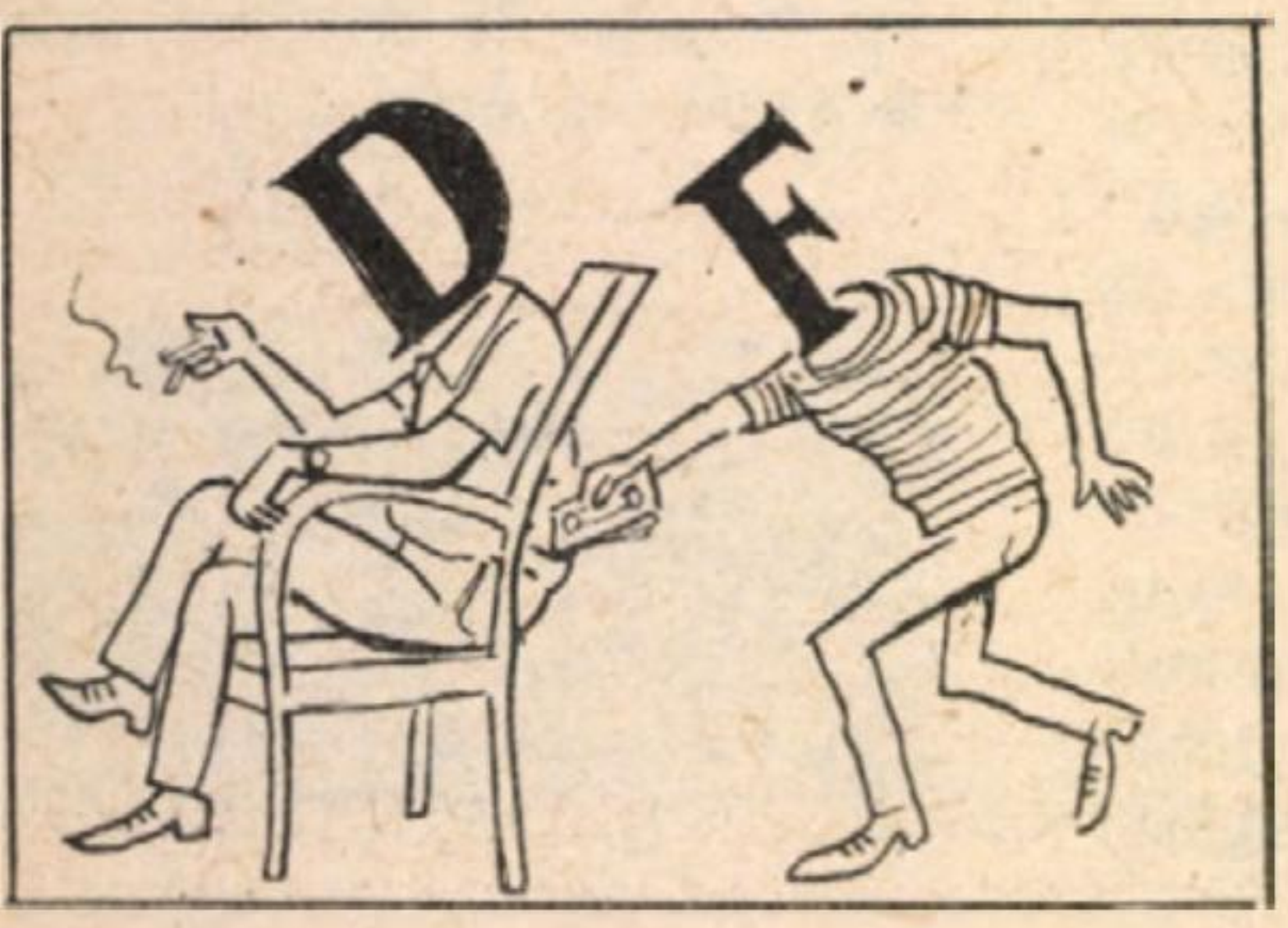

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb július 31-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-30 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

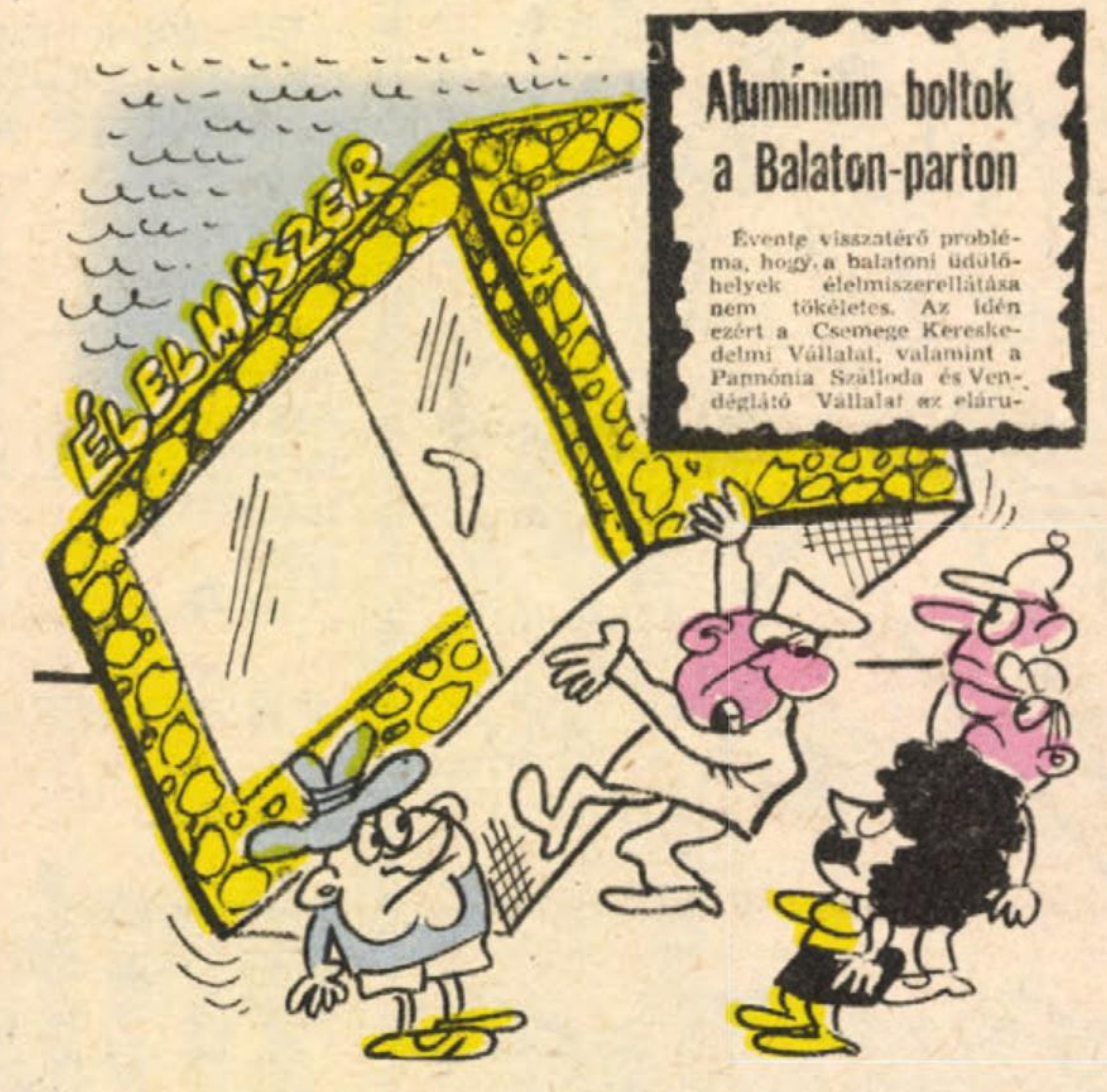

Alumínium boltok a Balaton-parton

Évente visszatérő probléma, hogy a balatoni üdülőhelyek élelmiszerellátása nem tökéletes. Az idén ezért a Csemege Kereskedelmi Vállalat, valamint a Pannónia Szálloda és Vendéglátó Vállalat az eláru-

– Ha nem hiszik, hogy minden kifogyott, tessék alánézni!

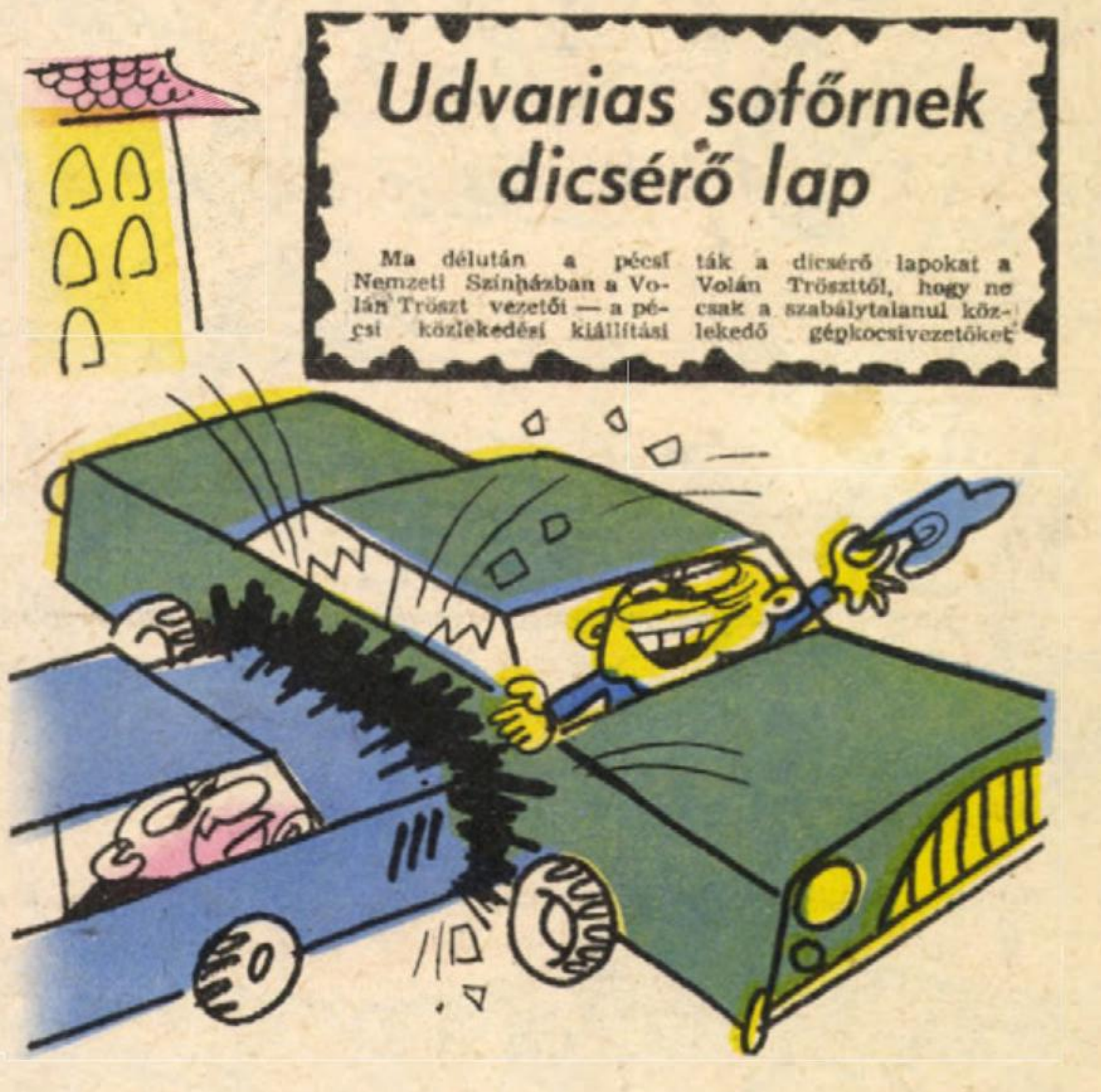

Udvarias sofőrnek dicsérő lap

Ma délután a pécsi Nemzeti Színházban a Volán Tröszt vezetői — a pécsi közlekedési kiállítási ták a dicsérő lapokat a Volán Trösztől, hogy ne csak a szabálytalanul közlekedő gépkocsivezetőket

– Ugyan kérem, szóra sem érdemes!

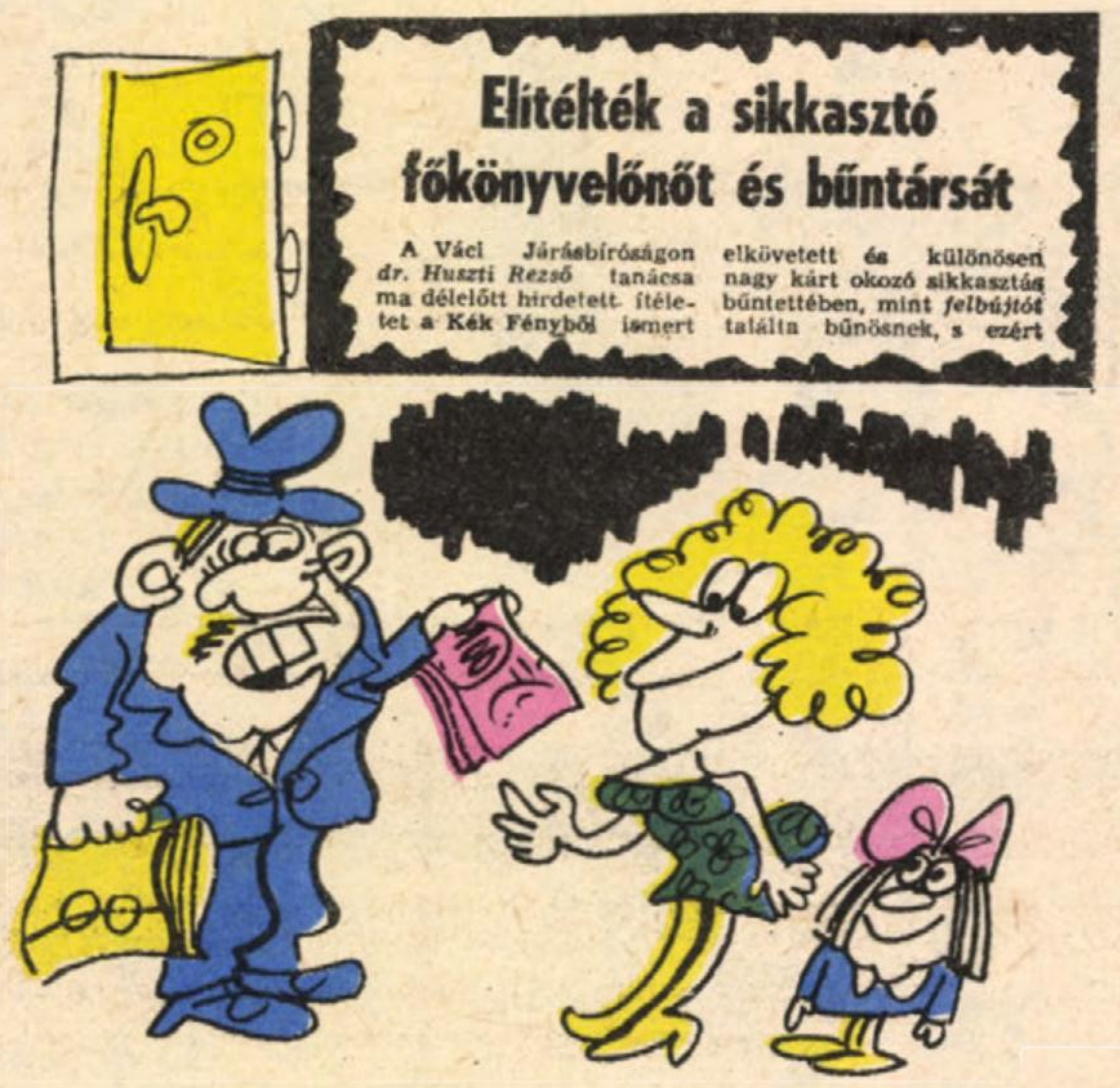

Elítélték a sikkasztó főkönyvelőnőt és bűntársát

A Váci Járásbíróságon *dr. Huszti Rezső* tanácsa ma délelőtt hirdetett ítéletet a Kék Fényből ismert elkövetett és különösen nagy kárt okozó sikkasztás bűntettében, mint *felbújtót* találta bűnösnek, s ezért

– Látod, fiam, ez a főkönyvelőnő százezreket sikkasztott a szerelméért, te meg azt a 300 forint prémiumot is elszeded tőlem!

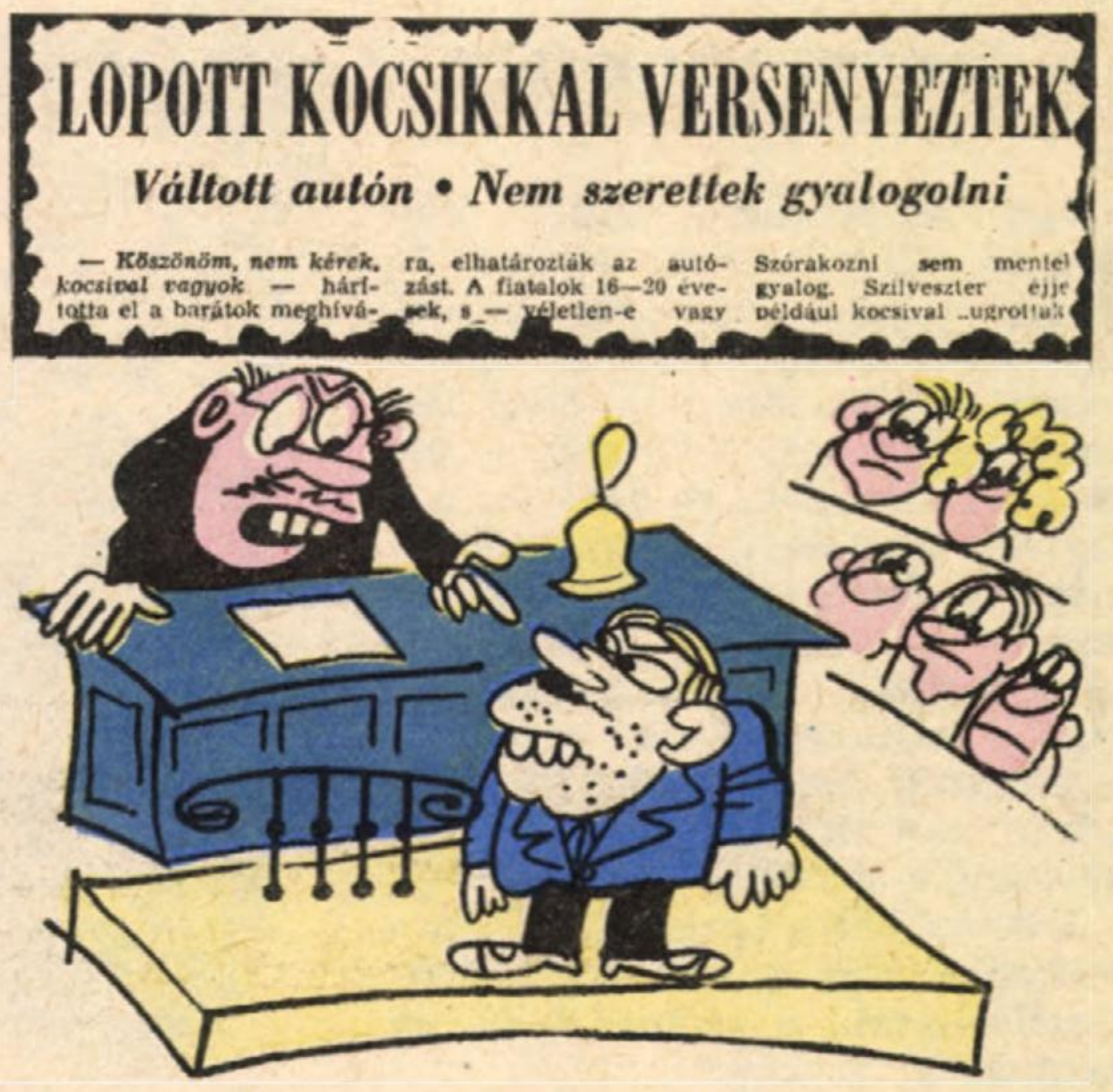

LOPOTT KOCSIKKAL VERSENYEZTEK

Váltott autón • Nem szerettek gyalogolni

— *Köszönöm, nem kérek, kocsival vagyok* — hárította el a barátok meghívára, elhatározták az autózást. A fiatalok 16—20 évesek, s — véletlen-e vagy Szórakozni sem mente gyalog. Szilveszter éjje például kocsival „ugrottak

– Gratulálok, sikerült dobogóra kerülnie!

AGGODALOM

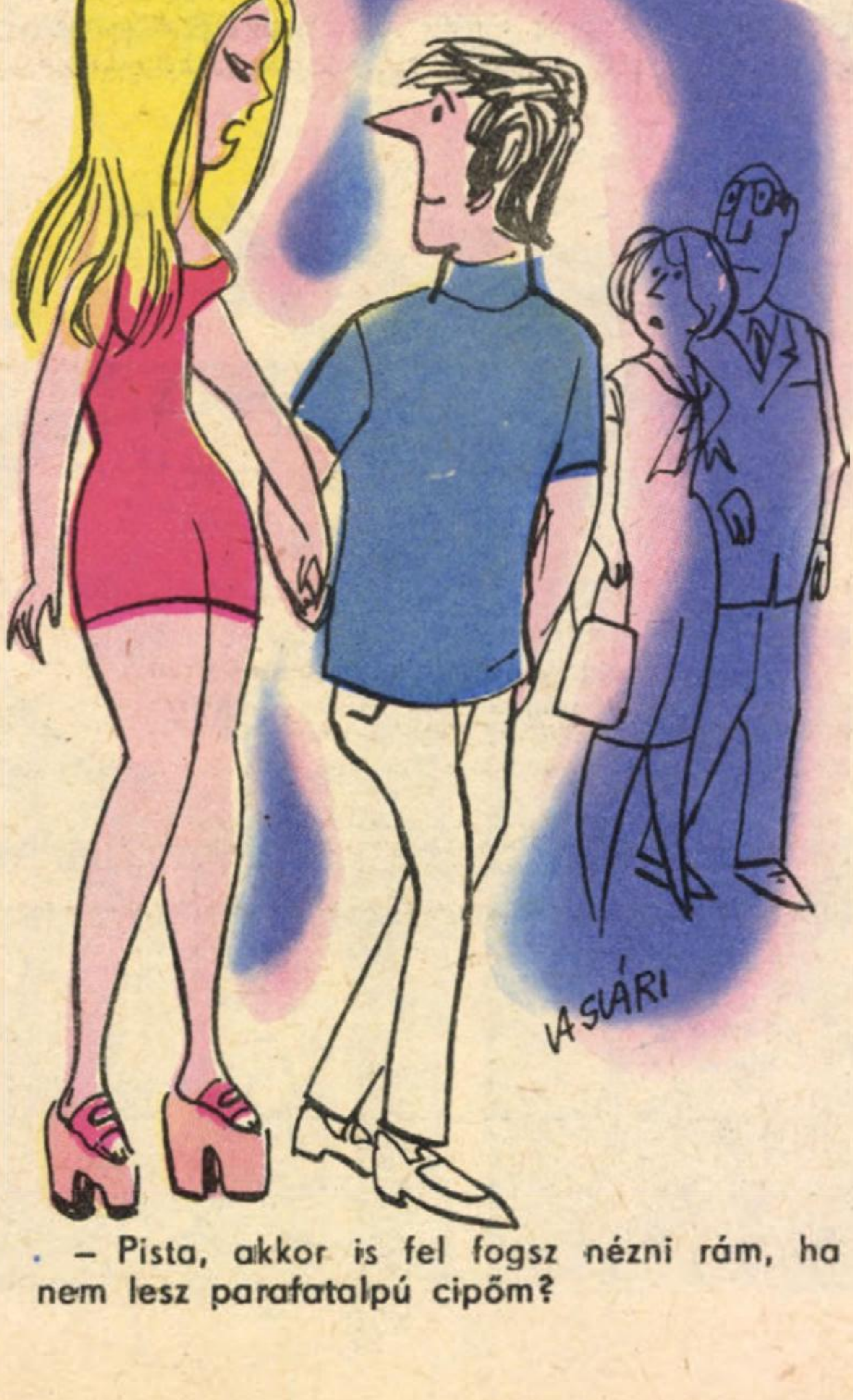

– Pista, akkor is fel fogsz nézni rám, ha nem lesz parafatalpú cipőm?

VÁRSZINHAZ

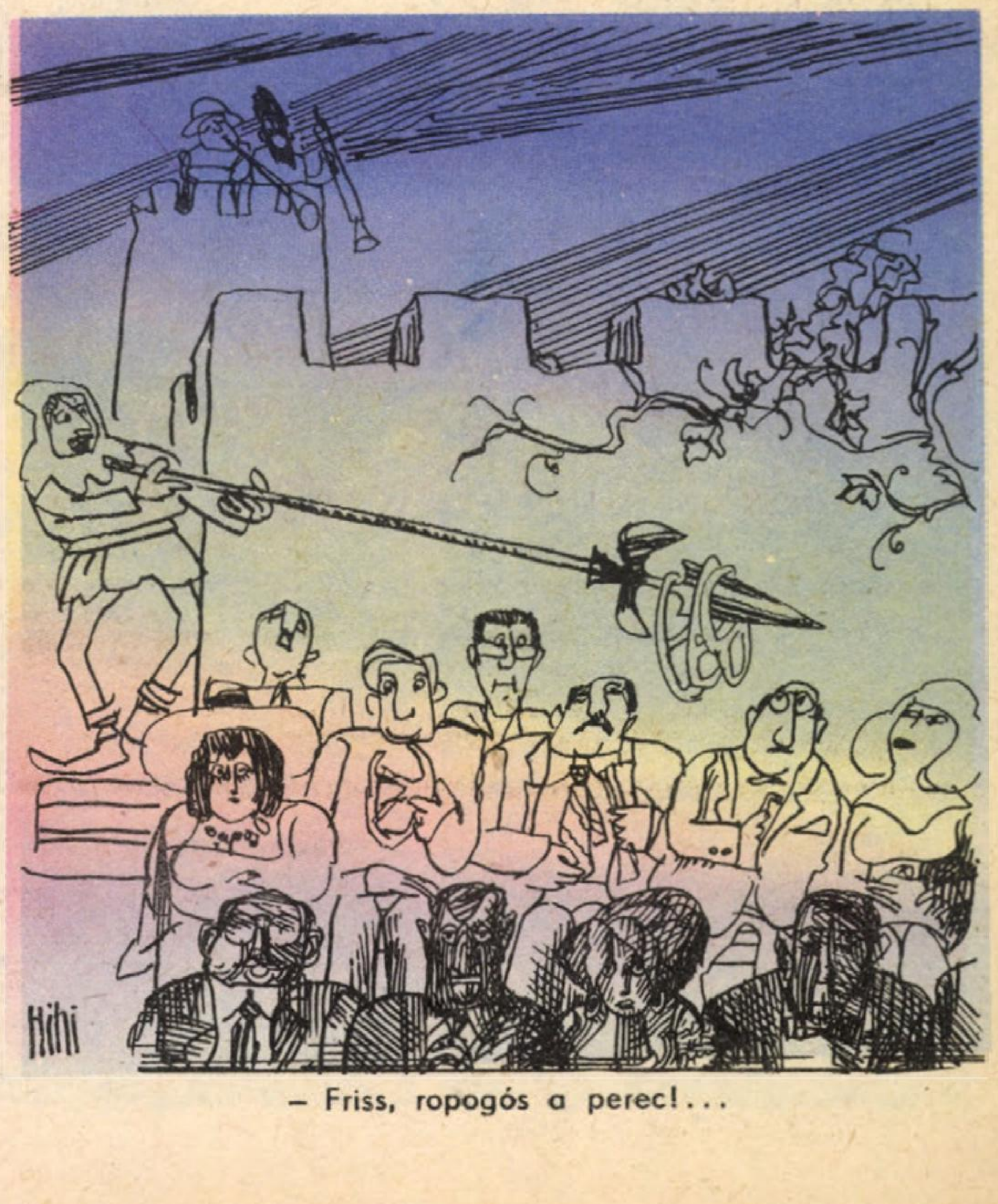

– Friss, ropogós a perec!...

Szűr-Szabó József rajza

BELVÁROSI VÍZILÉPCSŐ

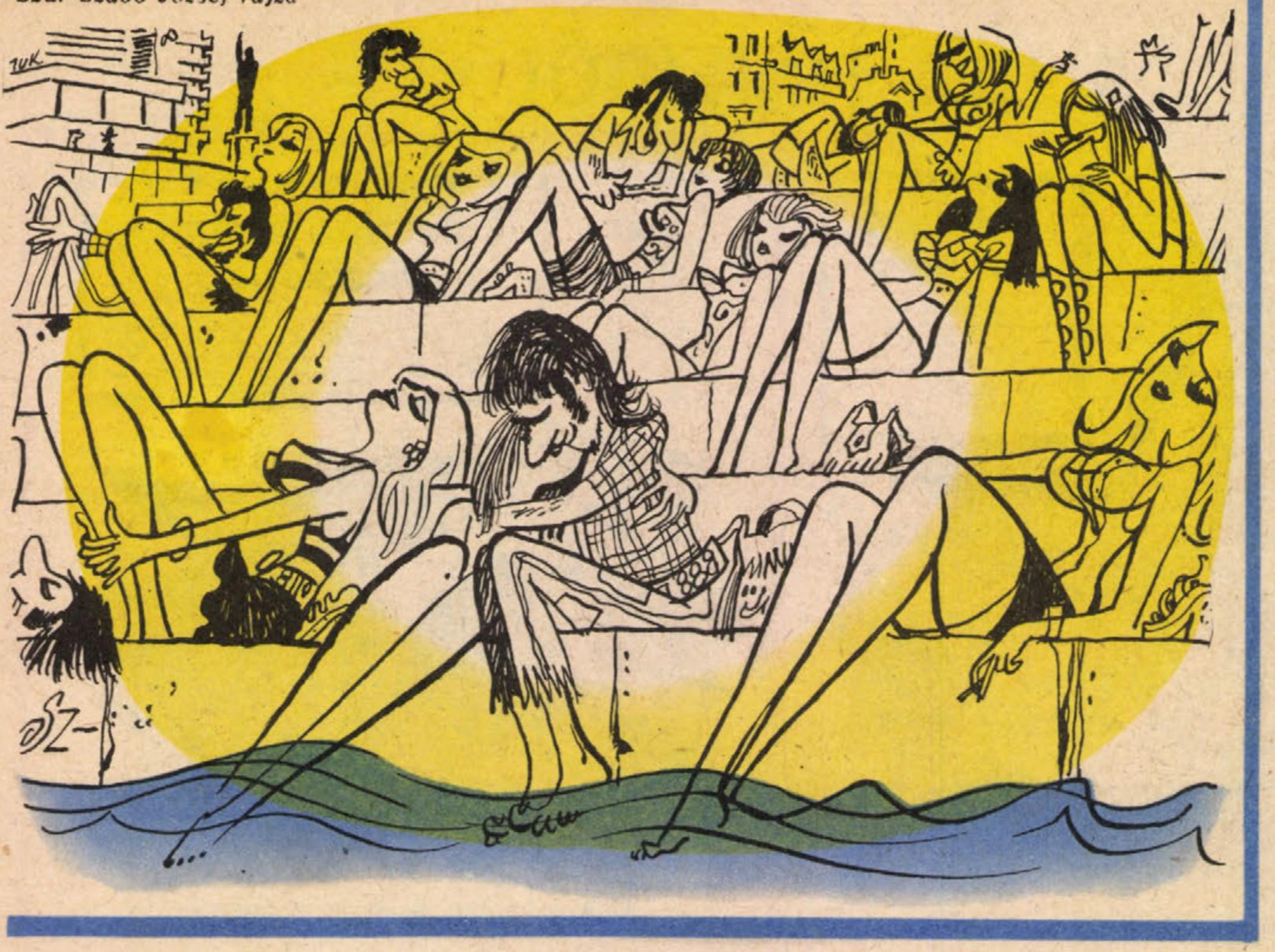

JUGOSZLÁVIÁBA UTAZÓ OLVASÓINK FIGYELMÉBE!

Olvasóink jugoszláviai üdülésük alatt is vásárolhatnak LUDAS MATYI-t az alábbi városokban, üdülőhelyeken a „VJESNIK” feliratú újságárusító pavilonokban:

POREC
ZADAR
DUBROVNIK
HVAR
KOTOR
LJUBLJANA
MOSTAR
RAB
UMAG
RIJEKA
CIRKVENICA
HERCEG-NOVI
KRK
ZAGREB
SPLIT
MAKARSKA
SIBENIK
PULA

A PAVILONOKBAN NÉPSZABADSÁG ÉS NŐK LAPJA IS KAPHATÓ.

A BOLDOG HÁZASÉLET TITKA

Egy Maryland-i (USA) házaspár, Mr. és Mrs. Pierce A. Beam boldog házasságban él egymással, ami azért is figyelemre méltó, mert a férj 100 éves, az asszony — Della — 92, 76 éves házasok. A férj — újságírók kérdésére — így fejtette meg az élettársi boldogság titkát:

— Amióta erősen meggyengült a hallásunk, már nem veszekszünk egymással. Mi értelme van egy olyan sértésnek, amelyet a másik meg sem hall?

Milyen bölcs öregember! Tartózkodni kell a hiábavaló erőfeszítésektől, s akkor derű és boldogság az élet!

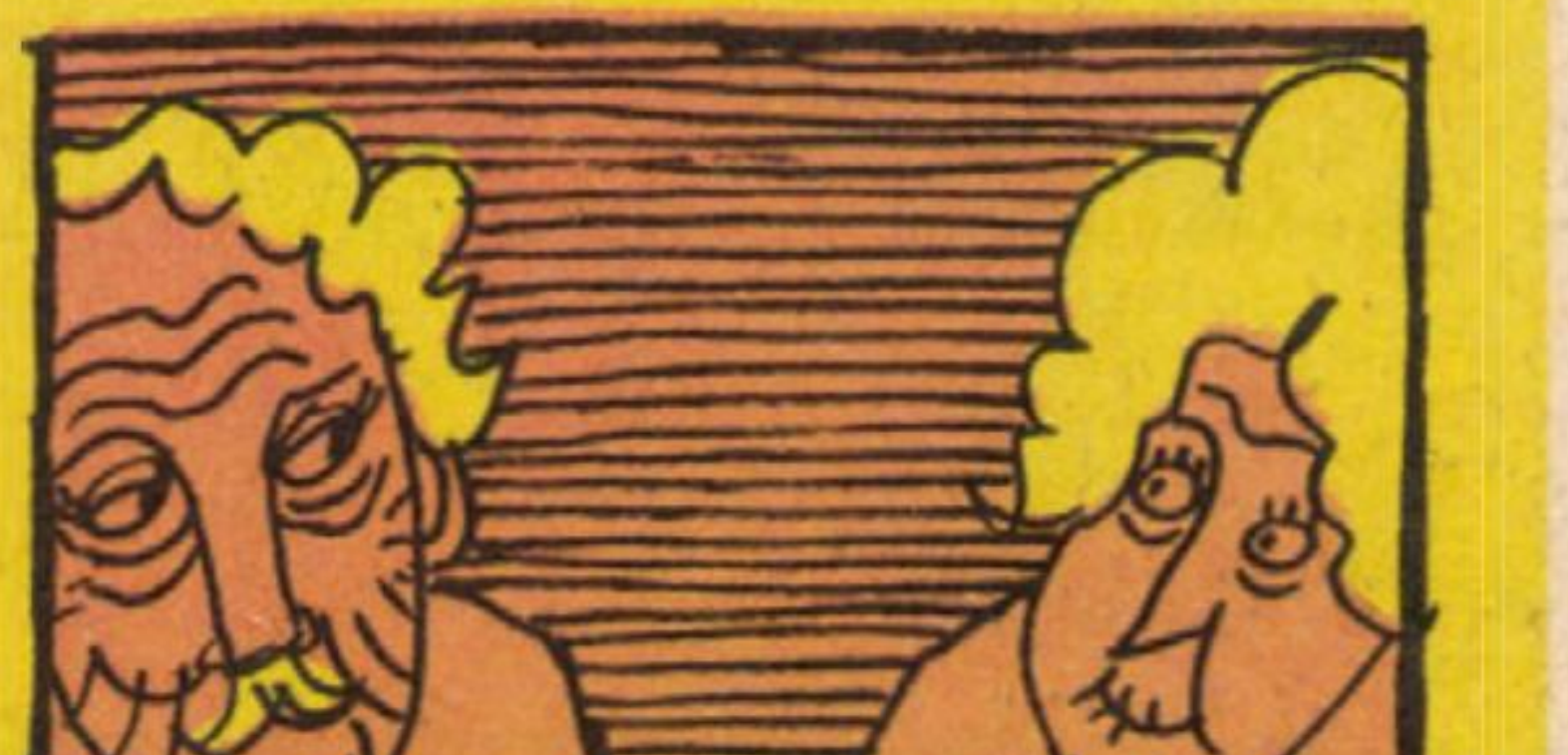

A BAJ NEM JÁR EGYEDÜL

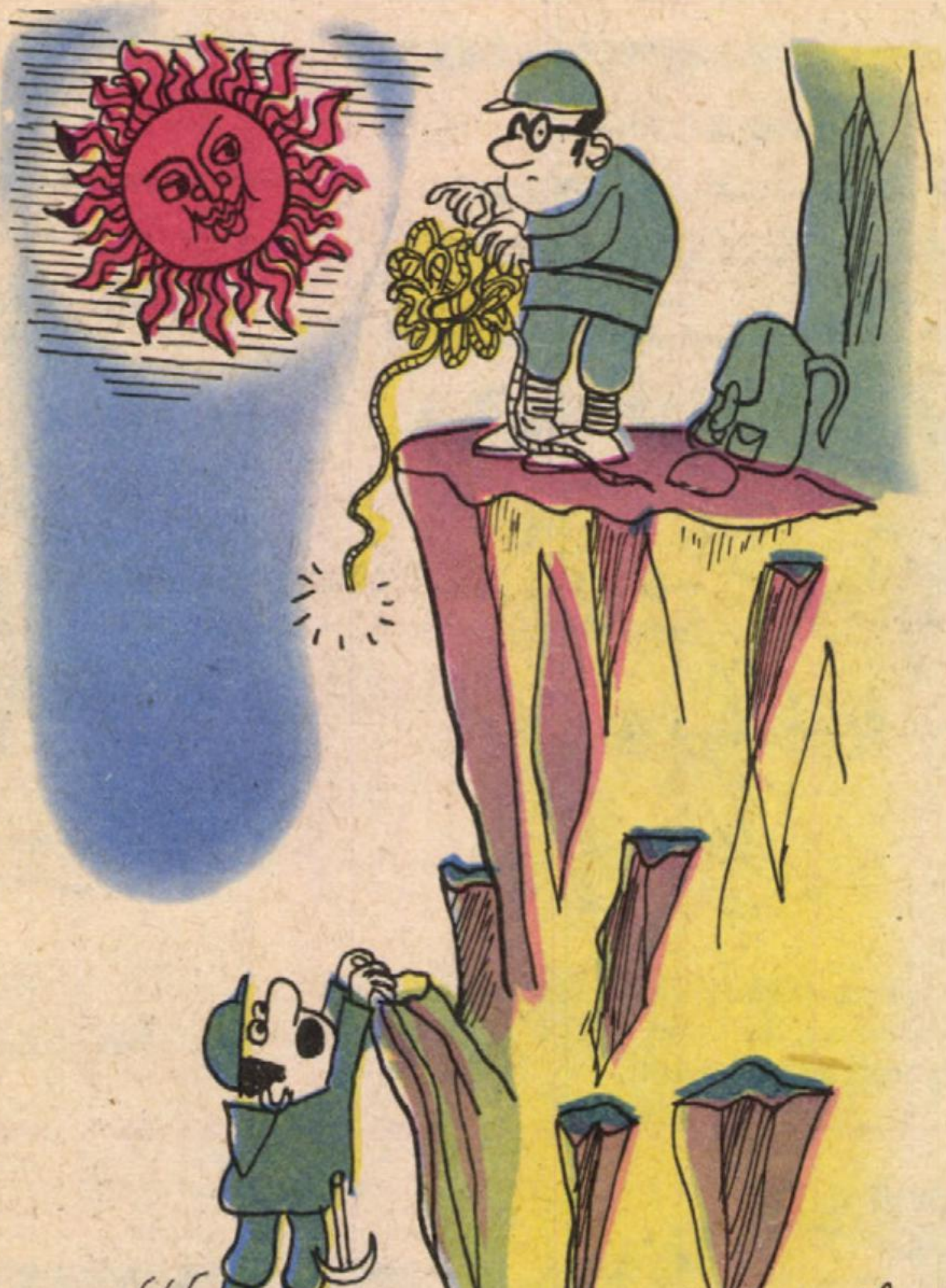

tribün

A zürichi Sport közölte a Münchenben pástra lépő svájci kardcsapat összeállítását. A tőrőlmetszett svájci gárda névsora: Sándor Gombay, János Mohoss, Alain Bárdonyi, István Kulcsár, Toni Réber. Ha ezt Tell Vilmos megérhette volna!

* *

Jerry Stovall, a St. Louis Cardinals profi rögbicsapatának excsillaga a következőképpen vonta meg csillogó pályafutásának mérlegét:

— Öt fogamat kiverték, tizenegyszer tört el az ujjam, hétszer a bordám, egy-egy alkalommal pedig az orrcsontom, az arccsontom és a kulcscsontom. A jobb karomban mészlerakódás van, többé az életben nem tudom kinyújtani. Három éve hagytam abba a játékot. Rettenetesen hiányzik.

Az SV Werder csapata az NSZK kupamérkőzései során 2:1-re kikapott az 1 FC Kaiserslauterntől. A Werder vezetői tüzet kiáltottak, doppingváddal illették az ellenfelet. Fritz Düring, a Werder egykori elnöke azonban más véleményen volt.

— Aki látta a meccset — mondta —, annak teljesen nyilvánvaló, hogy itt csak egy csapat szedhetett be valamit. Az SV Werder. Altatót.

*

Focivicc Angliából:

Az esőcsináló végignéz egy bajnoki mérkőzést a Wembleyben és lelkendezve tér vissza a törzséhez:

— Ezek az emberek aztán értenek a varázslathoz — kiáltja. — Huszonketten körültáncoltak egy labdát, egy fütyült és öt perc múlva esett az eső!

(p. p.)

Sajdik Ferenc rajza

BOTOND

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

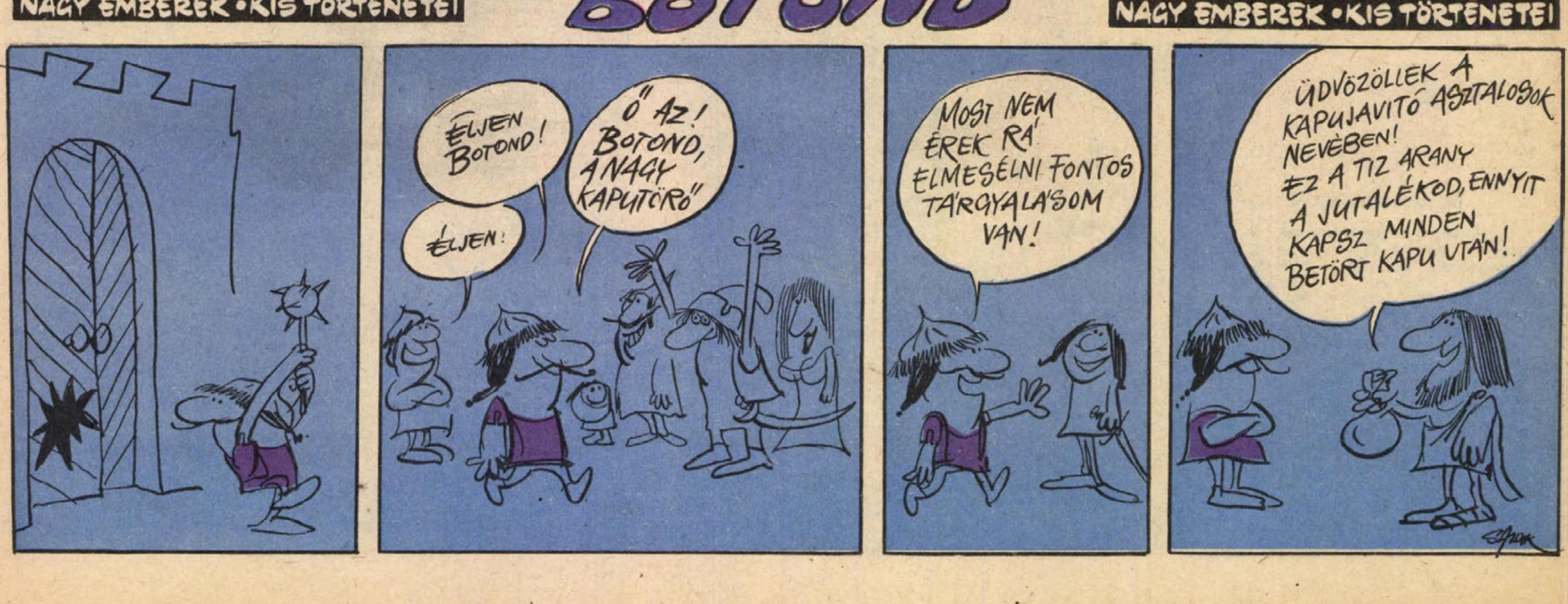
ÉLJEN BOTOND!
ÉLJEN!
Ő AZ! BOTOND, A NAGY KAPUTÖRŐ
MOST NEM ÉREK RÁ ELMESÉLNI FONTOS TÁRGYALÁSOM VAN!
ÜDVÖZÖLLEK A KAPUJAVITÓ ASZTALOSOK NEVÉBEN! EZ A TIZ ARANY A JUTALÉKOD, ENNYIT KAPSZ MINDEN BETÖRT KAPU UTÁN!
SAJDIK